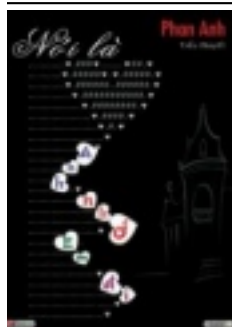

Nói là anh nhớ em đi

Contents

Nói là anh nhớ em đi	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	3
3. Chương 03 + 04	5
4. Chương 05 + 06	8
5. Chương 07	13
6. Chương 08	17
7. Chương 09	22
8. Chương 10	26
9. Chương 11	29
10. Chương 12	31
11. Chương 13	37
12. Chương 14	40
13. Chương 15	42
14. Chương 16	43
15. Chương 17	45
16. Chương 18	47
17. Chương 19 + 20	49
18. Chương 21 (Hết)	54

Nói là anh nhớ em đi

Giới thiệu

“Trong vô số những điều kỳ diệu của cuộc sống, điều kỳ diệu nhất là ta tìm thấy nhau. . . Có người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-la-anh-nho-em-di>

1. Chương 01

1. “Không ai có thể bỏ Hà Nội mà đi mãi được!”

“Cảm ơn quý khách đã sử dụng dịch vụ của hãng hàng không Việt Nam Airline. Chuyến bay của chúng tôi vừa đưa quý khách tới sân bay Tân Sơn Nhất-Thành phố Hồ Chí Minh. Bây giờ là 16h 15 phút, giờ địa phương và nhiệt độ bên ngoài đang là 31 độ C. Xin chân thành cảm ơn và mong được gặp lại quý khách “.

* * *

Phan xốc lại ba lô, mỉm cười đáp lại câu chào của cô nàng tiếp viên xinh đẹp đứng cạnh cửa rồi bước ra ngoài. Sài Gòn đón chào anh bằng ánh nắng chói chang và gay gắt vốn dĩ là “đặc sản” của phương Nam. Nắng phủ một tấm thảm vàng óng lên người và âu yếm Phan bằng “vòng tay ôm nồng ấm” quá mức đến ngột ngạt.

Cùng với nắng, gió vồn vã xới tung mái tóc khá dài, hơi xoăn, khiến những lọn tóc được thả nhảy múa, vuốt ve gương mặt thư sinh nhưng hơi xương của Phan. Mặc dù có chuẩn bị nhưng Phan vẫn phải nheo mắt và đưa tay lên che mặt. Cũng phải thôi, vừa cách đây gần hai tiếng đồng hồ, anh vẫn phải sùm sụp áo len, áo khoác để tránh cái lạnh mười mấy độ C của tháng Giêng Hà Nội thì cái nắng nóng này của Sài Gòn quả thực là quá khó chịu.

Bước vội xuống cầu thang để tránh sự xô đẩy của mấy chục nhân mạng phía sau đang nóng lòng về với gia đình, Phan lại mỉm cười, vậy mà đã hơn mười năm rồi đấy, mười năm rồi anh mới quay lại đây.

-Em phải tập trung với đoàn, còn một số công việc. Tiền anh từ Hà Nội tới đây chắc là được rồi.

Cô tiếp viên hàng không xinh đẹp đứng tần ngần giữa sân bay rộng lớn. Ánh mắt to, tròn của Ngọc nhìn anh trĩu mến nhưng đượm buồn. Phan nhìn sâu vào mắt cô.

-Tạm biệt em.

-Tạm biệt anh và...hẹn gặp lại!

Cô đưa tay chỉnh lại cổ áo cho Phan mặc dù anh đang mặc áo thun rồi đan chặt hai bàn tay vào nhau, đầu hơi cúi xuống. Khẽ nghiêng đầu né tránh bàn tay Phan đang cố vuốt nhẹ lên tóc mình, cô

mỉm cười ngượng nghịu, rồi không hiểu sao lại tự tay vuốt tóc mình một lần nữa.

Ngọc có gương mặt bầu bĩnh với đôi má lúm đồng tiền trông dễ thương, nhưng đôi mắt với hàng mi cong, dài của cô thì lúc nào cũng có vẻ đượm buồn. Lúc này đây, ánh mắt đó càng trở nên buồn bã hơn bao giờ hết. Cô hơi cúi đầu xuống, tránh tia nắng chói chang đang quá tò mò soi thẳng vào đáy mắt mình. Bực bội vì bị từ chối, ánh nắng như trở nên riết nóng hơn, khiến bông sen cài trên ngực áo đồng phục tiếp viên màu boóc đô của cô ánh lên sáng lấp lánh.

-Công việc mà! Đâu phải chúng ta không thể gặp lại nhau nữa? Hẹn gặp lại em...ở Sài Gòn.

-Vâng! Hẹn gặp lại anh.

Ngọc quay đi, Phan nhìn theo bóng cô lảo lồi đồ dài trên đường băng rồi khe khẽ thở dài. Anh cứ đứng đó, dõi theo những bước chân dài vội vã của cô, bỗng nhiên cô đột ngột quay lại, lao về phía anh, ngập ngừng hồi lâu.

-Em vẫn tin là anh sẽ quay lại Hà Nội. Chắc chắn. Em tin! Chẳng ai có thể bỏ Hà Nội mà đi luôn được.

-Ừ! Anh cũng mong những lời em nói sẽ thành sự thật.

Giờ thì đến lượt Phan mỉm cười ngượng nghịu, chính anh cũng không hiểu vì sao mình lại thốt ra một câu tối nghĩa đến như vậy? Anh khẽ vuốt nhẹ lên mái tóc cô một lần nữa rồi bước những bước chân dứt khoát, đi vội về phía chiếc xe bus đang chờ sẵn để đưa những hành khách cuối cùng đến nơi tập kết cuối cùng, của đến của sân bay Tân Sơn Nhất.

Ngoài kia, có Nghi đang chờ anh...

* * *

Bất chấp một rừng người đang cười, đang nói, đang khóc lóc mừng rỡ, đang cố chen lấn để lao vào vòng tay người thân một cách nhanh chóng nhất, Phan vẫn nhận ra Nghi ngay khi anh nhìn thấy cô. Làm việc cùng nhau trong một tờ báo hơn hai năm, nhưng đây là lần đầu tiên họ gặp nhau. Phan làm tại tòa soạn chính ở Hà Nội còn cô làm chi nhánh miền Nam và xét một cách chi li thì anh còn là cấp trên của cô nữa. Mặc dù chỉ làm việc và giao tiếp với nhau qua điện thoại hoặc mạng internet nhưng cả hai đã nhanh chóng thân thiết với nhau từ lâu bởi tính cách rất phù hợp.

Từ khá xa, Nghi cũng đã trông thấy Phan, bởi rõ ràng là cô đang nở một nụ cười thật tươi để chào đón anh. Trông Nghi không khác trong những tấm hình cô từng gửi cho anh là mấy. Từ vết xăm hình bánh lái tàu màu đỏ chót phía trong cổ tay trái của cô cứ như muốn cháy rực lên trong nắng, đến mái tóc ngắn, cặp mắt to, cái mũi hơi hếch và gương mặt cá tính có phần ngỗ ngáo rất... "nam tính" khiến cho bộ váy đỏ rực rỡ cô đang mặc trên người bỗng trở nên kệch cỡm, kỳ quái", bất ai cũng phải ngoái nhìn.

Nhưng dường như Nghi không hề bận tâm tới điều đó, nở một nụ cười thật tươi, cô đón chào anh trở lại Sài Gòn.

-Trông Phan xấu hơn trong hình.

2. Chương 02

2. "Hy vọng khác với niềm tin, hy vọng là thứ người ta có thể tự mình tạo ra được, còn niềm tin thì luôn cần phải có một điều gì đó từ hai phía để làm cơ sở mà nắm lấy."

Hà Nội.

Một tuần trước.

1h 30 phút chiều.

-Anh đã nghĩ kĩ rồi chứ?

Mai Chi nhìn Phan, ánh mắt trong trẻo của cô ngân ngấn buồn.

-Công việc mà.- Phan thở dài- Anh cũng không muốn rời khỏi Hà Nội đâu, nhưng em cũng làm báo, em biết đấy. Có lẽ chỉ khoảng nửa năm, cùng lắm là một năm thôi.

-Anh sẽ nhớ em chứ?

-À ừ...-Phan lúng túng. Anh không muốn nói dối Chi nhưng anh không muốn khiến cô buồn.

Hồi lâu, anh đáp lại, hàm hồ.-Dĩ nhiên!

-Có lẽ em nên tin anh.

Hy vọng dù sao cũng tốt hơn vô vọng mà.

Nhưng...-cô ngập ngừng- anh sẽ nhớ em trong bao lâu?

-Tin anh khó đến thế sao?

Anh nhìn cô mỉm cười nhưng cô lại quay mặt đi. Hy vọng khác với niềm tin, vì hy vọng là thứ người ta có thể tự mình tạo ra được, còn niềm tin thì luôn cần có phải có một điều gì đó từ hai phía để làm cơ

sở mà nắm lấy. Nhưng lúc này, cô không có điều gì để giữ lấy niềm tin đó cả. Bằng chính sự nhạy cảm của mình, cô biết anh sẽ chẳng bao giờ quay lại. Giống như cách anh luôn tạo một bức tường vô hình giữa hai người, để ngăn cô mở ra cho anh những cơ hội tiến gần tới phía cô vậy. Chẳng phải anh đã có bạn gái, cô đã tìm hiểu và biết rõ điều ấy. Anh quá kì lạ và kín đáo, như thể anh là một chiếc tủ kính một chiều mà người ta không bao giờ có thể nhìn xuyên vào trong được. Bỗng nhiên cô nhớ lại, rằng anh biết rất rõ về

cô, luôn lắng nghe và được cô tâm sự về mọi chuyện. Nhưng ngược lại, cô chẳng biết gì về anh ngoài những chuyện cô tự tìm hiểu lấy. Sau một thoáng trầm ngâm, cô ngẩng đầu lên.

-Không! Chỉ là...mà thôi,em phải đi rồi. Anh có thể không cần một MC nổi tiếng nhưng khán giả và chương trình của em thì cần. Đến giờ lên hình rồi.

-Anh...

-Lên đường bình an nhé!

Cô vội vã bước ra cửa, ngập ngừng một chút rồi quay lại, hôn nhẹ lên má anh bắt chắp ánh mắt của mọi người trong quán.

“Anh phải tự chăm sóc bản thân đấy!”

* * *

Hà Nội.

Một tuần trước.

5h chiều.

-Anh đang suy nghĩ những điều em nói. Anh cũng nghĩ sẽ thật tuyệt nếu anh ở lại Hà nội,nhưng...

-Và anh sẽ...

Ngọc Lan hơi chồm lên khỏi mặt bàn,cánh tay cô vô tình gạt ly nước rơi từ trên mặt bàn xuống đất, vỡ tan. Cô giật mình, nhưng mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt anh. Cô đang chờ câu trả lời...

-Nhưng em biết đấy, công việc mà. Giá như anh có thể lựa chọn...

-Em hiểu rồi...

Cô ngồi thụp xuống, chậm rãi nhặt từng mảnh vụn của ly thủy tinh dưới đất, mãi miết cứ như thể cô đang chăm chú chơi trò chơi ghép hình và không có gì trên thế giới này thú vị bằng trò chơi đó vậy.

Cho đến khi mảnh thủy tinh cứa vào tay cô ứa máu khiến cô la lên. Phan giật mình vội cúi xuống cầm lấy tay cô, cho ngay vào miệng mình, mút nhẹ, ánh mắt nhìn cô âu yếm, xót xa.

-Em đau lắm không?

-Em không sao.

Cô rút tay lại.

-Em không sao!!!

Quán vắng tanh trong ngày mưa buồn, Lê Hiếu vẫn mãi mê thả từng nốt nhạc buồn hòa vào khúc giao hưởng của mưa:”...Biết bao nhiêu ân tình của ngày xưa. Còn lại đây vài phút giây nữa thôi sẽ chẳng còn chi nữa.Năm tháng bên nhau êm đềm của hai đứa. Từ đây sẽ rất xa...”

Không ai nói với ai câu gì, mặc cho những hạt mưa đang cố gắng rơi thật nhanh, thật mạnh xuống đất nhưng cũng không đủ tạo ra một âm thanh nào đủ lớn để phá vỡ sự yên tĩnh đáng sợ làm cho không gian đặc quánh lại.

Cô thở dài và đứng dậy, bước chân vội vàng đi ra cửa...

* * *

Bầu trời luôn có màu xám, nhiều mây và mưa phùn là những từ thường được dùng để miêu tả về Hà Nội những ngày tháng giêng. Và hôm nay cũng không ngoại lệ. Phan tấp vội vào quán và đưa tay vuốt hết những hạt mưa bụi đang khiến cho mặt anh lạnh tê tái. Theo kế hoạch thì đây là cuộc hẹn cuối cùng trong buổi chiều và anh chỉ còn một cái hẹn tối nay với Ngọc Linh nữa là có thể thanh thoi dành hết những ngày ở Hà Nội cho nhóm cộng tác viên mang tên Lacoste của mình. Những người duy nhất biết rằng anh sẽ đi hẩn, không quay lại Hà Nội.

Cuối cùng thì buổi hẹn cũng kết thúc giống như những cuộc hẹn gần đây của anh, vẫn những giọt nước mắt, vẫn là nỗi buồn và những lời hứa hẹn, mặc dù họ không hề (là đương kim hoặc đã từng) là bạn gái của anh. Anh chưa từng hứa hẹn, hoặc thề thốt bất cứ điều gì và với bất kì ai trong số những cô gái xung quanh anh cả. Nhưng có lẽ anh có “năng khiếu” đặc biệt trong mọi mối quan hệ với phụ nữ. Có những người mới gặp một vài lần đã có thể sẵn sàng chia sẻ mọi điều trong cuộc sống của họ với anh, hoặc tìm đến anh khi họ cảm thấy buồn. Kịch bản của mọi cuộc gặp cũng thường na ná giống nhau, họ nói và Phan ngồi lắng nghe, thì thoảng thêm vài câu cảm thán.

Tất cả chỉ có vậy thôi!

* * *

“Xét cho cùng thì mọi đứa con gái đều là đồ ngốc”, có lần Thùy Dương của nhóm Lacoste bảo anh thế. “Điểm “hấp dẫn chết người” của anh với những cô gái chính là việc ai cũng thấy anh thật cô độc, lẻ loi, cần người chia sẻ và có thể chia sẻ. Trước anh, họ là một người “đặc biệt duy nhất” có sức mạnh đặc biệt để có thể bù đắp và lấp đầy những khoảng trống mệnh mông trong tâm hồn anh. Sự ngây thơ, kiêu hãnh và cả tin một cách đáng thương đó khiến họ lao vào anh như thiêu thân để rồi đau buồn nhận ra rằng anh chẳng bao giờ chia sẻ cho họ dù chỉ là một mẫu nhỏ tâm hồn anh. Vậy đấy!”

“Không hề chứ! Sao em không nghĩ đơn giản hơn nhỉ? Như là vì anh biết sử dụng đôi tai nhiều hơn cái miệng chẳng hạn? Vì anh rất chân thành chẳng hạn? Hoặc giả vì anh rất...đẹp trai. Ha ha ha! Nhưng dù sao đi nữa, anh rất tôn trọng ý kiến của em và...anh không đồng ý đâu nhé!”

Phan đáp trong cái nhún vai quá nhiều ẩn ý của Dương. Dương luôn là vậy, hiểu anh tới mức đôi lúc Phan sợ rằng cô có thể đọc được trước tâm can của anh và thậm chí có thể in nó ra giấy để đọc dần. Nói thì nói vậy, nhưng nếu điều đó là sự thực đi chẳng nữa thì anh cũng chẳng mấy may lấy làm lo lắng. Bởi ngoài Ngọc ra, Dương là người duy nhất anh có thể kể tất cả mọi chuyện. Vậy nên tất cả những điều bí mật về anh, cô đều biết cả, và nếu cô có đọc hết được tâm trí anh, cũng chỉ như là đọc lại một cuốn sách cũ mà thôi.

3. Chương 03 + 04

3. “Đôi khi người ta buộc phải thừa nhận rằng logic chỉ là một phép toán đơn thuần chẳng có ý nghĩa gì trong thực tiễn...”

Phòng hơi nhỏ nhưng cách bài trí bên trong gây ấn tượng mạnh với Phan. Nghi là một fan cuồng của rock, anh biết điều đó từ lâu. Nhưng anh chưa từng “thấm định” được mức độ “cuồng” của Nghi cho đến hôm nay, khi anh đứng trong phòng và nghe cô phàn một cách uy nghi:

“Anh sẽ ở tạm phòng em cho đến khi em kiếm được nhà thuê cho anh. Em ở phòng kế bên với em gái em, cấm lén phét qua bên đó đấy. Không thì em cắt...” “thằng em” của anh ra xào khô đấy!

Phan nhún vai một cách lơ đãng rồi nhìn quanh, trên tường treo vô số chân dung của các ban nhạc rock, của những tay rocker xăm trổ đầy mình, hoặc tóc tai bù xù với chiếc T-shirt điểm tô đầu lâu xương chéo đầy vẻ chết chóc. Chèn lẫn với những tấm poster là những bộ khung xương kỳ dị phản quang trong đêm tối, những đĩa nhạc rock bày la liệt trên bàn, trên giường, tràn cả xuống đất.

Trong phòng còn có cả một bộ trống, mấy cái đĩa vút chổng chơ dưới sàn. Bên kia góc phòng dựng một cây bass, bởi cô say mê tay bass Peter của nhóm nhạc rock Red Hot Chili Peppers một cách điên cuồng. Người đã từng solo bằng cây bass bảy dây, việc mà chỉ một vài người trên thế giới có thể làm được. “Thần sầu” cô kết luận một cách hào hứng.

Dù Phan là một phóng viên chuyên về mảng văn hóa nhưng anh chỉ chuyên viết về nhạc Việt, và khác với Nghi, Phan luôn dị ứng với thứ âm nhạc mà anh cho là “ồn ào, bông bột, hoang dại một cách quá mức”. Vậy nên, anh gần như chẳng biết ai trong số những tấm poster được treo trang trọng trên tường kia. Với Phan thì tay rocker nào cũng hoang dã như nhau cả thôi.

Nhưng cuối cùng, anh quyết định sẽ đặt thiện cảm vào ít nhất một trong số những hàng xóm sắp tới của anh. Dù sao anh cũng phải sống ở phòng này ít nhất là một vài tuần, vì Nghi cảnh báo rằng việc tìm thuê nhà vừa ý ở thành phố này rất khó khăn. Đó là một tay rocker châu Á, gương mặt đẹp một cách lạnh lùng với đôi mắt nâu sâu thẳm và đặc biệt là anh ta trông có vẻ “hiền lành” hơn tất cả những tay đồng nghiệp khác cùng “định cư” trên tường. Đường như Nghi yêu thích anh ta hơn cả, bởi số lượng ảnh, poster của anh chàng nhiều hơn hẳn, thậm chí là cô còn treo chân dung anh ta trên đầu giường mình nữa.

* * *

Thế nhưng, màn “ra mắt làm quen” với những “anh chàng hàng xóm kì dị” chưa phải là màn làm quen khó khăn nhất của Phan. Bởi điều đó chỉ đến khi Nghi giới thiệu anh với cô em gái của mình. Nếu ai đó hỏi Phan điều gì khiến anh cảm thấy khó chấp nhận nhất? Thì Phan sẽ không ngần ngại trả lời, đó chính là việc anh phải thừa nhận một cách đầy cam chịu, rằng tạo hóa có khả năng tạo nên những điều bất ngờ không thể tin được. Và dù muốn dù không, đôi khi người ta buộc phải thừa nhận rằng, logic chỉ là một phép toán đơn thuần chẳng có ý nghĩa gì trong thực tiễn...Như việc Đan là em gái của Nghi chẳng hạn! Nói một cách chân thành, Phan phải kìm chế lắm để không phá lên cười khi Nghi giới thiệu Đan với anh vì anh nghĩ cô đùa. Ai có thể nghĩ rằng hai “vật thể” hoàn toàn đối lập nhau kia lại có chung một nguồn gốc được cơ chứ?

Trái ngược với vẻ ngổ ngáo rất đàn ông của chị gái, Đan có vẻ ngoài nhẹ nhàng, yếu đuối, rất nữ tính và mỏng manh như bong bóng xà phòng. Mỏng manh tới nỗi Phan không dám nhìn cô lâu vì sợ ánh mắt mình sẽ đục hai lỗ lớn trên khuôn mặt của Đan mất. Đan có gương mặt đẹp như được tạc từ một bức tượng nữ thần nào đó mà tay nghệ sĩ điêu khắc là fan trung thành của cái gọi là “sự đối xứng hài hòa”, khiến mới nhìn ai cũng có cảm tình ngay. Thế nhưng, điều khiến Phan ấn tượng nhất lại à đôi mắt của Đan, nó trông mới buồn bã làm sao? Ai đó đã nói rằng những người có đuôi mắt dài thì sẽ đa đoan lắm ấy nhỉ? Phan không nhớ nữa, nhưng chắc chắn anh đã từng nghe ở đâu đó. “Nhưng, Phan nghĩ, ai, cái gì có thể nở lòng gây tổn thương cho một cô bé yếu đuối, đáng yêu này đây?”.

Cả buổi nói chuyện Đan chỉ nhìn anh đúng một lần. Không! Đúng hơn là liếc trộm anh một lần rồi cúi đầu xuống và im lặng suốt. Phan hơi lấy làm lạ nhưng Nghi thì không, cô quá rõ tính nết khép kín của em gái mình, cô phá vỡ sự im lặng:

-Anh Phan sẽ ở tạm đây một thời gian!

Không một chút biểu hiện nào trên gương mặt Đan nói cho Phan biết là cô có nghe thấy chị mình nói hay không? Nghi cũng không thèm để ý tới điều đó, cô kéo tay anh đi ra cửa, trả lại Đan với cái thế giới đơn giản, bé nhỏ của mình. Thế giới được gói gọn trong căn phòng sơn màu xanh biển với đầy rẫy những sách là sách. Có vẻ như cô đọc tất cả mọi thứ mà cô có thể tìm thấy ở hiệu sách. Từ Alexandre Dumas, Colleen Mc Cullough, Victor Hugo, Ernest Hemingway... cho tới Marc Levy, Sidney Sheldon, Guillaume Musso, Dan Brown, J.K. Rowling, James Joyce, Murakami... hoặc Mặc Ngôn, An Ni Bảo Bối, Hàn Hàn, Tào Đình, Cynthia Kadohata, Banana Yoshimoto... Người ta cũng có thể dễ dàng tìm thấy ở đây các tác phẩm của Vũ Trọng Phụng, Nam Cao, Lê Lựu, Chu Lai, Nguyễn Bình Phương hay Dương Bình Nguyên, Đỗ Hoàng Diệu, Y Ban...

* * *

“Nếu không phải mình vô tình bước vào cái “bảo tàng nhạc rock” này của Nghi trước, hẳn mình đã nghĩ kia là một tiệm cho thuê sách cũ”. Phan vừa xếp lại đồ đạc trong phòng mình vừa nghĩ thầm. Ngoài những thứ thật cần thiết không thể bỏ, nghi để lại cho anh mọi thứ, từ cái tủ đựng đồ bằng gỗ to đùng đến cái móng gảy guitar bé xíu, kể cả những vết sập nền trên bậc cửa sổ. Có lẽ khu nhà này hay bị cúp điện lắm, bởi cái chân đế dù khá lớn nhưng cũng bị sập phủ kín và trào ra ngoài, vẽ lên bức cửa sổ những cánh hoa sập khá lớn nhưng hết sức nham nhở.

4. “Người ta sẽ không thể đo lường được tầm quan trọng của một ai đó với bản thân cho đến khi người ấy mất đi”.

Bây giờ đang là cuối tháng Hai, ở Sài Gòn, Nghi vẫn chưa thể tìm ra được một căn hộ ưng ý cho Phan. Họ nhanh chóng buộc phải chấp nhận rằng ngôi nhà họ đang có là tốt nhất ở thành phố hơn 8 triệu dân có diện

tích lên đến hơn 2000 km2 này . Thỏa thuận cuối cùng được đưa ra là anh sẽ trả tiền để thuê nhà của cô, và cô sẽ nhường phòng mình cho anh.

Rõ ràng với số tiền Nghi kiếm được hằng tháng quá ít ỏi, phải chật vật lắm mới đủ chi tiêu cho những nhu cầu cấp thiết tối thiểu của hai chị em trong cái thành phố nổi tiếng đắt đỏ này. Vậy nên việc có thêm một khoản tiền thuê nhà từ một người “có thể tin cậy được” như Phan cũng là một việc tốt. Hơn nữa, hai người cũng làm việc chung và việc có một người đàn ông trong nhà cũng sẽ giúp ngôi nhà đỡ buồn tẻ hơn.

“Biết đâu anh sẽ giúp đỡ cho em được khỏi việc nhà ấy chứ?” Phan nói trong cái nhún vai rất khó hiểu của Nghi.

* * *

Ở Hà Nội, những bông hoa sữa đã bắt đầu phủ trắng trên vỉa hè từng con hẻm. không khí hãy còn âm âm lạnh nhưng mùa xuân đã bắt đầu ươm mầm lên những cành khô khảnh khiU trơ trụi lá. Cả thành phố được nhuộm một màu xanh mượt của chồi non và điểm tô lên bức tranh mùa xuân là những sắc màu sặc sỡ của hoa và một vài chấm trắng của những tán sữa cổ thụ. Cát Chi đang bước ra từ một quán café quen thuộc nằm bên hồ Hale, cô vẫy tay chào Thùy Dương và Nhung rồi bước lên chiếc xe bus vừa tới. Cuộc họp mặt hôm nay trở nên chán ngắt vì Liên không tới...Cũng không hẳn, có lẽ vì cả nhóm vẫn chưa quen với cảm giác không có Phan trong mỗi buổi tụ tập. Dù muốn dù không thì việc Phan là sợi dây kết nối cả nhóm là không thể chối cãi. Thường thì người ta sẽ không thể đếm đong được tầm quan trọng của ai đó đối với bản thân mình, cho đến khi

người ấy mất đi.

“Hà Nội nhớ anh!”, cô soạn một cái SMS rồi gửi đi với những ngón tay bấm dứt khoát.

Chiếc Iphone rung lên báo hiệu có tin nhắn tới nhưng Phan lờ đi. Nếu bây giờ anh mở ra đọc tin nhắn thì chương trình ghi âm sẽ tắt và công sức cả buổi phỏng vấn đi tong cả, mà Phan thì muốn biến khỏi chỗ này lắm rồi, sức chịu đựng của anh sắp quá quota cho phép. Nếu phải phỏng vấn lại một lần nữa dám chắc anh sẽ nổi điên lên. Anh nhìn qua Nghi cầu cứu trong khi tay diễn viên trẻ vẫn huênh hoang nói về “vai diễn để đời và xứng đáng đoạt giải Oscar nếu em đang ở Hollywood”. Cuối cùng, bằng một vẻ “ngây thơ” chưa từng xuất hiện trong đời, Nghi đưa tay lên miệng ngáp dài mấy cái rồi “nhả nhặn” đứng dậy cảm ơn “vì buổi nói chuyện rất thú vị”. Phan hứa rằng bài viết về anh ta sẽ thừa sức đạt giải Pulitzer” ấy chứ.

“Ấy là trong trường hợp phép màu có nhan nhản như trái mọc trên cây và ông Bụt bỗng nhiên là người làm vườn chăm chỉ”. Phan nghĩ thầm.

* * *

-42 gì cơ?-Phan hỏi lại trong khi mở khóa chiếc Iphone.

-Tin nhắn thứ 42 trong ngày chứ còn gì nữa? Hôm qua tổng cộng có 80 tin nhắn tất cả, hôm nay có lẽ anh sẽ vượt “chỉ tiêu” đấy.

-Em còn đếm số lần anh nhắn tin nữa cơ à? Fan hâm mộ quá khích đây!- Phan bông đùa- Nào, đưa tay đây anh kí cho!

-Này, có phải em đang dần trở nên quá nhiều chuyện không khi em biết rằng 90% tin nhắn ấy là từ các-cô-gái-của-anh mà không có một tin nhắn công việc nào cả? Họ không có việc gì để làm hay anh cài chế độ tự động bắt họ nhắn tin cho anh?

-Thôi nào! Chỉ là bạn bè nhắn tin hỏi thăm nhau thôi mà.

-Ô! Thế à? Kiểu như : ”Mỗi ngày em đều nhớ đến anh. Em nhớ anh phát điên!” hay: ”Bao giờ anh về với em?” trở thành tin nhắn của bạn bè dành cho nhau từ bao giờ vậy?

-...

* * *

Tin nhắn của Thùy Dương đến sau tin nhắn của Cát Chi và tin nhắn: "Mọi người vẫn ổn" của Nhung một vài phút. Nó dài tới nỗi nếu không phải là Phan dùng Iphone thì có lẽ tổng đài sẽ phải tự động chia nó ra làm ba tin nhắn nhỏ.

"Hà Nội đang mưa phùn, đợt rét cuối mùa rồi mà. Em vừa mua mấy bông loa kèn sớm vụ, chúng vẫn chỉ hé hé nở thôi. Em sẽ chụp hình và gửi sớm cho anh. Cả hình hoa sữa nữa đúng không? Chi có vẻ hơi buồn, Nhung ổn, Liên bị ốm, em thì không còn gì tuyệt vời hơn. Các cô gái của anh thế nào? Không ai gọi điện đến bắt đền hay đòi xử lý hậu quả chứ? Ha ha ha! Gái Sài Gòn có nhiều cô xinh tươi bằng Hà Nội không?"

"Anh đang nghi ngờ chính bản thân mình, liệu anh có hiểu đúng nghĩa của từ "tuyệt vời" mà em đã nói tới không? Anh đang dần quên mất rằng em vẫn là người mà anh thấy yên tâm nhất trong nhóm hay sao ấy nhỉ? Anh chưa có thời gian để "nói chuyện làm quen" Sài Gòn. Nhớ tới thăm Liên nhé!"

Phan nhắn tin lại cho Dương trong tiếng cằn nhằn của Nghi. Nhung thì không cần trả lời vì anh biết quá rõ tính của cô. Rồi anh gửi tiếp một cái SMS cho Chi.

"Chỉ Hà Nội nhớ anh thôi à?"

Không có tin nhắn đáp lại từ Chi. Còn Nghi thì giận thật sự, cô không thích Phan cứ dây dưa lằng nhằng với những mối quan hệ chông chéo trong cái quá khứ cũ kỹ và rối rắm của anh.

"Anh đã quyết định vào hẻm Sài Gòn, vậy thì tốt nhất là chấm dứt hoàn toàn với Hà Nội đi". Cô nhấn mạnh từng chữ một trong khi Phan mỉm cười về cam chịu. Sống với Nghi một thời gian đủ để anh học được cách "sống chung với lũ". Nghi có thể nổi cáu với bất kì ai, bất kì lúc nào, nhưng năm phút sau thì cô sẽ quên hết tất cả.

Vậy nên, "một sự nhịn, chín sự lạnh" nghiêm nhiên trở thành một phương châm sống mới dành cho Phan.

4. Chương 05 + 06

5. "Khi người ta yêu ai đó, họ sẽ biến người mình yêu thành cái rốn của vũ trụ".

Quán bé tẹo chỉ đủ để xếp mấy chiếc thùng gỗ thô kệch xù xì thay cho bàn ghế. Mỗi "bàn" có một cây guitar. Đồ uống không có gì khác ngoài café và bia. Ánh sáng được xem là thứ xa xỉ. Những bức chân dung Che Guevara treo la liệt. Tường cấu bần và được tô đầy ngẫu hứng bằng những vết vẽ bong loang lổ hay những kí họa nham nhở mà không phải ai cũng có đủ tài năng để thẩm định tính nghệ thuật của chúng. Khách có thể đứng hoặc ngồi ở bất cứ đâu tùy thích. Thậm chí có thể để lại dấu ấn của mình bằng cách kí tên, viết hoặc vẽ lên tường bất cứ điều gì mình muốn. Chỉ có một thứ âm nhạc duy nhất được phép chơi ở đây. Rock! Đó là những cảm nhận đầu tiên của Phan về Lóc Cóc-quán café quen thuộc của Nghi.

Đôi lúc anh cũng tự lấy làm lạ vì sao cái quán café nhỏ chuyên chơi nhạc rock này lại có thể tồn tại được giữa đây rầy những quán café sang trọng của chốn Sài thành. Người ta có thể tìm kiếm điều gì ở đây chứ? Nhạc nhèo như tra tấn, mỗi khi cần nói chuyện thì hét lên. Không gian thì ảm thấp và nhầy nhụa khói thuốc lá.

Ấy vậy mà gần như tuần nào anh cũng đến đây ít nhất một lần. Hay nói một cách trung thực thì tuần nào anh cũng bị buộc phải tới đây một lần vì Nghi là khách ruột của quán. Nghi tới để sống với thứ "tôn giáo" âm nhạc của đời mình, còn Phan chỉ buộc phải đến để ngắm từng cái đầu gật lắc liên hồi, để chịu đựng "cuộc thi gào thét" giữa giàn loa thùng to và đám khách quá khích quen thuộc như thể đó là bản năng sống của họ.

Cuối cùng, Phan thể hiện sự phản kháng một cách yếu ớt bằng cách gục đầu xuống bàn...và ngủ, mặc cho ánh mắt kinh ngạc của tất cả nhân mạng trong quán. Thật kì lạ, ngay cả đến Phan cũng chịu, không hiểu vì sao mình có thể ngủ được giữa tiếng nhạc đập như tiếng rít của động cơ máy bay phản lực như vậy.

-Anh không thích rock thì anh đến đây để làm gì? -Anh chàng chủ quán có cái đầu trọc lóc hét vào tai Phan.

-Nếu cậu không thích tôi thì cậu có thể cấm tôi đến đây không?

-Dĩ nhiên là không. Anh có quyền tới đây khi nào anh thích. Nhưng nói thật là em không khuyến khích những vị khách không thích rock tới đây.

-Buồn nhỉ? Giá mà cậu có thể cấm tôi tới đây. Hoặc cấm Nghi “xách” theo một gã anti rock tới đây làm phiền không khí của quán thì hay biết mấy. -Anh chìa tay ra-Phan!

-Em là Khoa. Nghe chị Nghi nói về anh mấy lần rồi. Thú nhận với anh một bí mật nhé! Trước đây em cũng ghét rock lắm. Nhưng rồi...

-Đừng tiếc nuôi quá khứ chứ...

-Ngược lại đây.-Khoa cười to.-Thôi !Em quay lại với công việc của em đây.

Anh chàng chủ quán chạy vội đến bên quầy, thay một đĩa nhạc mới. "Đây là bài hát đặc biệt dành cho Nghi, chúng ta hãy cùng dành tặng những điều tốt đẹp nhất cho Nghi và tình yêu tuyệt đối của chị ấy". Đám khách khứa trong quán bắt đầu vỗ tay, huýt sáo và đập bàn ầm ầm, "dành cho Nghi và tình yêu của chị ấy".

"Can you hear the sailorman's hymn?As it es with the rise of the tide.It is sung where the Rainbow begins as a fort for the tears she has cried. She remains by the window alone. Staring into the rain, she is trying to guide his way home, keeps on praying for god to protect him..."

Những cơ thể lắc lư, những cái miệng cùng gào lên:" Keeps on praying for god to protect him... Keeps on praying for god to protect him..."

- Em nhớ Ren của em quá!

Nghi ôm chầm lấy Phan, miệng hát và tay xiết chặt lấy cổ anh. Miệng cô lầm bầm hát: "She lights up a candle for hope to be found. Captive and blind by the darkness around. Sunrise consoles at the break of dawn..."

* * *

-Bài em hát lúc nãy tên là gì?-Phan hỏi Nghi khi cả hai chạy xe về nhà.Anh chẳng biết gì về bài hát nhưng qua những gì cô đã biểu hiện,Phan đoán nó phải có một ý nghĩa đặc biệt đối với Nghi.Anh chưa từng thấy cô tỏ ra yếu đuối như thế bao giờ.

-A Sailorman' hymn của Kamelot-cô đáp.bản rock ballad duy nhất được phép chơi tại Lóc Cóc và là bài hát dành cho Ren của em.

Ren là cái tên chẳng xa lạ với anh một chút xíu nào. Phan đã phải “làm quen” với anh chàng “bạn trai-thủy thủ-con lai Nhật” của Nghi ngay từ ngày đầu tiên anh đặt chân vào nhà cô. Hóa ra cái anh chàng trên tấm poster ấy chẳng phải là một tay rocker như anh lầm tưởng. Mà đó chính là anh chàng mà lần lúc cô làm anh phát cáu lên với cái ngôn ngữ “xì trum” rất riêng của mình. Thay vì đặt Ren làm động từ như những người “xì trum”,cô dùng anh làm chủ ngữ.”Ngày xưa Ren thế này...”,”Ngày trước Ren thế kia...” , ”Ren thường làm cho em cái này”, ”Ren thường nói với em cái kia”...Đúng là khi người ta yêu ai đó, họ sẽ biến người mình yêu thành cái rốn của vũ trụ. Ban đầu thì Phan nghĩ rằng Ren là một anh chàng may mắn, nhưng sau đó anh nhanh chóng rút lại suy nghĩ của mình.

“Chỉ cần hắt xì vì Nghi nhắc tới thôi thì cũng đủ khiến anh ta mệt chết rồi. Ai thích điều đó nhỉ?”

* * *

Cả hai về tới nhà thì Đan đang chuẩn bị đi, tờ giấy ghi chú Đan đang viết dở nói rằng cô bé sẽ tới nhà bạn làm tiểu luận có thể sẽ ở lại luôn, cô phải nộp trước thứ Bảy tuần này mà trong đầu vẫn chưa có một ý tưởng nào cho bài luận cả. Theo thói quen, Nghi với tay bấm nút play của dàn CD rồi kéo Đan sát lại phía mình. "Nhớ là chị để “ủng” ở trong ví của em nhé!" Nghi thì thầm vào tai em gái khi Đan bước ra khỏi nhà, rồi ra về nghiêm nghị trước ánh mắt bất mãn thấy rõ của Đan. "Có mà không cần còn hơn cần mà không có. Đề phòng vẫn hơn, dù sao thì em cũng lớn rồi đấy!"

-Thôi nào! Anh không thấy là nó đã lớn tướng rồi à? 20 tuổi rồi đấy!- Nghi thụi một cú vào bụng Phan khi anh nhìn cô với ánh mắt ra vẻ rất kinh khủng. -Anh đừng làm ra vẻ trai ngoan thế. Anh cũng chẳng tốt đẹp gì đâu. Em biết thừa, nếu anh chưa từng ngủ cùng với gái trước năm anh 18 tuổi, em “cùi”!

Phan nhún vai, anh nói với cô rằng anh cần thư giãn một chút với bồn tắm, và anh yêu cầu Nghi cho anh được yên ổn trong ba mươi phút. Phan nghĩ điều đó hẳn không phải là một yêu cầu quá đáng. Cô cũng nhún vai đồng ý rồi đưa tay bấm nút stop của dàn CD, bản Destroy của Windir bắt chợt im lặng trong sự nuối tiếc.

* * *

Trời đổ mưa lúc nửa đêm. Thật lạ! Đây hẳn là một chút lãng đãng của ông trời bởi còn những mấy tháng nữa Sài Gòn mới tới mùa mưa. Phan kéo tấm chăn mỏng đắp ngang ngực, lắng nghe tiếng mưa rơi lộp độp bên ngoài, mưa ở Sài Gòn cũng khác, không rả rích như mưa tháng ba của Hà thành.

-Anh ôm em ngủ nhé! -Nghi mở cửa phòng anh rồi chui tọt vào chiếc chăn mỏng anh đang đắp hờ trước khi anh kịp đưa ra ý kiến của mình.- Trời đang mưa, Đan đi vắng, mà em không thể ngủ nếu không có ai đó ôm em mỗi khi trời mưa. Ôi trời!Anh đang nude đấy à?

- À!Ừm!-Phan bối rối- Mỗi khi được ngủ một mình,anh thường thích để mình “thoải mái” một chút ấy mà.

-“Được ngủ một mình?” Nghĩa là ở Hà Nội anh thường ngủ “hai mình” lắm hả?

- Bậy nào!!!

- Thề đi!- Cô nhìn anh vẻ ranh mãnh- Không phải là anh đang “một mình” đấy chứ?

- Một mình? thì anh đang một mình đây, giờ thêm em nữa là hai mình.

- Đừng có giả vờ ngây thơ với em. Anh thừa hiểu ý nghĩa của câu “một mình” mà? Em làm mất hứng của anh à?

- Đừng điên. Anh không thích cái kiểu đó.

- Vậy sao? Em thừa biết bọn đàn ông các anh. Mỗi khi “một mình” lại nghĩ đến một cô nàng bốc lửa nào đó. Thú nhận đi, không phải anh đang nghĩ đến em đấy chứ?

- Điên quá đấy! Nhìn lại “mặt hàng” đi, em định nghĩa thế nào là bốc lửa?

- Okie! Cứ cho là không phải em đi. Vậy thì anh đang nghĩ đến ai nào?

-Em trùm mền lại cho anh mặc đồ vào và bớt điên đi.

- Khỏi!

Nghi đứng dậy, thò tay vào hộc tủ lấy ra một cây nến, thấp nó lên rồi cắm lên bậu cửa sổ. Ánh sáng le lói của cây nến tiết lộ cho Phan biết vì sao cửa sổ phòng Nghi trước kia có đầy những hoa sấp. Cô xoa tay về hài lòng rồi quay trở lại giường,chen cái gối ôm giữa hai người.

-Anh một bên và em một bên. Tối đừng có mà loạng quạng sang em đấy nhé!

-Anh mới phải là người nói câu đó chứ? Phan kéo chăn đắp lên ngực mình một lần nữa. Hy vọng là anh vẫn sẽ còn “nguyên vẹn” cho đến sớm mai.

-Tự tin thấy ớn. -Cô làm bộ rùng mình.- Chúc anh ngủ ngon.

-Chúc em ngủ ngon! Nhưng...liệu em có thể tắt cây nến đi không? Sáng quá!

-Không được! Chẳng ai lại tắt đi ngọn hải đăng trong đêm cả...

6. “Hà Nội tháng Tư đông đánh hệt như cô nàng hot girl có quá nhiều những anh chàng mới lớn vây quanh”.

Dương đặt lọ hoa loa kèn lên cửa sổ, những hạt mưa bay bay điểm xuyết lên cánh hoa trắng muốt những hạt ngọc nhỏ long lanh dưới ánh đèn neon. Sáng sớm mai, những bông loa kèn này sẽ nở rộ, và cô sẽ cẩn thận cắt bỏ nhụy hoa để chúng khỏi làm hoen ố đi cái màu trắng tinh khôi của những cánh hoa khi phấn hoa rụng xuống. Rồi sau đó, cô sẽ chụp những bức ảnh thật đẹp về chúng để gửi cho Phan. Anh yêu hoa loa kèn và thích những bức ảnh đẹp tự nhiên, không có sự can thiệp thô bạo từ photoshop.Cho nên cô cần một bức ảnh với ánh sáng hoàn hảo từ mặt trời chứ không phải từ đèn flash.

Âu yếm lướt nhẹ ngón tay lên cánh hoa trắng muốt giống như vuốt má một đứa bé lần nữa, Dương rời khỏi cửa sổ, quay lại với màn hình máy vi tính. Cửa sổ chat mang tên Trương Cát Chi đang rung lên bần bật bởi tổ hợp phím Ctrl+G đang được tận dụng một cách triệt để.

-Gi thế hử? -Dương gõ những ngón tay xuống bàn phím.

-Chị yêu đang làm gì?

-Đang chat với cô chứ làm gì?

-Chị yêu có muốn ăn nem chua rán không?

-Lúc nửa đêm, khi trời đang mưa?

-Mưa này ăn thua gì? Cạnh nhà em có quán ngon lắm.

-Gọi Nhung với Liên không?

-Em gọi rồi.

-Gọi cho cả P...

Những ngón tay của Dương bỗng nhiên đơ lại, thoáng chốc cô quên mất là Phan không còn ở Hà Nội nữa. Thường thì Phan rất thích mưa tháng Tư, bởi vì anh nói rằng những ngày tháng Tư mưa còn khá hồn nhiên và đáng yêu chứ không rả rích như những ngày mưa tháng Mười. Phan thích mưa nhưng ghét những cơn gió lạnh...

-Ra ngay nhé! -Cát Chi giục già rồi out nick mà không báo trước. Có lẽ cô vội đi thay đồ...

Có thể Phan rất thích những cơn mưa tháng Tư ở Hà Nội nhưng với Dương thì Hà Nội tháng Tư đông đảo quá, hệt như một cô nàng hot girl có quá nhiều những anh chàng công tử mới lớn vây quanh. Buổi chiều trời hãy còn nắng khá đẹp, thậm chí lúc đó Dương đã nghĩ tới việc xách máy ảnh và đi săn lùng những tán hoa sữa ít ỏi còn sót lại đâu đó trong thành phố. Bởi cô biết một điều kì diệu, dù là giữa những tán hoa lá cây sữa có màu xanh nhạt, bầu trời cũng xanh và trong vắt thì những cánh hoa trắng muốt vẫn sẽ trở nên nổi bật một cách kì lạ. Nhưng rồi cô cũng nhanh chóng từ bỏ ý định, bởi cô biết kiếm được hoa sữa vào tháng Tư cũng khó khăn chả kém gì cái mơ ước có Phan trong buổi tụ tập tối nay của cả nhóm. Hơn nữa đây đang là tháng Tư, là những ngày mà ông trời đang có thói quen khá xấu là hay đổ mưa mà không hề báo trước.

“Không biết bây giờ Sài Gòn có mưa không nhỉ?”, Dương tự hỏi khi xách xe chạy ra khỏi nhà.

* * *

Ngọc mỉm cười chào tay bảo vệ tòa nhà tiếp viên đoàn rồi đi ra cổng. Bị mê hoặc bởi sức hút phát ra từ cặp môi quyến rũ của cô, anh này vội vàng chạy theo, đưa cho cô chiếc ô màu xanh thẫm của mình rồi nhún vai trước lời cảm ơn của người đẹp. “Sao em lại ra đường giờ này? Tội anh sắp đóng cổng, em sẽ ngủ ở đâu? Nhớ che ô nhé, đừng coi thường những cơn mưa phùn, em có thể bị cảm lạnh đấy.”

Chợ chỉ bắt đầu họp từ 12h tối đến 6h sáng ngày hôm sau, nhưng nhộn nhịp nhất vào khoảng 1-3h sáng. Những ai mới lần đầu tới chợ hoa Quảng Bá có thể sẽ bị choáng ngợp bởi số lượng các loài hoa tụ hội về đây. Họ sẽ ngẩn ngơ trước vẻ đẹp bí ẩn của những cánh hoa ẩn mình lấp ló dưới ánh sáng đỏ quạch, nhưng không kém phần mờ ảo của hàng loạt những bóng đèn sợi đốt được chăng khắp nơi trong chợ. Hoặc cũng sẽ trước nụ cười tươi tắn của một cô nàng bán hoa nào đó, phân vân không biết liệu có bông hoa nào ở đây rực rỡ hơn nụ cười đó không.

Dù lúc này mới chỉ là đầu phiên chợ, khách đi chợ hãy còn thưa thớt và chủ yếu chỉ là những người buôn hàng hoa với nhau nhưng đây đó vẫn vang lên tiếng chèo kéo, mặc cả ồn ã. Phía xa xa, tiếng động cơ xe thô nổ phành phạch làm màn đêm mờ ảo rùn mình tĩnh giác phá tan cơn ngái ngủ đang bao quanh mình.

Chiếc taxi dừng lại trước quán nước nhỏ ven đê, Ngọc chọn cho mình chiếc ghế nhỏ cạnh đồng lửa nướng ngô bắp bùng. Khe khẽ cúi xuống mỉm cười trước ánh mắt nhìn ngưỡng mộ không thể che giấu của một anh chàng trẻ tuổi ngồi đối diện. Cô gọi một ly trà nóng, và nếu cô hàng nước đang rảnh thì cô sẽ yêu cầu thêm cho mình một bắp ngô nướng không rưới mỡ nữa. Bây giờ là 1h, chưa phải là thời điểm thích hợp cho

một cuộc gặp gỡ thân mật với loài hoa mà cô yêu thích. Vậy nên cô sẽ cắm earphone vào tai, nghe nhạc và chờ đợi đến khoảng 4h sáng, để chọn mua cho mình một bó loa kèn thật tươi. Kiên nhẫn luôn là một trong những điểm mạnh mà Ngọc luôn tự hào. Nhất là được ngắm nhìn những hạt mưa bụi bay bay và còn được Vanessa Williams hát Save the best for last cho nghe nữa thì quả là không còn gì tuyệt vời hơn.

Nhắc đến Save the best for last, Ngọc lại không ngăn được bản thân mỉm cười. Đã có thời cô luôn để bài hát này làm nhạc chuông và chỉ thay đổi khi Phan rời Hà Nội. Vào cái thuở mà “kỷ nguyên của Iphone vẫn còn rất hoang sơ” và việc cài đặt nhạc chuông riêng cho Iphone vẫn còn là một trong những “bí ẩn học búa nhất của nhân loại”. Như thế “người ta vẫn chưa tìm ra nguyên nhân của tình yêu vậy...”, Phan vẫn đùa với cô như vậy khi cả hai cùng ngồi trên ghế sofa, lắng nghe giọng ca ngọt ngào của Vanessa Williams và ôn lại những kỉ niệm cũ. Phan phải mất ba ngày liền để nghiên ngẫm, để tìm tòi, học hỏi trên đủ mọi diễn đàn tin học để có thể tự tạo và cài bài hát cô yêu thích làm nhạc chuông. Với một anh chàng mù tịt và dị ứng với IT như Phan, việc anh có thể biết được định dạng nhạc chuông của Iphone với Ngọc đã là một phát kiến vĩ đại rồi. Chứ đừng nói là dành thời gian mảy mò để học và tự làm lấy, vậy mà anh đã làm được.

Bây giờ mỗi khi nghĩ lại, Ngọc vẫn không thể nhịn cười, cô nhớ lại cái cảnh Phan nhảy cẫng lên vui sướng khi giọng hát của Vanessa Williams vang lên mỗi khi anh gọi đến cho cô. Ánh mắt sáng lấp lánh niềm vui của Phan lúc đó, Ngọc dám thề rằng nó còn lung linh hơn bất kỳ ánh nắng ban mai nào. Trời se lạnh khi mưa to hơn lúc về khuya, Nghi bật dậy tắt quạt. Cô không ngủ được, những kí ức cũ cứ ủa về xối tung cô lên, và dưng cô dậy. Trên cửa sổ ngọn nến đã bị tắt từ bao giờ. Kỳ lạ! Cây nến đặt phía sau quạt, cửa sổ đã khép, gió không thể luồn vào đây để thổi tắt nến được. Nghi lắc đầu, cố gắng không tìm hiểu nguyên nhân nữa mà định đứng dậy tắt lại nó nhưng rồi không hiểu sao lại ngần ngại một chút và ngồi yên. Khe khẽ lay người Phan, cô thì thầm.

-Anh ngủ chưa?

-Rồi!

-Em không ngủ được, anh hát cho em nghe nhé?

-thay vì hát, anh hét có được không?

-Ren vẫn thường hát cho em nghe mỗi khi trời mưa, giọng anh ấy rất ấm.

“Nhưng anh đâu phải là Ren của em, em tỉnh ngủ đi”. Tự nhiên Phan thấy có chút gì đó bức mình khi bị so sánh với Ren, nhưng sự yêu quý của Phan dành cho Nghi ngăn cản anh không thốt nên câu nói có thể gây tổn thương đó. Anh ngồi dậy, chặn quần quanh mình.

-Em muốn nghe bài gì nào?

* * *

Rất nhanh chóng, Nghi ước sao mình chưa từng yêu cầu Phan hát cho mình nghe bởi giọng anh đúng là siêu khủng khiếp.

-Thôi! Anh dậy mặc đồ vào và ôm em ngủ nhé! Em không ngủ được nếu không có người ôm em ngủ trong ngày mưa.

-À ừ...

-Anh ngại đấy à?

-À không, chỉ là...

-Anh có nhanh lên không thì bảo.-Nghi giả bộ giật mạnh tấm chăn ra khỏi người Phan.-Đàn ông con trai gì mà cứ như đàn bà.

* * *

Chen lẫn mãi trong đám khách tới chợ hoa đông như trẩy hội, cuối cùng Ngọc cũng chọn được cho mình một bó loa kèn thật to. Những cánh hoa trắng muốt vẫn còn vương những hạt sương đêm run rẩy. Sáng sớm ra, nó sẽ theo cô trên chuyến bay sớm nhất đến Sài Gòn và gần trưa thì Phan sẽ cắm vào bình, đặt trang trọng trên bàn. Nghĩ tới đây, Ngọc mỉm cười.

5. Chương 07

7. “Mà nói cho cùng thì tạo hóa rất giỏi trong cách tạo ra những sự tình cờ”.

“Wake up dead,you die.Wake up dead, and buried.Wake up dead, you die. Wake up dead...” Những tiếng gào thét của Megadeth với sự hỗ trợ đắc lực ở mức volume lớn nhất của giàn âm thanh mà Nghi cố công dành dụm nửa năm trời mới mua được đập ầm ầm vào tai khiến Phan bừng tỉnh. Anh uể oải với tay lấy điện thoại để xem giờ, bây giờ là 9h và cánh tay anh thì mỏi nhừ vì đầu của Nghi đã hành hạ nó suốt đêm qua. Phải nói rằng tối qua là một đêm tồi tệ, vòng tay ôm của Nghi chặt đến nỗi anh chẳng thể nào xoay trở người được. Và vì vậy khi anh ngồi dậy, một cú đau nhói ở lưng nhắc nhở với anh rằng tối qua nó đã phải gồng mình lên làm việc quá sức. “Mẹ khỉ!” , Phan làu bàu.

Phan đi xuống bếp, nếu hôm nay là một ngày may mắn, biết đâu anh sẽ tìm được trong tủ lạnh “cái gì đó” có thể bỏ vào bụng. Còn nếu ngược lại (khả năng này chiếm tới hơn 99%) thì anh sẽ an ủi cái dạ dày xẹp lép của mình một cốc nước lọc rồi lao ra đường. Vậy là xong buổi sáng! Nhưng hóa ra hôm nay là một ngày hạnh phúc đối với Phan, khi anh nhìn thấy Nghi đang đứng cạnh bếp gas, đầu lắc lư theo tiếng nhạc, cổ đeo tạp dề và khói bốc lên nghi ngút từ cái chảo mà cô đang đảo lấy đảo để. Một mùi thơm quyến rũ túm chặt lấy mũi Phan, thối thật mạnh khiến nó thông suốt như cống xả lũ. Rất nhanh chóng, mùi thơm của thức ăn xộc thẳng vào trung khu khứu giác của anh một cách thô bạo và ra lệnh cho bộ não kéo anh ngồi ngay vào bàn ăn. Chưa hết, những cánh tay của Phan bày tỏ sự đồng tình bằng những bản nhạc với nhạc cụ chính là đôi đũa và những cái bát.

* * *

Nghi chăm chú nhìn vào gương mặt đang nhăn nhó của anh ngay khi anh múc thìa súp đầu tiên, ánh mắt háo hức chờ đợi vụt tắt. Và không biết từ lúc nào, một cách rất vô thức, cô copy lại vẻ mặt của anh, giọng đánh lại:

-Thôi nào, bớt nhăn nhó đi và nói cho em biết. Món súp của em đã làm gì anh?

- Món súp thì không, nhưng chính xác thì người chế biến ra nó đã chơi anh một cú thật lực đấy. Anh đoán con cá mà em dùng để nấu súp này được đặt mua từ Biển Chết đúng không? Hoặc giả là muối đang có đợt khuyến mãi lớn hay giảm giá bất ngờ?

-Chết! – Cô che miệng thẳng thốt. –Thảo nào em đã ngờ ngợ, em nhầm muối với đường rồi.

- Phải nói là em chọn nhầm công việc thì đúng hơn. Thú nhận là em không có năng khiếu làm nội trợ đi.

- Đừng cầu nhàu như một bà lão khó tính thế. Ấu cũng có lần đầu tiên mà, đúng không? Nhưng có lẽ đây sẽ là lần cuối cùng, em sẽ trả cái bếp này cho em gái em. Rõ ràng là nó giỏi chuyện này hơn em.

- Hoan hô! Đôi lúc chân lý cũng có thể giành chiến thắng đúng không?

- Anh không có việc gì làm ngoài việc soi mói, châm chọc em à?

* * *

Chiếc Vespa Standard đời 1965 gào thét ầm ĩ, phả vào không khí một luồng khói đen kịt rồi phóng thẳng khỏi con hẻm chạy men theo kênh Nhiêu Lộc. Nó rẽ ra khỏi chung cư Miếu Nổi hướng về phía đường Phan Xích Long, chạy hết đường rồi rẽ trái, bon bon trên đường Hoàng Văn Thụ thẳng tiến, chạy tới công viên Hoàng Văn Thụ thì đột ngột rẽ ngang và dừng lại ở một quán café bên đường. Quán khá đẹp, mang đậm phong cách Hà Nội với vẻ cũ kỹ, ảm cúng, êm đềm và mộc mạc trong cách thiết kế cùng dòng nhạc ballad nhẹ nhàng mà nó đang sử dụng.

Ngọc nhìn anh hồi lâu.

- Đạo này anh bận nhiều việc quá thì phải? Mất anh vẫn còn thâm quầng và tóc thì rối bù, còn chưa kể là nó quá dài nhưng vẫn chưa được tỉa tốt gì cả?

- Anh xin lỗi vì đã trễ hẹn!

Phan cười đầy vẻ hối lỗi, ngay khi Nghi hỏi anh về việc có gì làm không anh đã giật thót mình, lao vội về phòng để kiểm tra điện thoại. Bốn cuộc gọi nhỡ của Ngọc nhắc anh nhớ rằng hôm nay cô bay vào sớm. Kết quả là anh vội vàng bỏ tất cả mọi thứ, kể cả Nghi ở lại với những câu cần nhằn của mình và lao ngay ra điểm hẹn nhưng vẫn quá trễ. Cuối cùng, Phan lựa chọn cách nói dối:

- Những cô nàng Vespa đồng đánh. – Anh nhún vai, cố tạo ra một gương mặt mà anh nghĩ rằng đó là gương mặt của một kẻ bất mãn sâu sắc- Em cũng biết đấy...

- Trông mặt anh kìa, anh vừa ngủ dậy đấy à? – Cô che miệng cười khúc khích, nói dối em là nhiệm vụ bất khả thi đấy, chàng ngố ạ.

- À...ừm... - Phan gãi đầu, vẻ bối rối. Trong thoáng chốc anh quên mất rằng Ngọc biết rõ anh như lòng bàn tay.

- Anh vừa ngủ dậy, chắc anh không còn buồn ngủ nữa đâu nhỉ? – Cô vừa nói vừa mỉm cười nhưng giọng nói chột chùng xuống đến lạ. – Vậy là bờ vai của em cũng sẽ thất nghiệp...

Phan cũng mỉm cười, có thể ai đó sẽ cho rằng câu nói của Ngọc thật tối nghĩa và khó hiểu, nhưng xét một cách toàn diện mối quan hệ giữa cả hai, Phan hiểu rằng cô đang nói gì. Có thể câu chuyện về mối quan hệ của Phan và Ngọc sẽ khiến cho ai đó phải ngạc nhiên, hoặc sẽ phá lên cười về chế giễu. Không sao cả, bởi đôi lúc Phan cũng thầm hỏi nếu anh không phải người trong cuộc thì liệu anh có tin được không? Câu trả lời mang tính khách quan nhất mà anh có thể nghĩ đến là: chắc chắn là không!!!

* * *

Ngọc gặp Phan trên một chuyến bay nội địa đi Thành phố Hồ Chí Minh, cô nhận ra anh gần như ngay lập tức bởi hình ảnh của anh có khá nhiều trên mạng, và gương mặt anh có những nét đặc trưng không lẫn vào đâu được. Nói theo một cách nào đó trừu tượng và nhiều ví von hơn thì cô đã biết anh khoảng năm, sáu năm nay. Khi Ngọc còn là một cô nữ sinh mải mê thả mớ ước vào những câu chuyện ngắn của Phan đăng trên một tờ tạp chí dành cho tuổi học trò. Cô luôn là fan của những câu chuyện học trò lãng mạn, bay bổng và dĩ nhiên chuyện tác giả của nó được cô yêu thích cũng là điều hoàn toàn bình thường.

Ấn tượng ban đầu và đậm nét nhất mà cô nhận thấy ở Phan là anh ngủ li bì ngay trước khi bước lên máy bay và trong lúc ngủ, anh mỉm cười hồn nhiên như một đứa trẻ. Cô chưa từng thấy ai sở hữu nụ cười nhẹ nhàng và hồn nhiên đến vậy. (Ngay cả sau này, khi cả hai trở nên thân thiết, cô cũng chưa từng được nhìn thấy lại nụ cười đó, trừ những lúc anh ngủ). Có lẽ anh quá mệt mỏi, nên chỉ khi cô tới đánh thức anh dậy, anh mới mở choàng mắt. “Xin lỗi! Tôi mệt quá, hôm qua phải cố làm xong công việc nên không kịp ngủ”. Và như mọi cô tiếp viên hàng không lịch thiệp khác, cô cười thật tươi, nhìn anh với ánh mắt tràn đầy sự thông cảm.

Thế nhưng, chỉ mãi cho đến khoảng năm tháng sau thì cả hai mới thực sự quen biết nhau theo đúng nghĩa của từ này, khi vô tình gặp nhau trong sinh nhật của một người bạn. Bằng sự tình cờ nào đó, họ tìm thấy vào nhau và nhanh chóng trở thành hai người bạn thân thiết. Mà nói cho cùng thì tạo hóa rất giỏi trong cách tạo ra những sự tình cờ. Rất tình cờ, bạn không thể biết được rằng mình sẽ được sinh ra trong một ngôi nhà mà hàng xóm của bạn rồi cũng sẽ sinh ra một người dành riêng cho bạn. Rất tình cờ, bạn sẽ không thể biết được rằng mình sẽ ngồi học trong một ngôi trường mà cô giáo sẽ xếp cho ngồi cạnh một cô bé xinh nhất lớp khiến bạn say ngay từ lần đầu tiên gặp (cũng một cách tình cờ không kém). Rất tình cờ, bạn không thể biết trước được chuyến xe bus bạn sắp bước lên đã mang trong nó một cô gái hay một chàng trai mà sau này bạn sẽ sống với họ trọn đời... Nói tóm lại, nếu bạn đang không hài lòng vì một mối quan hệ nào đó, bạn hoàn toàn có thể lỗi tạo hóa ra để trách móc vì nó đã không tạo ra cho bạn một sự tình cờ thú vị.

Ở đây, sự tình cờ đã thể hiện mình ở chỗ, Phan (tuy là còn trai) rất ghét mùi thuốc lá còn Ngọc thì không thích sự ồn ào... Vậy nên cả hai nhanh chóng tình cờ gặp nhau ở một góc thoáng dang bên ngoài sân thượng của tòa nhà. Buổi nói chuyện cực kì hào hứng khi họ nhận ra rằng mình có nhiều hơn là một người bạn chung với kẻ đối diện. Hoa sữa tháng Ba, hoa loa kèn tháng Tư, hoa thạch thảo, Marc Levy, CLB Liverpool, những góc café nhỏ xíu nhưng ấm áp hay lang thang khắp phố phường Hà Nội... Phan lưu tên cô trong danh bạ điện thoại là Loa Kèn (tên loài hoa anh thích) và cô thì đơn giản hơn nhiều... Cô đánh dấu anh bằng một dấu #, bởi ngay từ buổi đầu gặp gỡ, anh đã chứng tỏ với cô rằng mình không hề giống những chàng trai mà cô đã từng gặp trước đây.

Sự kết nối giữa hai người bắt đầu dày lên bởi lịch bay của Ngọc thường xuyên có điểm dừng ở Hà Nội. Và mỗi lần như thế, cô sẽ gọi điện cho anh, còn anh sẽ biết cách làm thế nào để xóa tan đi sự mệt mỏi sau một chuyến bay dài hay phủ đầy sự bình yên, vui vẻ cho cô... Đôi khi chỉ đơn giản là một câu chuyện cười, một địa điểm hay ho của thành phố, một bức hình đẹp anh chụp cho cô hay nụ cười thanh thản, hồn nhiên lạ kỳ của anh khi anh ... ngủ. Bởi vì mỗi lần gặp nhau, sau khi cả hai nói đủ thứ chuyện hay thỏa thuê với những trò vui, cô sẽ ưu ái cho Phan “thuê” lại bờ vai của mình để dựa vào đó ngủ một lúc. Công việc của anh quá bận rộn nên quãng thời gian họ gặp nhau chính là lúc anh cho phép mình được xài thứ quota ngủ nghệ, thư giãn ít ỏi và rất quý báu của mình...

Mối quan hệ của họ trở nên đặc biệt hơn nhiều khi mùa đông tới. Phan dành cho Ngọc một phòng trong ngôi nhà khá rộng mà anh đang ở một mình. Bởi đôi lúc cô không về kịp giờ đóng cửa vì những buổi đi xem phim, những lần lang thang phố xá, chợ đêm hay đi ngắm hoa ở chợ hoa Quảng Bá với Phan về muộn. Nhưng Ngọc không mấy khi sử dụng căn phòng ấy, nhất là sau khi cô đánh mất chìa khóa cửa mình trong một lần đi xem phim với Phan. Cô sợ tiếng sấm sét, mà mùa đông Hà Nội thì mưa nhiều và quá lạnh, sẽ là ảm áp và yên bình hơn nhiều khi được Phan ôm trong vòng tay anh để ngủ.

Khoảng hơn nửa năm sau khi hai người quen nhau, mỗi khi về Hà Nội, Ngọc gần như không còn ở cùng đoàn tiếp viên nữa. Cô không thích cuộc sống tập thể “quá nhiều phức tạp” như cô vẫn thường kể. Nhà Ngọc ở Hải Phòng, chỉ cách Hà Nội khoảng hai giờ chạy xe nhưng cô cũng ít về. Cô thích giành thời gian chăm sóc và chia sẻ cuộc sống với Phan hơn. Cô thích những lúc cả hai cùng nấu ăn, dọn nhà, đi chơi và làm mọi thứ cùng với nhau. Ngọc không biết gọi tên thứ tình cảm của hai người là gì, nhưng cô thực sự thích cảm giác cứ mỗi đêm cả hai lại nằm kể cho nhau nghe đủ thứ chuyện trong quãng thời gian họ không ở cạnh nhau. Hoặc cùng nhau nghiền ngẫm một bộ phim nào đó trước khi đi ngủ. Đôi khi Ngọc nghĩ, chỉ thiếu sex nữa thôi thì cả hai hẳn đã thực sự là một đôi vợ chồng trẻ hạnh phúc.

Đó không phải là suy nghĩ của riêng Ngọc, bởi đã rất nhiều lần Phan cũng tự hỏi không biết thứ tình cảm của cả hai là gì? Anh không dám chắc nó là tình yêu, nhưng nó vượt quá xa tình bạn. Cả hai chưa có gia đình để có thể gọi đó là sự ngoại tình, nhưng nó còn hấp dẫn hơn cả ngoại tình. Biết đâu đến một lúc nào đó mọi chuyện sẽ đi quá giới hạn cho phép và anh sẽ phải đối diện với Ngọc như thế nào? Sự tôn trọng dành cho Ngọc không cho phép Phan làm tổn thương cô nhưng trong cuộc sống làm sao biết được mọi chuyện? Nhưng không! Chính Phan cũng không biết vì sao cả hai lại luôn có thể giữ được khoảng cách mong manh đó. Có một thứ quyền lực vô hình nào đó mà chính Phan cũng không biết đã sắp xếp mọi việc luôn trong khuôn phép. Tất cả chỉ có thể, không hơn.

Có lần, ngay trước khi Phan vào Sài Gòn, anh nói với cô về sự băn khoăn của mình và thật bất ngờ khi anh cũng nhận được từ cô lời thú nhận tương tự. Và cô còn nói thêm rằng: Đôi lúc cô tự hỏi, nếu Phan muốn đi quá giới hạn, cô sẽ để yên đồng ý hay cố gắng đẩy anh ra?

“Đó sẽ là một câu hỏi rất khó trả lời đấy!” Cô cười vang và gõ nhẹ lên mũi anh, “Phải thú nhận rằng anh quả thực là gã ngốc ngếch khó hiểu. Đôi lúc em tự hỏi, anh là gã “chính nhân quân tử” còn sót lại của thế giới, hay chỉ là một gã chỉ có bề ngoài là đàn ông?”

* * *

“Tớ cũng tự hỏi, cậu có còn là đàn ông không?” , Thái Việt- cậu bạn thân duy nhất mà Phan có thể nói mọi chuyện, đã trả lời Phan như vậy khi anh hỏi Việt một câu tương tự anh hỏi Ngọc. “Nhưng với cương vị là bạn thân của cậu, tớ sẽ không đưa ra lời phán xét. Cứ coi như, thế nào nhỉ? Với cậu thì ngu ngốc không phải là một cái tội, ngu ngốc là một phong cách sống...” Rồi Việt cười vang.

* * *

- Anh đồng ý chứ? Tiếng của Ngọc kéo Phan ra khỏi luồng suy nghĩ của mình.

-Đồng ý gì cơ?

-Để em yêu Vespa của anh ở lại đây và lang thang đường phố Sài Gòn với em.

-Trời đang mưa đấy! Rất to...

-Đừng lo, em có cách mà.

Thời tiết đông lạnh của Sài Gòn khiến Phan phát sốt lên với việc bị kẹt cứng trong làn mưa dày đặc khi đang ngồi với Ngọc trong chiếc taxi. Mặc cho tay tài xế taxi đập mạnh hai tay một cách bực tức lên vô lăng và hai cần gạt nước hoạt động cật lực hất sức có thể có thể. Thì tấm màn mờ ảo che phủ bên ngoài kính xe vẫn ngoan cố vẽ lên tấm toan bằng nước những đường ngoằn ngoèo đầy vẻ khiêu khích. Chiếc xư vẫn chỉ có thể nhích từng chút một trong làn mưa trắng xóa một cách vô vọng. Ý tưởng vứt em Vespa để lang thang Sài Gòn khi ông trời vẫn đang trong cơn hờn dỗi của Ngọc quả là một lựa chọn không hề không ngoan chút nào.

Nhưng hình như chỉ có mình Phan là người duy nhất cảm nhận được điều đó, Ngọc vẫn im lặng tựa đầu lên vai anh, mắt nhắm hờ tận hưởng thế giới đứng im phía sau kính xe, tiếng nhạc hòa tấu cầu bản Canon in D mà cô đưa cho tay tài xế phát ra từ dàn CD trên xe khiến không khí bỗng trở nên êm ái lạ lùng...

Một lúc sau, cô khẽ tựa mình, rúc sâu vào cổ Phan. An tâm tuyệt đối! hai cánh tay ôm anh, xiết khẽ...

Đã gần trưa, Phan đoán thế, thật kín đáo, anh móc điện thoại ra xem giờ. 11h30! Giờ này có lẽ Đan đã nấu xong bữa trưa, bày biện mọi thứ lên bàn và ngồi nhìn ra cửa sổ hoặc đang nghiền ngẫm một trong những cuốn sách của cô. Còn Nghi thì chắc chắn đang đắm chìm trong A Sailor's Hymn để chờ anh về cùng ăn cơm. Từ lâu cô đã coi anh như một thành viên trong gia đình và cô không thích những "người trong gia đình" không ăn cơm ở nhà hoặc bắt cô phải chờ đợi. Cô có thói quen nghe bản rock ballad mình yêu thích khi cô chờ đợi, dù là chờ đợi ai đó, cái gì đó, hoặc điều gì đó đại loại... Đơn giản chỉ như người ta ăn cơm khi đói vậy.

* * *

"She remains by the window alone, staring into the rain. She trying to guide his way home. Keeps on praying for god protect him. She lights up the candle for hope to be found. Captive and blind by the darkness around. Each wave a promise, a new hope reborn. Sunrise consoles at the break of dawn..."

Phan bất chợt cất lên tiếng hát khe khẽ. Tiếng hát của anh khiến Ngọc tựa mình ngồi thẳng dậy. "Anh đang hát bài gì thế?" Cô hỏi.

-À! Một bài hát vô tình anh nhớ tới thôi mà.- Gương mặt anh cố gắng làm ra vẻ tình cờ.- Trời mưa to quá!

-Vâng!-Cô đáp khẽ rồi lại dựa đầu vào vai anh-Em thích mưa Hà Nội hơn.

-Anh cũng vậy...

-Phan này.-Ngọc ngập ngừng-Nếu có một ngày nào đó, em lạc mất anh thì sao?

-Em ngốc quá!-Phan mỉm cười trấn an cô.-Sẽ chẳng bao giờ có chuyện đó đâu. Anh đã bí mật cài một con chip điện tử vào người em và nếu em đi đâu thì nó sẽ báo cho anh biết. Thật đấy!

-Anh có biết rằng đôi khi người ta biết rõ đối phương đang ở đâu nhưng vẫn lạc mất nhau không?

-Em đang nói gì?

-À không!- Ngọc thoáng chút bối rối- Là em nói linh tinh thôi...

Cổ nén tiếng thở dài trong lồng ngực, Phan ngả đầu ra sau, dựa hẳn vào ghế. Không phải anh không hiểu Ngọc muốn nói điều gì nhưng anh không thể giải thích cho cô hiểu. Đột nhiên Ngọc nhồm đậy, bằng vẻ mặt như sự nhớ ra điều gì đó, cô bảo: "Đột nhiên em quên mất là em vừa nhận lời thế chân cho cô bạn vào chuyến 3h chiều nay. Mà em thì phải có mặt ở đoàn bay trước đó hai tiếng". Như thế không tin vào sự trùng hợp kỳ lạ này, Phan ngạc nhiên:"Làm thế nào để quay lại chỗ lấy xe bây giờ?Đường đông lắm". Phan hỏi anh chàng tài xế taxi xem có cách nào quay đầu xe lại nhanh nhất không? Khi nhận được cái lắc đầu ngán ngẩm của tay tài xế, anh nhìn cô, nhún vai. "Bây giờ mà ra khỏi xe thì em sẽ bị ướt như chuột ngay. Mà anh thì không muốn em bị ốm". Ngọc cười thành tiếng:"Anh quên mất rằng em có thói quen thích hay lang thang dạo mưa rồi à?".

Đắn đo trong giây lát, Phan quyết định nên chiều theo ý Ngọc như trước giờ anh vẫn làm thế. Nhưng có lẽ ông trời cũng biết chiều lòng người, cơn mưa tầm tã đột nhiên ngớt hẳn ngay khi cả hai bước ra khỏi xe. "Có vẻ như ông trời cũng thương chúng ta đấy em nhỉ?" Phan trêu Ngọc, rồi cả hai cùng bước vội vã dưới

những hạt mưa tuy nhỏ nhưng đủ phủ phàng để tạt thẳng vào mặt. Lạnh quá! Cái lạnh không kém bất kì cơn mưa nào của Hà Nội.

* * *

Kim phút của chiếc đồng hồ treo tường chỉ qua con số 6 khi Phan bước vào nhà, anh ướt như một chú chuột vừa chui từ cống lên, hai hàm răng va vào nhau lập cập... Nghi đón anh ở cửa, nhanh chóng đưa cho anh chiếc khăn lông to để lau người, không quên “khuyến mãi” thêm những tiếng cần nhằn: “Anh đã quá số tuổi để làm một anh chàng lãng mạn đi trong mưa làm thơ rồi đấy”.

Phan mỉm cười thay cho câu trả lời, anh đi thẳng tới phòng bếp, cẩn thận cầm bó hoa loa kèn vào bình, mang lên phòng khách rồi mới cầm chiếc khăn khô trong tay Nghi-lúc này vẫn đi theo sau anh với những tiếng cần nhằn không ngớt, sàn nhà đã ướt hết vì những bước chân của anh mất rồi. Phan mỉm cười với cô một lần nữa, nói cảm ơn rồi chui tọt vào phòng tắm.

Bên ngoài, Nghi gơ tay lên trời vẻ chán nản.

* * *

Bây giờ là 2h 30 phút, ngọc đang ngồi co chân lặng lẽ nơi góc phòng của mình trong nhà nghỉ đoàn tiếp viên, bộ đồ ướt nhẹp của cô đang nhỏ nước ra cả sàn nhà nhưng cô mặc kệ. Cô không dậy thay đồ để chuẩn bị cho chuyến bay lúc 3h, bởi đơn giản là chẳng có chuyến bay nào khởi hành vào lúc 3h để người ta nhờ vả cô cả. Chuyến bay vào lúc 3h như cô đã nói với Phan, chỉ là một lời nói dối...

Ngọc đã nhìn thấy Phan kín đáo liếc nhìn đồng hồ, và trước đó, cô cảm nhận được sự bồn chồn trong suốt quãng thời gian anh ở cạnh cô. Những lần gặp nhau gần đây sau khi anh vào Sài Gòn, cô đều không còn cảm nhận được sự thoải mái tuyệt đối ở anh nữa.

Dường như không còn là Phan thuộc về thế giới của cô ở Hà Nội mà Ngọc đã từng biết. Không còn là những cuộc rong chơi quên thời gian và bất kể mọi điều. Cũng không còn cái vẻ bất cần và thờ ơ, chỉ chú tâm đến Ngọc một cách hiển nhiên khi anh ở cạnh cô nữa. Phan của Sài Gòn thay đổi và xa lạ đến mức khiến Ngọc chỉ thấy lòng buồn đến vô hạn mà không biết phải làm gì khác?

Cuối cùng, nỗi buồn cứ lớn dần, lớn dần mãi rồi xâm chiếm lấy Ngọc, khiến những giọt nước mắt cứ thế lăn dài trên khuôn mặt cô. Ngọc cũng không biết phải định nghĩa thứ cảm giác ấy là gì, và cũng không biết phải xoay sở thế nào với thứ cảm xúc mới lạ vừa ập đến trong cô.

Cô và Phan là gì của nhau chứ?

Bạn bè ư? Không! Còn hơn thế nữa.

Người yêu? Càng không phải, dĩ nhiên rồi.

Ngọc biết Phan rất đặc biệt đối với mình, nhưng cô cũng biết rằng mình không hoàn toàn sở hữu được anh... Với cô, Phan vừa rất gần gũi nhưng cũng quá xa xôi.

Như một đứa trẻ bị cướp mất món đồ chơi quý, cảm xúc trong lòng cô vỡ òa.

Cô bật khóc...

6. Chương 08

8. “Đừng nhớ về quá khứ ngay cả khi nó đẹp như một cánh hoa hồng.

Đừng mang những vết thương bám bụi lên những ngón tay đã trắng.

Đừng đi những con đường mà mùa đông đã dài ra vĩnh viễn.

Đừng cô đơn và đừng khóc mướn... dù là giông gió có nhiều đến bao nhiêu.”

Lông mày cạo nhẵn thín; đôi mắt xéch ngược; cặp môi dày, hàm răng hơi xỉn màu vài khói thuốc và khuôn mặt tròn xoe nung núc những thịt... Những điều đó khiến cái mũi thon dài lạc lõng trên khuôn mặt của kẻ đang cho hằn hai chân lên bàn trong phòng khách nhà Phan. Mai đang ngồi cạnh Đan, khoác cánh tay to

dài qua vai Đan một cách thân mật, hình ảnh đó khiến Phan nhớ tới con bạch tuộc khổng lồ Kraken đang hùng hổ bóp nát con tàu Black Pearl của Jack Sparrow. Thân hình khổng lồ của “con bạch tuộc” không ngừng nhún nhảy trên chiếc ghế bành già nua khiến nó rên lên giận dữ. Mai phả một hơi thuốc dài vào không trung rồi ngếch lên nhìn Phan ngay khi anh bước vào phòng khách.

-Chào!Bánh trai nhĩ?

-Chào!

Phan bối rối đáp lại, thú thực là anh chưa từng có buổi nói chuyện riêng nào với Đan kể từ khi anh sống ở nhà này bởi Đan dường như không có thói quen sử dụng lời nói. Vậy nên anh không biết gì nhiều về Đan hay bạn bè cô, và anh cũng không biết kẻ vừa lên kia là ai?

-Anh Phan hả?

-Ừ!

-Biết em chưa? Mai!

-Chào Mai.

-Anh vừa chào rồi mà?

-À thì...

-Lịch sự nhĩ? Em chúa ghét đứa nào cố ra vẻ lịch sự hão. Anh chắc không như vậy chứ?

-Xin lỗi???

-Nhắm nhĩ.-Mai phẩy tay-Đừng lo, giỡn chơi thôi. Em cũng không tán tỉnh anh đâu. –“Con bạch tuộc” tỉnh rụi-Em không thích trai đẹp...

Có tiếng cười rúc rích phát ra từ phía Đan, Phan ngạc nhiên bởi đây là lần đầu tiên anh thấy Đan cười. Nhún vai khó hiểu, anh gật đầu chào lần nữa rồi đi thẳng về phòng mình. Bỏ mặc tiếng cười khùng khục của Mai lại phía sau.

* * *

Ánh đèn flash chớp lên, tay nhiếp ảnh nhìn vào màn hình chăm chú rồi đưa máy chụp hình cho Nghi xem.

“Okie!Xong!”. Nghi xoa tay về hài lòng, tụi mình nghỉ được rồi.

-Đợi chút xíu tui thay đồ xong đi ăn nha! –Anh chàng siêu mẫu nói với Nghi. –Đừng có mà từ chối như lần trước đó nha. Bà còn chảnh hơn là “xì ta” nữa.

-Nghĩ sao vậy?

Nghi quay mặt lại, mặt cô hơi vênh lên, dù có vươn thẳng người lên thì Nghi cũng chỉ cao tới vai của chàng siêu mẫu nhưng ở cô vẫn toát lên vẻ kiêu hãnh của riêng mình, dù những lời cô nói thì hoàn toàn ngược lại.

-Ông cao to đẹp trai, lại là siêu mẫu, tui nhỏ xíu, xấu xí như vậy đi cạnh ông coi sao được?

-Đó!-Anh chàng siêu mẫu không lấy làm phật ý, vui vẻ đáp trả. –Bà cứ vậy không à. Tui không để ý thì bà để ý làm gì? Ai dám nói bà xấu nào? Tui uýnh nó phù mỗ.

-Thôi! Xin ông. Tối nay tui còn có chút việc nữa. Để khi khác đi...

* * *

- Em là người thẳng thắn. Em nghĩ mình đến với khán giả bằng chính tài năng, giọng hát của mình chứ không phải bằng những scandal ngoài lề. Em có đủ tự trọng để khinh thường những kẻ đi lên bằng scandal. Em xin nhắc lại, em là một ca sĩ sạch, không cần đại gia, không cần scandal... Sự cố lộ ảnh nóng vừa rồi, thực sự em chỉ là nạn nhân, chỉ vì em bị mất laptop mà thôi.

-Câu trả lời của bạn quen thuộc quá. Dường như ai cũng trả lời như vậy trước báo chí khi mọi chuyện xảy ra.-Phan nhìn sâu vào đôi mắt lúc nào trông cũng long lanh, ngày thơ nhờ mascara của cô ca sĩ. Cả tiếng

đồng hồ ngồi phỗng vắn từ nãy giờ, anh đã nhìn sâu vào đôi mắt ấy mấy lần nhưng chưa lần nào bắt được hướng nhìn thẳng trực diện của nó cả.

-Em nói thật lòng. Em có đủ lòng tự trọng để không cần phải nói dối. Anh cứ hỏi tiếp đi, em hứa sẽ thẳng thắn trả lời, không giấu giếm điều gì cả.

-Bạn nói rằng sẽ thẳng thắn trả lời hết mọi điều ư?

-Tất cả mọi điều.

-Okie! Có tin đồn rằng sắc đẹp của bạn có được là nhờ sự can thiệp của dao kéo?

- Không! Em tự biết mình đẹp, và vẻ đẹp của em rất tự nhiên...

- Vậy thì ... bạn có bơm ngực không?

- Không! Dĩ nhiên là không.- Cô gài hơi chồm người lên, lần đầu tiên, ánh mắt nhìn thẳng vào mặt Phan vẻ thách

thức.- Không bao giờ! Chẳng lẽ ai có ngực đẹp thì đều phải phẫu thuật cả sao?

- Mình chỉ hỏi vậy thôi.- Phan cười to

- Yên tâm đi. Mình nghĩ nãy giờ cũng đủ cho bài viết của mình rồi. Cảm ơn bạn.

* * *

Chiếc xe bus đột ngột phanh gấp rồi tạt vào lề đường, trườn cả lên vỉa hè, suýt chút nữa thì tông phải một người đi bộ vừa nhanh chân nhảy vội vào trong lề hè phố. Thuận đà, nó trượt thêm một đoạn nữa, rít lên giật dữ rồi mới chịu đứng yên lại, hất đám hành khách đang la lên hoảng loạn ngã dúi dụi về phía trước. Tay tài xế buột miệng văng tục một câu rồi vươn ra ngoài cửa sổ, buông tiếp một loạt câu chửi rửa nữa xuống đầu cô gái ngồi trên chiếc Vespa LX đang đi xa dần.

Vô ích! Đường như cô gái vẫn không hề ý thức được rằng mình vừa suýt gây một vụ tai nạn thảm khốc. Tâm trí của Ngọc đang phiêu du ở thành phố phương Nam xa xôi, cách chỗ cô đang ở gần hai ngàn cây số mà chưa kịp quay về thực tại. Mặc dù vậy, bằng một phép màu nào đó, chiếc Vespa vẫn tìm được hướng đi, len lỏi trong dòng xe cộ nhộn nhịp để tìm được hướng đến ngõ nhà Phan. Lâu lắm rồi cô không về nhà để dọn dẹp, dù cô hứa với Phan rằng, khi anh rời khỏi Hà Nội, cô sẽ ở lại và chăm sóc ngôi nhà như thể anh vẫn còn ở đây.

Con ngõ vào nhà Phan khá rộng, ngoại trừ việc trên tường chi chít những số điện thoại quảng cáo khoan cắt bê tông và một vài bức graffiti vẽ vội trông khá nham nhở thì có thể coi đây là một con ngõ đẹp. Ngọc mở cổng, hai cánh cửa hoan hỉ reo lên kéo kẹt vì lâu lắm mới được hoạt động mặc cho gương mặt Ngọc vẫn chưa hết vẻ bức tức tức. Nét mặt cô là hậu quả của một vụ đụng xe suýt nữa thì xảy ra. Khi một tổ hợp gồm hai cái đầu nhuộm vàng hoe gắn trên một chiếc xe máy đang phóng như điên từ trong ngõ lao ra, suýt nữa thì đụng phải cô nhưng vẫn tiếp tục lao đi mà không thèm để lại một lời xin lỗi nào.

Từ ngày Phan đi, Ngọc không còn ở trong căn nhà cũ của Phan nữa dù anh vẫn để dành cho cô “vì anh không thích đem nhà cho thuê”. Không có Phan, Ngọc không chịu được sự trống trải của căn nhà, vậy nên cô quyết định sẽ làm như những tiếp viên khác của đoàn vẫn làm. Nghĩa là sau mỗi chuyến bay thì nhận lấy một căn phòng nào đó và ở lại cùng đoàn tiếp viên. Ít ra điều đó cũng sẽ giúp cô thấy bớt cô quạnh hơn...

Lê ra, hôm nay là một ngày đặc biệt với Ngọc, là ngày mà cách đây hai năm cô và Phan gặp nhau trên chuyến bay từ Hà Nội tới Sài Gòn. Nó còn đặc biệt ở chỗ sau đó ba ngày, sẽ là ngày sinh nhật của Phan. Nhưng có lẽ chỉ còn mình cô là nhớ, Phan quá bận rộn với công việc để có thể nhớ tới những ngày mà có thể anh cũng chẳng cho là nó có ý nghĩa này. Bởi đúng ra, giờ này Phan đã phải có mặt ở đây, sau khi đón chuyến bay sớm nhất ra Hà Nội như hai đứa dự kiến. Nhưng mãi mà bóng Phan vẫn bật tắt, thậm chí anh còn chẳng thèm điện thoại báo cho cô biết lý do vì sao anh trễ hẹn.

Sau khi Phan đi, Ngọc thường cố gắng không để sự buồn chán và bức bối lấn át mình. Nhưng hôm nay thì ngược lại, cô buộc phải thừa nhận rằng cau có, bức bối sẽ là gam màu chủ đạo trên gương mặt mình. Dù

Ngọc biết, sự thật là cô có cái gắt tới mức nào đi nữa thì cũng đâu có ai ở đây để cô trút giận đâu? Ngôi nhà này đâu có ai ngoài cô và liên hợp

những rác rưởi, bụi bẩn và mạng nhện?

* * *

Sàn nhà được lau hai lần; mạng nhện đã được quét sạch; giá sách, bàn làm việc đã được sắp xếp lại (dù từ lâu chẳng ai thêm động vào chúng); những cánh cửa sổ đã được quét sạch bụi; một lọ hoa đã khô cong, héo úa bám trụ trên bàn từ hai tuần trước... Cứ như vừa được một chiếc đũa thần gõ lên mình, ngôi nhà bừng mình bừng tỉnh, thay cho mình một tấm áo mới.

Nhưng Ngọc mặc kệ, sau khi làm hết mọi việc ở tầng trệt, cô đi thẳng lên tầng trên, mở cửa phòng ngủ (trước đây là của cô và Phan) và đi ra phía ban công. Bên ngoài, những chậu cây cảnh hân hoan chào đón Ngọc...

* * *

“ Có một người trao cho ta chiếc chìa khóa mở cánh cửa một ngôi nhà.

Có một người trao cho ta một chiếc nhẫn để đo niềm tin của lòng chung thủy.

Có một người trao cho ta nụ hôn và duy nhất một ý nghĩa.

Đừng yêu ai khác nữa được không?

Đừng nhớ về quá khứ ngay cả khi nó đẹp như một cánh hoa hồng.

Đừng mang những vết thương bám bụi lên ngón tay đã duỗi thẳng.

Đừng đi qua những con đường mà mùa đông đã dài ra vĩnh viễn.

Đừng cô đơn và đừng khóc mướt... dù đông gió có nhiều đến bao nhiêu?

Rồi sẽ có một ngày có người ôm lấy ta và hỏi về tình yêu.

Là bước đi bên cạnh nhau mặc gió mưa đầy ắp...

Một người choàng tay lặng yên và một người mở lòng ra mà khóc.

Giây phút của tổn thương chỉ là giây phút khởi đầu cho đời sống.

Mong chuỗi ngày dài thứ tha... “

Đó là ba khổ trong bài thơ “Đám cưới” của nhà thơ Phong Việt mà ngọc thích nhất, và cô đang lẩm bẩm đọc trong miệng. Trước đây, mỗi lần tưới cây dưới hiên nhà Phan cô đều bắt anh phải đọc cho cô nghe bằng được. Thường thì Phan sẽ bắt đầu bằng những tiếng cằn nhằn vì anh không thích ý nghĩa của những khổ thơ ấy. Và sau khi anh đọc xong những dòng cuối, Phan sẽ buông thêm một câu cằn nhằn nữa trước khi giúp cô đổ thêm nước vào bình tưới cây rồi giành bình tưới từ tay cô. Ngọc có quyền xử lý tất cả mọi loại cây trên ban công nhà anh ngoại trừ một cụm hoa thạch thảo già cỗi, mọc lổm chổm trong một cái thùng phuy to bị cắt ngang, cũ kỹ và rỉ sét.

Chưa bao giờ Phan kể cho cô nghe vì sao anh muốn tự tay chăm sóc bụi hoa thạch thảo này, (đúng hơn là tưới nước vì anh để mặc cho bụi hoa mọc loạn xạ mà không thêm cắt tỉa hay chăm bón gì cả). Nhưng Ngọc đoán là bụi thạch thảo phải có một ý nghĩa cực kì quan trọng với Phan thì anh mới tỏ ra cái gắt và khó chịu khi cô hỏi thăm về nó. Luôn là vậy, có những điều ở thế giới của Phan mà cô không thể nào nắm bắt hết được, Phan cứ như là một đứa trẻ ích kỉ, luôn muốn giữ cho riêng mình phần bí ẩn sâu thẳm nhất của cuộc đời mình.

Từ khi Phan rời khỏi Hà Nội, có lẽ điều duy nhất đủ mạnh mẽ kéo Ngọc trở lại ngôi nhà này chính là bụi hoa thạch thảo gần như đã trở thành bụi hoa dại này. Không hiểu sao cô luôn muốn trở về và thay anh chăm sóc cho nó. Ít ra thì đây là thứ gần như duy nhất mà cô nghĩ rằng nó có ý nghĩa thực sự với Phan. Và dù bằng cách này hay cách khác, chăm sóc bụi hoa thạch thảo này khiến cho Ngọc có cảm giác an ủi rằng mình cũng có đôi chút ý nghĩa đối với Phan. Hoặc là cô cứ tự huyễn hoặc mình thế!

“ Từng ngày anh đến bên đời em, từng ngày trôi đi thật khác. Cứ muốn mỗi phút trôi thật nhanh khi đến gần anh. Ngập ngừng chưa nói lên lời yêu, rộng ràng con tim đập khác. Những phút âm áp anh gần em, gần lại xa...”. Nhạc chuông điện thoại khe khẽ reo lên trong tí quần cầu Ngọc, vẫn là bản nhạc quen thuộc mà cô cài từ khi Phan đi. “Giữ mãi những phút dành cho chúng ta. Từng nơi đã qua mang bao kỷ niệm. Để rồi người đi mà lòng lại như muốn thì thầm, nói lời yêu. Vì lúc gần anh không dám nói...”. Cô rút điện thoại ra, lướt nhẹ ngón tay lên màn hình. Cô bạn cùng đoàn gọi để chắc chắn rằng Ngọc vẫn nhớ giờ họp của tổ tiếp viên sẽ diễn ra trong vòng một tiếng đồng hồ nữa. Cô sẽ phục vụ trên chuyến bay tới Ý khởi hành tối nay và cô cũng viết đơn xin nghỉ phép ngay sau khi máy bay hạ cánh xuống đất nước hình chiếc ủng. Vậy nên cô sẽ còn nhiều điều để giải trình và cam kết với đoàn bay, thủ tục ấy mà. Nhưng...” Cậu nên nhớ là không được phép vắng mặt đâu đấy”. “Rồi! Tôi sẽ về kịp giờ họp mà, đừng lo!”

Ngọc thở dài, bấm máy gọi Phan nhưng tín hiệu báo cho cô biết rằng “thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được”. Ngọc nén một tiếng thở dài nữa đang nghẹn nghẹn trong lồng ngực. Vậy là Phan không ra Hà Nội như đã hẹn mà không hề báo cho cô biết. cô nhào người về phía cửa sổ, đặt chiếc Iphone lên bàn làm việc ở phía trong. Một trong những điều khoa chịu khi xài “quả táo cắn dở” là nó quá cồng kềnh để đút vào túi quần Jeans, nhất là quần Jeans nữ.

* * *

“Chết tiệt!”. Đây là lần thứ tư gã chửi thề chỉ trong vòng ba mươi phút, cái gã mặt choắt đang ngồi trên chiếc xe máy dựng chân chống trước cổng ngôi nhà có cổng khép chặt ấy. Phía trên ban công, nước vẫn nhỏ tong tong xuống dưới, tố cáo rằng có người trong nhà nhưng sao gã bấm chuông mãi mà không ai ra mở cửa nhỉ? Hôm nay là một ngày chết giẫm, chết dầm, chết bầm và ... “khốn khiếp”. Gã lầm bầm thành tiếng trong miệng. Dù rằng với gã thì ngày nào cũng là ngày chết dầm cả nhưng hôm nay thì thực sự là quá khốn nạn. Mới sáng sớm chưa mở mắt, gã chủ nhà đã gõ cửa phòng đòi tiền nhà. Cái gã chủ nhà khốn khiếp chỉ biết đề đầu cưới cổ đám người thuê nhà như gã nhưng lại sợ vợ một phép ấy cứ hăm hăm hổ hổ dọa nếu gã không nộp sớm sẽ đòi phòng và cho người khác thuê. Gã định hét vào mặt lão rằng: “Ừ thì đòi đi, cho người khác thuê đi, gã cóc cần”, nhưng... gã kiếm đâu ra một căn phòng rẻ như vậy nữa? Mất hẳn gần ba mươi phút để xin xỏ, để hứa hẹn gã mới thoát ra được để đi đánh răng rửa mặt. Ấy thế mà mọi việc mới chỉ bắt đầu thôi, sáng đến cửa hàng thì lão chủ thông báo là phải vài ngày nữa mới có lương, lão chẳng còn đồng nào trong túi hết. Lão mà cũng có lúc hết tiền ư, cái lão khom già keo kiệt? Nhưng gã biết làm sao chứ? Với thân phận một gã làm thuê như gã thì còn biết làm gì ngoài nghiêng rằng chấp nhận bằng một nụ cười giả là “không sao”? Đành vậy, tối về gã sẽ tìm đến mẹ chủ nhà năn nỉ tiếp, chắc là chậm trễ thêm vài ngày cũng chẳng thể làm cho mẹ teo tóp đi kí lô mỡ nào đâu. “Mà biết đâu nếu mình làm mẹ gầy đi vài cân, mẹ chẳng biết ơn mình quá đi ấy chứ, cái mẹ già béo ú như lợn lai kinh tế ấy”.

Ấy thế mà chưa hết, sáng nay nhận đóng hoa đi giao cho khách, gã mới phát hiện ra đứa nhân viên ở cửa hàng phía Nam làm ăn nát bét. Có mỗi việc ghi lại số điện thoại của người nhận thôi mà cũng không làm được, ghi sai hết cả. Làm từ sáng tới giờ gã gọi cho khách hàng mãi mà không được. Cũng may là địa chỉ người nhận ghi khá rõ ràng nên gã cũng lần mò ra được ngôi nhà này. Nhưng chết tiệt thật, người trong nhà này bị điếc cả hay sao ấy nhỉ? Bấm chuông gọi mãi mà chẳng ai chịu ra mở cửa cả. Còn dân trong ngõ này nữa chứ, nãy giờ chẳng thấy ai lai vãng để hỏi thăm con bé Ngọc với chả đá này có đúng là ở đây không nữa? Lúc này khi vừa rẽ vào ngõ, gã gặp một cô bé mặt mũi xinh xắn chạy xe Vesps LX lao ra ngõ, gã gọi để hỏi thăm nhưng cô ta cứ ghéech mỗ đi thẳng, chắc nghĩ gã muốn làm quen. “Cái đồ Yết Kiêu, nghĩ mình xinh lắm đấy”. Gã chửi lầm bầm trong miệng. “Cái đồ xinh đẹp mà tàn tật, cái đồ điếc!”. Gã chửi với theo thành tiếng nhưng cô ta không nghe thấy, phóng vút đi mất. “Khốn nạn”. Thế là bây giờ chỉ còn mỗi gã với bó hoa trên tay đứng trước cửa chờ đợi mà thôi.

Lại thêm nữa giờ nữa trôi qua, gã không thể đợi thêm được nữa. Lão khom biết rõ lộ trình và lão có thể nghĩ rằng gã trốn việc bỏ đi chơi. Lão chẳng từ một cơ hội nào để chê gã lười biếng và trừ lương của gã cả. Ngày hôm nay đã đủ xui xẻo lắm rồi. Gã sẽ găm đại bó hoa này vào bên trong cổng, đằng nào trời cũng không nắng lắm, chút nữa ai đó sẽ trở về nhà và sẽ nhận được bó hoa. Khi đọc những dòng chữ ghi trên bưu thiếp, người ta sẽ biết là ai gửi tới, còn gã chỉ cần kí đại một chữ ký khổng vào hóa đơn, thế là xong. Lão khom hơi đâu mà kiểm tra cơ chứ?

“Mình thật là thông minh”, gã tự cho phép mình hài lòng với bản thân lần đầu tiên trong ngày (hoặc trong tuần, hoặc biết đâu là trong tháng) rồi phóng xe đi thẳng.” Quả thật! Mình đúng là quá thông minh!”

7. Chương 09

9. “Tình yêu, vốn dĩ tự nó đã là một sợi dây liên kết bền vững đến kì diệu.”

Chiếc Iphone vẫn im lìm thách thức sự kiên nhẫn của chủ nó, Phan đã gọi cho ngọc không biết bao nhiêu lần nhưng cô vẫn không nhấc máy. Điện thoại từ cửa hàng hoa báo rằng cô đã nhận được hoa anh gửi trưa nay với tâm trạng “ cực kì bất ngờ và hạnh phúc”. Nhưng sao anh gọi mãi mà cô không bắt máy chứ? Nếu cô đang trên một chuyến bay nào đó thì hẳn liên lạc phải bị ngắt, chứ không thể nào đổ chuông như vậy được!/? Còn nếu cô bận việc gì đó, thì cũng không thể lâu đến vậy. Có chuyện gì xảy ra với cô vậy nhỉ? Phan hi vọng việc này chẳng liên quan đến tấm bưu thiếp anh đã gửi cô. Trong đó anh có ghi mấy câu đùa vui về ngày anh và cô gặp mặt, cùng với lời xin lỗi vì anh sẽ ra Hà Nội trễ một vài ngày. Phan biết Ngọc không phải là người ưa giận dỗi vặt, cô là người rất hiểu và luôn thông cảm cho anh.

“Với cả mình đã ghi rất rõ là mình chỉ trễ có một vài ngày vì công việc đột xuất, đằng nào thì sinh nhật mình còn những ba ngày nữa mới tới, cô ấy chỉ cần báo với bên tổ chức tour là sẽ đi chuyến sau, chỗ quen biết mà. Mình có thể sắp xếp mọi việc để đi Trung Quốc với cô ấy những một tuần cơ mà? Cô ấy phải hoàn toàn thông cảm cho mình mới đúng chứ?”

* * *

Tiếng nhạc chuông điện thoại đổ dồn như đổ thêm dầu vào ngọn lửa bức bối trong Phan, đồng thời nó cũng lóe lên một tia hi vọng nhưng nhanh chóng vụt tắt. Sự thất vọng nhanh chóng chiếm lấy vị trí vốn có của chúng, bởi tên người gọi hiện lên không phải là Ngọc mà chính là cô “ca sĩ ngôi sao” anh mới phỏng vấn hồi đầu giờ chiều.

- A lô!

Phan uể oải bắt máy.

- Anh! Câu hỏi về bơm ngực trưa nay, anh đừng đưa lên báo nhé. Không phải em sợ gì, chỉ là...

- Okie!

Cuộc nói chuyện kết thúc một cách nhạt nhẽo, Phan cũng chẳng buồn hỏi vì sao cô ta lại muốn như vậy. Suy cho cùng thì ai cũng có những bí mật của riêng mình để giữ gìn, dù cái bí mật ấy của cô ta cả làng báo đều biết. Câu hỏi gây sốc dành để giật title đã bị bỏ, Phan cũng chẳng buồn bóc băng để viết bài nữa làm gì. Bởi thực sự, những câu trả lời của cô quá nhạt nhẽo và sáo rỗng. Như đám nhà báo vẫn thường cười cợt nhau, cô chính là bằng chứng hùng hồn nhất cho cái gọi là sự công bằng của ông trời. Khi ông ta phũ cho cô cặp chân dài miên man thì dĩ nhiên ông ta cũng phải rút ngắn “cái đầu” lại.

“ Mọi tinh hoa của cô nàng đều nằm ở đôi chân, còn ở cái đầu, ngoài một chút óc bằng trái nho thì còn lại là bã đậu hết. Các cậu cũng phải thông cảm, em ấy đã xinh thì đừng bắt em ấy phải thông minh nữa”. Phan không thể nào quên được lời nhận xét của một tay phóng viên nổi tiến là cay nghiệt đã từng nói.

* * *

Phan vẫn chưa hết bức mình, cuộc gọi của Mai Thùy sáng nay đã phá tan mọi dự định của anh, đẩy anh vào sự bức bối này. Đúng là khi chuông điện thoại reo lên, Phan đã uể oải thức dậy. Nhưng khi anh nhìn thấy trên màn hình báo cuộc gọi tới, gương mặt của cô nàng diễn viên tuổi teens từng đình đám với một loạt phim si cười tươi rói. Và trên góc phải màn hình, đồng hồ báo giờ mới chỉ 7h30 phút sáng, Phan đã cúi tiết, quăng đại chiếc Iphone vào một góc nào đó rồi mặc kệ, không thèm bắt máy. Vậy mà anh lại chịu đầu hàng khi phái bên kia vẫn tỏ ra kiên nhẫn thực hiện cuộc gọi thứ tư. Thế nên, đến giờ, Phan vẫn thấy hối hận vì điều đó, càng nhớ lại, càng hối hận.

-Gi thế cô gái?

-Sao giọng anh ngái ngủ thế ạ? Em gọi anh dậy sớm quá à? Khiếp! –Tiếng cô nàng cười rúc rích khiến Phan càng thêm bức mình. –Đi café với em nhé?

-Có chuyện gì?

-Cứ có chuyện mới gặp được anh à? Anh em quý mến nhau, đi café trò chuyện thôi, được không ạ? Lâu lâu không gặp anh, nhớ quá à.

-Sao lại không nhỉ?-Phan cười hềnh hếch, nghĩ thầm:”Cho tôi xin cái “quý mến nhau” của cô đi, chắc lại có việc gì cần nhờ tới tôi thì nói đại đi”, rồi anh tiếp-Ồ đâu hả em?

-Ồ Con Rùa nhé? Ba mươi phút nữa em chờ anh ở đó được không?

Nói thật thì Phan chẳng thân thiết gì với Mai Thùy, vì anh ghét cái tính kênh kiệu, điêu ngoa và nhất là khôn khéo quá mức của cô nàng. Nhưng dù sao, anh cũng hiểu rằng anh cần cô để có những bài viết hot, còn ngược lại, cô ta cần anh để được lăng xê, để thêm phần nổi tiếng, tóm lại là cả hai cần lẫn nhau. Vậy nên, anh chẳng thấy làm lạ khi nụ cười vẫn cứ tươi rói trên môi cô khi thấy Phan ngồi xuống ghế đối diện, dù Phan đến trễ những ba mươi lăm phút.

-Nhìn anh mệt mỏi quá, anh làm việc nhiều quá à?-Thùy xót xa, ánh mắt của cô nhìn Phan cứ như thể anh mang gương mặt của kẻ vừa tỉnh dậy sau một cơn ốm thập tử nhất sinh và cô nàng là bạn gái của anh vậy.

-Anh phải biết nghỉ ngơi chăm sóc bản thân chứ? Em lo cho anh lắm đó, biết không?

-À! Tối qua anh có chút việc nên thức khuya ấy mà. –“Diễn tốt thế!” Phan nghĩ thầm,”diễn viên có khác”- Chúng ta có khoảng một giờ để tâm sự, Phan nhấn mạnh hai chữ “tâm sự” đầy mỉa mai. –Anh sẽ bay ra Hà Nội vào lúc 11h30 trưa nay nên anh cần ra sân bay sớm. Đáng lẽ anh đã bay chuyến 7h sáng nay nhưng không mua được vé nên đành tạm lùi đến 11h30. Nhưng nhờ thế, chúng mình mới có dịp tâm sự với nhau. Nhỉ? Nào, anh đang nghe em đây.

-Em sắp ra album, dự định lần sân sang ca nhạc, anh cũng biết rồi đấy... và...

-Tháng mấy hả em?

-Hai tháng nữa, đang làm hậu kỳ anh ạ.

-Mấy tháng nay em im hơi lặng tiếng là vì vụ này hả? Ừm! Để anh xem nào? Nếu chỉ làm một bài phỏng vấn hay gì đại loại thế thì không có đủ sức nặng đâu.

-Em có ý này...

Phan giật mình khi nghe kế hoạch của Thùy, không, nói thẳng ra thì có nằm mơ anh cũng không thể nghĩ rằng cô ta dám làm vậy. Trong phút chốc, Phan chợt nhận thấy mình chẳng qua cũng chỉ là một cậu bé ngây thơ hơi hột. Dù Phan biết Thùy chẳng chừa một mảnh khoe nào, chỉ cần được nổi tiếng. Nhưng anh chưa từng nghĩ rằng cô nàng “chịu chơi” đến thế.

“Mình đúng là điên, hơi đâu mà quan tâm.” Phan nghĩ thầm. Thùy nhìn Phan như thể người thợ săn đang đánh giá mức độ say máu của con mồi, cô lật ngửa bài.

-Hình thì em đã post lên một ít cách đây vài tiếng, nếu anh không làm vụ này thì sẽ có người khác làm thôi. Nhưng báo anh là báo lớn, em muốn xuất hiện trên báo anh trước.

-Okie! Thôi được.-Phan thoáng cân nhắc rồi cũng buông mình tham dự cuộc chơi.-Anh cũng sẽ ghi âm bài phỏng vấn này để làm bằng chứng cho bài viết nếu lỡ tòa soạn hỏi tới đấy nhé. Tất nhiên băng ghi âm sẽ được giữ bí mật, chỉ là thủ tục báo chí ấy mà.

-Okie thôi! Em hiểu mà.- Thùy mỉm cười, rõ ràng cô đang rất thoải mái.

-Vậy thì bắt đầu nhé.-Phan rút điện thoại ra để ghi âm.-Gần đây trên mạng đang xôn xao vì một loạt hình nóng và một clip sex mà gương mặt của nhân vật chính rất giống em. Em nói sao về điều này?

-Dạ...

Mai Thùy đưa bàn tay có những ngón thon thả vuốt mái tóc lòa xòa trước trán một cách điệu đà. Trông cô như thể một tiểu thư đài các chuẩn bị để kể một câu chuyện dài diễm tình, lâm ly...

-Chuyện là vậy nè anh...

Nắng đã lên rất đẹp trên hồ Con Rùa. Và câu chuyện sắp được kể cũng “rất đẹp” theo kiểu của người kể. Phan khẽ che tay ngáp dài. Câu chuyện dưới giọng kể của Thùy dù thấm đẫm nước mắt, hoàn hảo một cách khó tin nhưng quá quen thuộc và nhàm chán đối với Phan. Thế nhưng, Phan vẫn chấp nhận tham gia vào cuộc chơi này của Mai Thùy, anh đặt điện hoa ra Hà Nội, hoãn chuyến bay một lần nữa. Để rồi lúc anh đang ngồi đây để gặm nhấm sự hối hận. Một lần nữa! * * *

Những ngón tay bắt đầu gõ liên hồi trên mặt bàn của Phan không khiến chiếc điện thoại máy may động lòng, nó vẫn giữ cho mình một thái độ im lặng như thể thách thức Phan. Bên ngoài cửa kính quán café, ánh chiều bàng lảng trên những ngọn cây cao xung quanh hồ Con Rùa. Ánh nắng cuối ngày nhuộm vàng những tán lá một cách thờ ơ và hời hợt, cứ như thể ánh mặt trời cũng bắt đầu uể oải sau một ngày làm việc mệt nhọc. Cô gái phục vụ châm thêm trà vào ly của anh rồi mỉm cười vẻ thông cảm trước gương mặt lo âu không thể giấu giếm của anh. Phan nhìn xuống đồng hồ, đã hơn 6h chiều, ngày đã sắp kết thúc nhưng cuộc gọi mà anh mong đợi vẫn chưa thể thực hiện được. Bất chợt, Phan nhớ tới câu văn trong cuốn “Giày Đỏ” mà anh rất yêu thích.

“Giày Đỏ của tôi, em ở đâu trong thành phố tám triệu con người!?”

Hà Nội chỉ có bốn triệu người thôi, nhưng Ngọc cũng đã biến mất như thể cô là một hạt sương mong manh vừa rơi lạc xuống sa mạc.

“Ừ! Em đang ở đâu hả Ngọc?”

* * *

Phan về tới nhà thì Nghi đã đi được khoảng mười lăm phút, cô vội vã và nóng lòng với chuyến đi đến nỗi không có thời gian gọi cho anh. Nghi chỉ kịp gửi cho anh một tin nhắn ngắn ngủi nhưng vì bận chạy xe nên về tới nhà anh mới kịp đọc:” Ren ve toi Mong Cai, em bay đen voi anh ay!”.

Tất cả những điều anh biết chỉ có vậy, hết sức bất ngờ, hết sức đột ngột nhưng Phan cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên. Anh biết tới những cuộc hành trình bất chợt như vậy của Nghi đã vài lần trong hai năm anh và cô cùng cộng tác, từ những ngày anh còn ở Hà Nội.

Cuộc sống của Nghi luôn là vậy, mỗi năm Ren về Việt nam hai lần, mỗi lần Ren về là một lần xới tung cuộc sống mà Nghi đã cố sắp xếp trong năm tháng trước đó. Ren thay đổi mọi lịch trình cũng như cuộc sống của Nghi, biến Nghi thành một vệ tinh bay xung quanh anh với một quỹ đạo không thể tách rời. Trong vòng một tháng trời ngắn ngủi (hoặc ít hơn) mà anh ở bên cô, Nghi không làm được gì khác ngoài việc cố gắng dành nhiều thời gian nhất có thể ở bên Ren và tận hưởng bằng hết cảm giác có anh ở bên cạnh. Đó là lý do vì sao cô chọn nghề báo mà không phải một nghề nào khác và đó là lý do vì sao một người giỏi như cô lại chẳng thể nào kiếm được một chân biên chế trong tòa soạn mà chỉ có thể là cộng tác viên thân thiết.

Cũng phải thôi, làm gì có ông tổng biên tập nào dám ký hợp đồng với một kẻ cứ lâu lâu lại biến mất như chưa từng tồn tại và trong một thời gian dài mà không hề báo trước như Nghi chứ?

Mà nói cho cùng, thật ra thì ngay cả Nghi cũng như Ren chẳng thể biết chính xác ngày nào tàu sẽ cập bến trên chuyến hải trình chứa đựng quá nhiều rủi ro, biến cố của Ren. Bởi trên những vùng đại dương mênh mông đó, Ren không thể gọi điện thoại, không Internet, không có bất kì một phương tiện liên lạc nào ngoài sợi dây tình cảm mà họ dành cho nhau cả. Tình yêu, vốn dĩ tự nó đã là một sợi dây liên kết bền chặt đến kỳ diệu rồi. Vậy nên chỉ khi tàu cập bến, việc đầu tiên Ren sẽ làm là anh chạy ngay lên bờ, tháo bỏ sim điện thoại của một nước nào đó anh vừa đi qua, mua ngay một sim điện thoại mới để gọi cho Nghi. Và sau cuộc gọi của Ren, Nghi lập tức trở thành một con người khác, một cuộc đời khác trong một thế giới khác, thế giới chỉ có cô và Ren.

* * *

Sau khi gọi thêm cho Ngọc cả chục lần nữa mà cô vẫn không bắt máy, Phan đành tận hưởng hết dư vị của sự tự do bằng cách khai một chai bia, mở mộ đồng hồ hộp vút la liệ trên bãi, mở loa to hết cỡ với những ca khúc bất hủ của Micheal Learn To Rocks và nằm dài trên chiếc ghế túi, (Phan thường dùng tên đó cho những chiếc đệm beans bags mà Nghi đã tỉ mỉ mua xốp và vải về tự làm lấy) Phan với điện thoại gửi cho Nghi một tin nhắn chúc mừng để cô có thể đọc nó khi máy bay hạ cánh. Anh không biết cô sẽ đi bao lâu vì thường cô chỉ trở về sau khi tàu của Ren đã rời khỏi Việt Nam. Còn nếu tàu của anh lại lên đường đến

một bến cảng nào đó trong nước, cô cũng sẽ như một cánh chim hải âu, bay theo con tàu đó, xa thì mua vé máy bay, gần thì đi tàu, đi xe... đi gì cũng được miễn là có thể ở bên cạnh Ren khi tàu cập bến. Và như thế, chỉ có trời mới biết là khi nào cô trở về.

Nhưng hóa ra, việc nghi bỏ đi đột ngột và Phan phải ở nhà một mình cũng không đến nỗi là một điều gì đó quá tồi tệ. (Nói vậy bởi Đan dường như không hề “tồn tại” trong căn nhà nhỏ có hai phòng ngủ và một phòng khách bé tẹo này. Cô luôn thích cuộc sống lặng lẽ như một bóng mà trong căn phòng 15 m2 tràn ngập những sách là sách của mình- và bây giờ là của cả Nghi- hơn. Ngay cả khi Nghi ở nhà, Đan cũng chỉ xuất hiện khi cô cần phải ăn uống, nấu nướng, giặt giũ, hoặc làm những công việc mà cô không thể làm trong phòng mình).

“Vậy cũng tốt, vậy là đỡ phải tranh cãi thêm một lần nữa với cô ấy về vụ tụ tập nhậu nhẹt vào cuối tuần sau. Bây giờ mình chỉ cần lo thuyết phục Đan nữa mà thôi, mà với Đan thì mọi việc chẳng có gì là khó cả, mình đã thấy cô ấy phản đối bất kì điều gì đâu cơ chứ?”, Phan hài lòng nghĩ thầm.

Phan có lý do để hài lòng với việc Nghi vắng nhà, mới hôm qua thôi, anh và Nghi đã có một trận cãi vã lớn khi nói tới chuyện sẽ tổ chức một buổi tụ tập nhậu nhẹt cùng bạn bè tại nhà. Bữa nhậu mừng sinh nhật anh, và sẽ bắt đầu khi anh trở về từ Trung Quốc. Mặc dù mới đầu Nghi đón nhận nó với sự vui vẻ và ủng hộ hết mình. Chỉ sau khi biết danh sách khách mời sẽ xuất hiện cái tên Hoàng Nam, Nghi thay đổi thái độ ngay lập tức.

-Hoàng Nam không bao giờ được chào đón tại nhà này. Hoặc mọi người nhậu ở nhà em mà không có nó hoặc có nó thì nhậu ở chỗ khác.

-Nhưng tại sao chứ? Nam dễ thương mà?

-Anh không bị làm sao đấy chứ?-Nghi nhìn anh với ánh mắt chứa đầy sự miệt thị khi cô nhắc đến tên Nam.-Hoàng Nam không thuộc về thế giới của chúng ta. Anh hiểu không?

-Anh biết, anh biết Hoàng Nam là con người như thế nào. Nhưng...có sao đâu? Đó cũng là những con người đáng thương và họ cần nhận được sự cảm thông, chia sẻ hơn là sự kỳ thị như em đó Nghi! Anh nghĩ...

-Thôi, xin anh kết thúc cái bài thuyết trình tẻ ngắt của mình đi! Em không có nghĩa vụ phải hiểu bất kỳ điều gì cả. Đừng đòi hỏi ở em những điều quá sức như vậy. Em không thích và không muốn tiếp những đứa như vậy ở nhà này. Anh đã hiểu rồi chứ?

-Nhưng nó là bạn anh!

-Còn đây là nhà em và nó không phải là bạn em.

-Em thật cực đoan và vô lý.

-Đúng! Tôi vô lý vậy đấy, tôi cực đoan như vậy đấy. Hoặc anh chấp nhận sự thật đó hoặc anh có thể biến khỏi căn nhà này, biến khỏi cuộc sống của tôi.

-Em đừng quá đáng nhé!-Phan gay gắt đứng phắt dậy trước ánh mắt thách thức của Nghi. Cuộc cãi vã chỉ chấm dứt khi Đan lặng lẽ bỏ khỏi bàn ăn và đi vào phòng khách ngồi, cô mở một đĩa nhạc brutal với những cú đập trống đê tức ngực và mở volume ở mức lớn nhất. Căn phòng như rung lên trước những cơn sóng thần âm thanh đang vỗ dồn dập.

Cuối cùng, Phan cũng đứng dậy, anh đi ra khỏi nhà và tính bấm máy gọi cho Ngọc, nhưng rồi lại thôi. Anh sẽ gọi sau khi cô nhận được hoa của anh gửi vì anh không muốn đối mặt với những câu hỏi ẩn ý của Ngọc xem anh có nhớ ngày mai (tức là hôm nay) là ngày gì không? Anh muốn làm cô bất ngờ, vì đã có lần cô bóng gió dò hỏi xem Phan có nhớ ngày hai đứa gặp nhau không và anh làm lơ khiến cô tức giận. Nhưng hôm nay thì anh đã gọi cho cô mãi mà không được, không biết là cô có gặp chuyện gì không nữa? Tự nhiên Phan thấy trong lòng có một sự bất an nào đó không thể giải thích được.

* * *

Đem có lẽ đã khuya lắm, Phan bị giật mình thức giấc bởi cơn mơ kỳ lạ nhưng xưa cũ. Anh đã ngủ quên trên chiếc “ghế túi” trong phòng khách và bị trượt xuống đất từ lúc nào. Mô hôi anh vã ra như suối dù đang là nửa đêm và thời tiết khá mát mẻ. Trong giấc mơ, Phan đang trên một chuyến bay xuyên qua đại

đương mà anh không biết rõ đích đến thì gặp tai nạn. Chiếc Boeing 777 rơi thẳng xuống biển và không còn ai sống sót, (anh nghĩ vậy). Phan may mắn trôi dạt vào một hoang đảo và bị lạc ở đó suốt một thời gian dài mà không tìm được lối ra.

Đúng lúc Phan cảm thấy tuyệt vọng nhất và sắp buông xuôi thì bỗng nhiên anh thấy Ngọc, cô cũng đang lang thang vô định trên đảo với bộ đồ tiếp viên rách bươm nhưng anh vẫn nhận ra dáng cô từ xa. Phan chạy như điên về phía cô nhưng anh càng chạy thì khoảng cách càng xa dù Ngọc chỉ đang đứng yên trầm tư bên một cụm hoa thạch thảo. Phan chạy mãi, chạy mãi, cánh tay anh vươn mãi về phía cô, có lúc tưởng như chạm được vào áo cô thì cô lại vụt ra mãi xa. Hốt hoảng, Phan cố gọi tên cô thật to, hy vọng là cô sẽ nghe thấy tiếng anh mà quay trở lại. Lần này thì tiếng gọi của anh đã phát huy tác dụng, Ngọc đã nghe thấy tiếng gọi của Phan và quay đầu lại. Cô nhìn anh, nở nụ cười rạng rỡ, nhưng thoáng chốc, nụ cười ấy, gương mặt ấy bỗng biến thành một gương mặt khác, một gương mặt có nhiều điểm khá giống với gương mặt của Ngọc nhưng ánh mắt lại rất buồn bã. Gương mặt mà Phan chưa từng muốn quên đi và cũng không bao giờ quên đi được. Gương mặt đã ám ảnh anh trong suốt những cơn ác mộng mà anh thường gặp khoảng hai năm nay.

Từ khi anh gặp Ngọc!

Những tưởng giấc mơ đó không còn ám ảnh anh nữa từ khi anh vào Sài Gòn thì bỗng nhiên đêm nay nó trở lại. Dù những cơn ác mộng không phải lúc nào cũng giống nhau nhưng có một chi tiết thì không bao giờ sai khác. Đó là gương mặt của Ngọc và gương mặt ấy...

Phan uể oải đứng dậy rồi đi xuống bếp, lôi chai nước suối ra tu ừng ực. Không biết là vì bia hay cơn ác mộng mà miệng anh trở nên đắng ngắt đến là khó chịu. Phan quay ra phòng khách lấy điện thoại trước khi trở về phòng mình để ngủ tiếp. Anh tính đến phòng Đan để kiểm tra xem cô có về nhà không nhưng rồi lại thôi. Anh biết tính Đan không thích bị làm phiền, mà bây giờ cũng đã rạng sáng.

Phan có hai tin nhắn, vì nhạc tin nhắn của Iphone quá nhỏ và anh ngủ quên nên chưa kịp đọc. Một tin nhắn là của Nghi báo rằng cô đã hạ cánh an toàn xuống Hải Phòng, sáng mai sẽ bắt xe đi Móng Cái, cô nhắn để dặn anh và Đan ăn uống cẩn thận và giữ gìn sức khỏe. Cô không sao cả và đang hết sức háo hức để được gặp Ren. Tin nhắn còn lại là của Thái Việt, cậu bạn thân của anh báo tin rằng trưa mai cậu ta sẽ bay từ Hà Nội vào Sài Gòn đi du lịch và nhân tiện ghé thăm anh luôn vì dù gì anh cũng hoãn chuyến đi Hà Nội lại rồi. Cậu bạn thân của anh đã về Việt Nam đầu tuần trước nhưng giờ mới sắp xếp xong công việc để bay vào Sài Gòn.

“Tớ sẽ mang một chai Vodka Hà Nội, ở Hàn ngày nào tớ cũng uống rượu Soju với đồ nhắm là nổi thèm khát Vodka Hà Nội và ngan chặt đến nao lòng. Hy vọng là cậu vẫn có thể say...”

Cuối cùng Phan cũng đã có thể mỉm cười, ít ra thì sau cơn ác mộng tệ hại đó anh cũng tìm được chút niềm vui an ủi từ phía cậu bạn thân mới trở về từ Hàn Quốc. Việt đang làm nghiên cứu sinh về công nghệ y sinh ở Hàn Quốc nên đã lâu lắm anh và Việt chưa gặp nhau. “Hy vọng là cậu vẫn có thể say...” Việt luôn để câu nói đó trong những tin nhắn gửi cho Phan dù nội dung tin nhắn có nói về những cuộc nhậu hay không đi chăng nữa. Và mặc dù Việt luôn là người duy nhất say trong mọi cuộc nhậu giữa Phan và Việt.

Giữa Phan và Việt có một thứ tình bạn thân thiết và rất kỳ lạ. Đã gần mười năm chơi cùng và thân thiết với nhau nhưng cả hai chỉ thực sự “gặp nhau” ở những bữa nhậu say bí tỉ chỉ có hai đứa. Còn những lần gặp mặt thông thường không hẹn trước với đám bạn bè chung, chỉ khe khẽ gật đầu chào và coi như không quen biết là lựa chọn mà họ dành cho nhau.

Phan mở cửa phòng mình, anh lục tìm trong ngăn tủ và lấy ra một cây nến. Tự dưng anh muốn thắp một cây nến để ngủ như cách mà Nghi vẫn thường làm. Không thèm thay đồ ngủ, Phan lao thẳng người lên giường và nhanh chóng chìm vào cơn mộng mị.

8. Chương 10

10. “Điều thú vị nhất của cuộc sống là việc không phải lúc nào người ta cũng có thể làm theo bất kỳ điều gì mình muốn.”

Tiếng chuông báo thang máy đã đến tầng cần đến khiến Phan hơi giật mình. Đưa tay che miệng ngáp dài rồi anh sải bước ra khỏi thang máy. Loáng thoáng có tiếng chào hỏi anh lẫn trong đám đông đang đợi thang máy đi xuống tầng trệt ăn trưa và Phan cố tỏ ra rằng mình cũng là một gã biết phép lịch sự tối thiểu bằng một nụ cười mang âm sắc ngái ngủ và những cái gật đầu vô cảm. Giờ là 11h 30 phút, và anh mới vừa thức dậy cách đây ba mươi phút đồng hồ...

Ném tờ báo đang đọc dở xuống bàn, thư kí tòa soạn Hùng Lâm ngược mắt lên nhìn Phan. Đi làm muộn chưa bao giờ là vấn đề ở tòa soạn này. Bởi vì công việc của những người như Phan không yêu cầu về thời gian, mà chỉ đòi hỏi ở hiệu quả công việc, do đó anh có thể ở nhà cả tuần cũng được, miễn sao có bài vở để lên trang. Nhưng rõ ràng, ánh mắt mà Hùng Lâm “ném” vào Phan không hề đơn giản chút nào, nó mang đôi chút khích tướng, chờ đợi, tò mò và cả háo hức nữa...

Mà chờ đợi là đúng quá đi chứ, bài viết chiều qua của Phan rõ ràng là một quả BoM thật sự, nó khiến nhiều tờ báo đối thủ của báo anh cũng phải “cẩn rằng” đi “cóp” lại và tạo nên một scandal chưa từng có trong làng showbiz Việt. Các độc giả thì đang hết sức náo nức chờ đón loạt bài tiếp theo của anh, bởi sự thỏa thuận ngầm của Phan và Thùy, cô sẽ chỉ trả lời phỏng vấn báo khác sau khi bài báo đầu tiên của anh lên trang ba ngày. Từng đó thời gian đủ để anh tung ra bài viết thứ hai và cả clip mà cô chấp nhận để báo anh độc quyền nữa. Rồi sau ba ngày “ém quân” đó, cũng chỉ cần khoảng nửa ngày thôi, tên tuổi của Thùy tràn ngập trên mọi tờ báo, từ báo mạng tới báo giấy, tạp chí. Thậm chí nghe đâu rất nhiều kênh truyền hình giải trí cũng đã liên hệ với Thùy ngay sau khi bài viết của Phan lên trang... Rồi sau đó, trên mọi góc đường, từ sân bóng tới khu chợ, từ trường học tới quán trà đá vỉa hè. Câu chào cửa miệng của mọi người sẽ bắt đầu bằng câu: “Đã xem clip Mai Thùy chưa?”. Và mọi chuyện phiếm sẽ xoay quanh cô nàng diễn viên 9X “ngôi sao” này. Dù đó có là cảm thông, dù có là chửi bới, chì chiết hay lên án gì đi nữa... Hẳn Thùy cũng có thêm quan tâm, cô sẽ lại có dịp lên báo để khóc lóc, để ỉ ôi, để lêu oan, rằng đây là hình ghép, rằng người ta vu oan cho em, rằng ... hoặc bất quá là cô bị mất laptop, ai biết đấy là đâu... vân vân và vân vân. Đẳng nào cũng được, đẳng nào cũng tốt, bởi dù sao đi chăng nữa thì mục đích của Mai Thùy cũng đã hoàn thành một cách hoàn hảo, đây là quả là một cú “đề pa” ấn tượng cho album mới sắp tới của cô.

-Đây! Rồi anh sẽ có thứ mình muốn.- Phan che miệng ngáp một lần nữa, rút trong túi ra chiếc USB của mình.- Bỏ qua mấy bài viết phỏng đoán, gọi mở vấn đề vớ vẩn của bọn Ngày Mới, Hậu trường ngôi sao hay Tin tức trong ngày đi. Năm tấm ảnh hot mới nhất, clip dài hai phút rưỡi và bài phỏng vấn chân thực, nongs bông, cực “sốc hàng” của anh đây.

-Tôi biết là cậu luôn giữ quân át chủ bài để tung ra đúng thời điểm cần thiết mà.- Hùng Lâm cười hết cỡ, nụ cười khiến cả gương mặt tròn như cái bánh bao đầy mỡ nở bung ra, cái bụm mỡ dưới cằm rung lên không ngớt, còn hai con mắt híp lại không thấy tổ quốc đâu.- Nào, Ngọc Anh “sốp” ngay mấy tấm hình, che mờ clip, nhưng đừng che mờ quá, làm sao để cho độc giả còn thấy rõ đây là mặt Mai Thùy nhé. Khanh viết mấy bài tổng hợp ăn theo sự kiện, còn Xuân thì chuẩn bị phỏng vấn bọn hotgirls, hotboys đi. Tìm bọn nào là đối thủ của con nhỏ Mai Thùy này ấy nhé!- Hùng lâm xoa xoa hai tay sung sướng – Hôm nay hứa hẹn sẽ vỡ peak, sập server đây...

-Khỏi che mờ clip, nó che rồi còn đâu?-Phan phẩy tay –Anh nghĩ nó là đứa tay mơ để cho mình cầm clip gốc ấy hả? Nó sống được trong làng showbiz thì nó đâu phải là đứa ngu?

-Càng tốt, đỡ phải cực thân. Nhưng kể là có clip gốc xem cũng thích nhỉ? Em Thùy cũng nóng bỏng phết đấy chứ!- Hùng Lâm cười phá lên rồi chép miệng tiếc rẻ -Nào mọi người, vào việc thôi.

Ngay lập tức, căn phòng vốn ồn ào như chợ vỡ bỗng trở nên im ắng một cách kỳ lạ. Ai ai cũng lao đầu vào công việc của mình, lạc lõng với cỗ máy đang chạy hết công suất để chạy bài phỏng vấn mà anh chẳng mất chút công sức nào cũng có được. Phan lặng lẽ ra về, 1h chiều nay anh sẽ chạy ra sân bay đón Việt. Sau một ngày mệt mỏi vì chờ đợi tin tức của Ngọc, vô vị với cái scandal được sắp xếp một cách hoàn hảo này... Tự nhiên Phan cảm thấy thật chán nản, anh cảm thấy ghê tởm chính bản thân mình. Dù Mai Thùy đã nói thẳng, nếu không phải Phan thì cô ta cũng sẽ tìm tới một người khác, chắc chắn cô ta hoàn toàn chẳng có lý do gì để mà nói đùa. Như thế nghĩa là anh sẽ mất đi một loạt bài hot, mất đi một đề tài hay, nhưng Phan vẫn thấy việc thỏa thuận với nhân vật dựng lên bài viết thật là hèn hạ. Nó chẳng khác gì việc anh hợp tác với Thùy dựng chuyện đi lừa dối độc giả. Nhưng rồi Phan chép miệng nghĩ lại, nói như kiểu Hùng Lâm thường nói, hơi đầu mà quan tâm cho một người? Cuộc đời mà, điều thú vị nhất chính là việc không

phải lúc nào người ta cũng có thể làm theo bất kỳ điều gì mình muốn.

Đã đến lúc Phan phải cho mọi thứ rác rưởi này vào toilet và xả nước cho nó trôi đi. Để làm điều đó, Phan sẽ cần đến Việt với những chai rượu. Lâu lắm rồi anh không nhậu cùng Việt.

* * *

“ Nào! Chúc mừng gặp lại và “mừng thọ” cậu.” Việt nâng ly lên trong cuộc nhậu được tổ chức gần như là tức thì ngay sau khi Phan đón Việt trở về tới nhà. Lúc anh ra đón Việt, sân bay chiều tháng Tư ngập tràn ánh nắng, nắng phủ đầy trên những gương mặt rạng rỡ, mong ngóng, háo hức đang vội bước đến sân ga để đón người thân trở về. Cảnh tượng những hàng người chờ đón người thân, những bàn tay siết chặt hay những cái ôm nồng nhiệt khiến Phan nhớ lại mình cách đây hơn ba tháng. Khi anh mới đến thành phố đầy nắng này. Chỉ có điều, bây giờ anh là người đi đón chứ không phải là người được chờ đón.

Chỉ mãi cho đến khi Việt với dáng thấp đậm, gương mặt vuông chữ điền, cặp kính cận to che hết một phần khuôn mặt hiện ra ở cuối hành lang sân bay, Phan mới giật mình về với thực tại để đắm một cú thật lực vào nắm tay to bè của cậu bạn thân đang giờ sẵn lên. Trông Việt không khác là bao so với trước khi anh đi. Nếu có, thì trông anh có vẻ chừng chạc, phong trần hơn nhiều.

Phan cụng ly với Việt.

-Một năm ba tháng, cậu đi một mạch không thèm về nhà. Có gì ở Hàn Quốc níu chân cậu vậy?

-Một đồng kim chi và sự thật là gái Hàn Quốc không đẹp như trên phim ảnh.

-Chỉ thế thôi à? –Phan cười ha hả. Việt có lối nói chuyện từng từng kiểu vậy –Cậu sang đó chỉ để nghiên cứu về những điều vớ vẩn mà ai cũng đã biết thôi sao? Và chừng có thể níu kéo cậu lâu đến vậy?

-Như thế là quá nhiều đối với tớ đấy. Không chỉ có những tháng ngày ở Hàn Quốc đâu, mà cả chục năm nay tớ suy nghĩ mãi mà vẫn chưa hiểu được một vài điều. Ví dụ như là...

Việt dừng lại, nhìn thẳng vào mặt Phan như thể thăm dò thái độ của bạn. Khi thấy gương mặt bạn đang hơi đành lại, vẻ rất chăm chú thì đột nhiên ngập ngừng một chút rồi chuyển đề tài.

-Bỏ qua những ví dụ đi, chúng quá rắc rối để nói với cậu lúc này. Cậu biết cả chục năm nay tớ nghĩ mãi mà không hiểu điều gì không?

-Cậu thôi nói về Dung đi được không?

-Cậu vẫn đủ tỉnh táo để biết tớ sắp nói về ai à? –Việt tỏ ra bướng bỉnh. Mà thật ra thì còn có chuyện gì có thể dễ hiểu hơn được nhỉ?

-Thôi đi Việt, cậu đã lái nhải chuyện này cả...

-Cả ngàn lần rồi.

-Cậu đã biết cả ngàn lần rồi mà vẫn...

-Phải, và tớ vẫn cứ muốn nói đấy.

-Cậu thôi đi.

-Cậu biết không? –Việt vẫn tiếp tục, không thèm để ý tới thái độ của Phan –Trong suốt quãng thời gian dài, tớ tự hỏi bản thân: Đây anh chàng đẹp trai, cậu chẳng còn gì ngoài cái mã bánh bao thôi à? Mà sao mãi vẫn

không hiểu được những chuyện đó? Đấy, tớ tự hỏi bản thân như vậy đấy.

-Vậy thì cậu còn trở về làm gì nhỉ? –Phan cau có. –Sự tự tin của cậu khiến tớ nghĩ cậu có thể sống được ở bất kỳ đâu chỉ với tấm biển treo trên ngực in dòng chữ: Trai đẹp, nhận chụp hình lưu niệm chung, giá 5 đô/lần. Đảm bảo cậu sẽ giàu.

-Thì đấy, đôi lúc tớ cũng đã tự hỏi sao tớ lại quay về Việt Nam nhỉ? Rồi tớ tự tìm được câu trả lời cho chính mình trong một cuộc nhậu chỉ có tớ với những chai Soju và sự cô đơn luôn hiện hữu. Nếu không có cậu, không có câu chuyện ngớ ngẩn mà cậu luôn giấu kín và những chai Vodka này, tớ đã chẳng quay về làm gì!

-Thế với cậu là tớ sắp khóc đấy. Cậu làm tớ nghĩ rằng với những gì tớ có, đã thể hiện, tớ làm xấu đi vị thế của một thần tượng trong lòng cậu.

-Cậu cứ việc ba hoa chích chòe đi. Nếu điều đó làm cậu thấy vui. Nhưng sự thật thì đúng là nếu không có cậu thì tớ cóc về Việt Nam làm gì nữa.

-Cậu nói cứ như thể cậu là một đứa trẻ vô gia cư và không ai thừa nhận ấy. Liệu ba mẹ cậu có cho cậu đi mãi không về không? Hả cái đồ bất hiếu kia?

-Cậu nhầm. ba mẹ tớ rất thoáng, các cụ còn nói rằng nếu bên đó tốt thì sao không ở lại và lập nghiệp? Vậy đấy! Ba mẹ tớ rất hiện đại. Còn cậu? Ở mãi đây và không về Hà Nội nữa?

-Ừ! Đại loại vậy...

-Thế còn căn nhà của cậu ở Hà Nội? Còn mộ phần ba cậu, của ông bà cậu? Cậu đâu thể bán căn nhà đó đi được đúng không?

-Sẽ có người lo phần đó!-Phan cau có.

-Cậu nghĩ là mẹ cậu sẽ... -Việt đột ngột dừng lại bởi anh biết mình vừa nói những điều đáng ra không nên nói. Phan rất ghét người ta nhắc đến mẹ mình. Cứ như là một vết xăm xấu xí mà Phan cứ càng cố tẩy xóa thì vết sẹo lại càng thêm xấu xí, càng thêm loang rộng ra mãi. Phan đặt ly rượu xuống, Việt cũng im lặng, anh biết giờ không phải lúc để nói những câu xin lỗi hoặc phân trần.

9. Chương 11

11. “Chẳng có sự mê hoặc nào mạnh mẽ hơn tình yêu.”

Thật ra thì Phan cũng không còn nhớ nhiều về mẹ mình, hình bóng của mẹ trong anh vốn đã rất nhạt nhòa như đóa hoa cải bé nhỏ, bơ vơ trong một rừng hoa hướng dương bạt ngàn, lại càng thêm méo mó và khốn nạn qua những lời miệt thị của bà nội anh khi còn sống. Mà thậm chí, bà nội anh cũng tránh nói đến mẹ anh như người ta sợ bén mảng đến vùng dịch cúm H1N1 vậy. “Cái thứ lằng lằng, cái đồ giết chồng”, bà luôn dùng từ đó khi nói về mẹ của Phan kể từ sau khi mẹ anh bỏ đi.

* * *

Ba mẹ Phan gặp nhau khi ba anh đi công tác ở một tỉnh miền núi cách Hà Nội vài trăm kilomet. Mẹ anh là một bông hoa rừng thực sự với gương mặt trái xoan và đôi mắt sáng như sao trời. Người bạn thân của ba anh kể rằng, ba anh giành được mẹ anh giữa vòng vây của tất cả trai làng chỉ với cái mác anh công an đến từ thủ đô của ông. Ba anh yêu mẹ anh một cách cuồng nhiệt như con chiến ngoan đạo yêu một vị thánh, còn mẹ anh thì bị ba anh mê hoặc. (Phan chưa bao giờ đồng ý với những nhận xét đó nhưng anh không phản bác lại làm gì. Bởi anh biết chẳng có sự mê hoặc nào mạnh mẽ hơn tình yêu, chẳng có sự mê hoặc nào đủ lớn khiến mẹ anh chịu đựng tất cả những gì bà đã chịu đựng cả. Ngoài chuyện bà yêu ba anh thật lòng).

Ngay từ những ngày đầu về làm dâu cho đến khi bỏ nhà, bỏ chồng, bỏ Phan mà đi, mẹ Phan chưa bao giờ được công nhận là một con người đứng nghĩa trong mắt bà nội. Bà nội Phan vốn là tiểu thư con một vị quan trấn thành Hà Nội xưa kia. Mặc dù cụ tổ anh từng hi sinh khi chống Pháp xâm chiếm Hà Nội, còn bà nội anh từng được trao huy chương cho những cống hiến của bà hồi còn là một cô gái thanh niên xung phong trong chiến tranh. Nhưng bà không bao giờ quên gốc gác quý tộc quyền thế của mình.

Việc ba Phan lựa chọn mẹ anh, một cô gái người dân tộc thiểu số ở “rừng xanh núi đỏ” nào đó chứ không phải là con gái của một người bạn vốn là một cú tát trực diện vào niềm kiêu hãnh của bà. Nhưng bà không thể làm gì khác được vì bà biết tính của ba anh, không có gì có thể lay chuyển được. Vậy nên, bà lựa chọn cách trút nỗi thất vọng và cay đắng vào mẹ anh như một cách giải tỏa. Còn ba Phan thì đi công tác biệt, năm về nhà vài ba ngày, chưa kịp vui xum vầy thì lại ra đi vậy nên không thể bênh vợ. Ba muốn đón vợ con lên miền núi ở với ông thì mẹ không chịu vì bà nội tuyên bố:” Ai đi đâu cũng được, nhưng thẳng

Phan thì phải ở Hà Nội”. Mà mẹ anh thì chẳng thể nào để đứa con mới một tuổi ở lại một mình với bà. Vậy nên bà đành ở lại Hà Nội sống kiếp con sen ở nhà mẹ chồng và không được phép nhận Phan là con mình. (Đó là thỏa thuận giữa bà nội và ba mẹ Phan để bà không đuổi mẹ anh ra khỏi nhà. Ba Phan nghĩ đến một ngày nào đó anh đủ lớn và đủ nhận thức, anh sẽ hiểu rõ được vấn đề. Chỉ tiếc là ngày đó đến thì thực sự đã quá trễ...).

Đến năm Phan bảy tuổi, mẹ anh bỏ nhà đi theo một gã buôn măng xuống thành phố, thi thoảng ghé qua nhà mang quà của bà ngoại cho mẹ. Bà bỏ đi sau khi Phan thả tay hất tung bát cháo vào mặt mẹ (mà anh vẫn thường gọi là “con sen” theo cách bà nội vẫn bày cho anh) và tát “con sen” một cái vì bà thổi cháo không đủ nguội trong nụ cười đắc thắng của bà nội. Mãi đến khi ba Phan lồng lộn lên đi tìm trong khi bà nội chỉ chep miệng cười khẩy như thể bà biết trước điều đó kiểu gì rồi cũng xảy ra, Phan mới biết “con sen” mà ngày nào mình cũng được bà nội khuyến khích chửi bới là mẹ ruột của mình.

Hai tháng sau thì ba anh mất, người ta nói ba bị tai nạn, người kêu ba bị bệnh chết, kẻ xì xầm rằng ba anh tự tử vì tình, còn bà nội thì đinh ninh rằng vì mẹ anh mà ba anh mới chết. Sau đám tang ba, bà nội cấm tiệt không cho ai nhắc đến mẹ Phan nữa, mẹ anh cũng không bao giờ bén mảng về nhà cũ, dù cả khi bà nội mất. (Nhưng Phan biết mẹ vẫn luôn dõi theo anh rất sát khi anh thoáng thấy bà đứng lấp ló đâu đó ở cổng trường ngày anh nhập học ở trường đại học).

Ngay sau khi cúng ba ngày cho ba anh, bà nội đem hết đồ đạc còn sót lại của mẹ anh đem đi đốt bằng sạch, không chừa bất cứ thứ gì cả. Chỉ còn lại bụi thạch thảo của mẹ anh trông hời hợt mới làm dấu là sống sót.

Bà nội không nói vì sao bà tha cho bụi thạch thảo, nhưng hàng xóm kháo nhau rằng khi bà leo lên sân thượng để tìm cách nhổ bụi cây thì bị vấp ngã ở cầu thang. Tối đó bà mơ thấy ba anh về, mặt ba rất buồn và cứ nhắc đi nhắc lại về bụi cây thạch thảo, vậy nên bà nội sợ quá mới không nhổ nó đi. Phan thì chẳng bao giờ tin vào chuyện tâm linh, ma quỷ, nhưng anh lại chẳng thể tìm được lý do nào khác để phủ nhận nên đành miễn cưỡng chấp nhận.

Cậu còn nhớ lần đầu tụi mình gặp Thùy Dung chứ? - Việt hỏi khi những chai rượu đã sắp cạn hết và đĩa thịt gà chỉ còn lại một vài miếng. Không biết Việt làm cách nào mà xách vào được những ba chai Vodka bởi quy định của hãng hàng không rất nghiêm ngặt trong việc mang chất lỏng lên máy bay. Phan có hỏi Việt điều đó nhưng chỉ nhận được cái nhá mắt đầy ẩn ý.

- Cậu có nhớ lần đầu khi tụi mình gặp Thùy Dung chứ? - Việt kiên nhẫn hỏi lại. Rồi không đợi câu trả lời của Phan, anh nói tiếp.

- Mười tám trăng tròn. Sinh viên Báo chí năm nhất, rất xinh. Là cầu nối giữa cậu và tớ.

-Ừ! Nếu còn sống thì bây giờ cô ấy cũng đã hai mươi sáu tuổi rồi đấy.- Phan thở dài.- Da trắng,tóc dài, vòng 1 rất đẹp.

- Cậu còn rất yêu cô ấy, đúng không? Cái cách cậu nói về cô ấy khiến tớ nghĩ vậy...

Phan chọn cách im lặng.

- Tớ tưởng tớ là bạn thân của cậu cơ đấy? Tớ tưởng là cậu nói rằng chẳng bao giờ giấu tớ cái gì cơ đấy.

- Ngoại trừ chuyện về cô ấy ra ...

- ***** nát... -Việt văng tục.- Cậu nói như ***** ấy.

Phan vẫn chọn cách im lặng.

- Đã tám năm rồi, tớ biết là cậu vẫn còn yêu cô ấy.- Việt tiếp tục nói với giọng đều đều như vọng lên từ quá khứ. Anh không nhìn thẳng vào mặt Phan như anh vẫn thường làm mà nhìn xa xăm về một nơi nào đó.- Chỉ có điều, tớ đã nghĩ mãi trong gần mười năm qua mà vẫn không thể hiểu. Vì sao từ lúc cô ấy mất cậu không bao giờ còn muốn chia sẻ với tớ về cô ấy nữa. Vì sao cậu bỏ trường Y để chuyển qua học Báo chí? Và vì sao cậu không bao giờ để mình say trong những cuộc nhậu với tớ nữa? Vì sao? Vì sao? Tự tự hỏi mình nhiều lắm nhưng lại không thể tìm ra câu trả lời. Tự trách mình vì một việc mà mình không thể làm gì khác thì thật ngu ngốc.

Và vì Phan vẫn không nói một tiếng nào nên Việt lại tiếp tục độc thoại. Anh nhấp một ngụm rượu nữa như thể đang lấy tinh thần rồi nói tiếp:” Khi cậu bắt đầu mối quan hệ với Ngọc, tớ đã rất mừng vì nghĩ rằng cậu đã có thể bước ra khỏi cái bóng đêm kỳ quái và ám ảnh của quá khứ. Cho đến khi tớ gặp cô ấy! – Việt thở dài – Ngay khi tớ gặp Ngọc, tớ đã giật mình, cô ấy giống Dung quá!”.

- Nói thật đi! – Việt không vì sự im lặng của Phan mà buông tha cho anh.- Việt đột ngột chuyển hướng. Mẹ kiếp! Cậu từng ngủ với cô ấy chưa?

Phan nhún vai.

-Vậy mà cậu để mặc cô ấy ở Hà Nội và bỏ vào đây vậy sao?

- Cậu đang hỏi về Ngọc đấy à?- Phan ngó người.

- Chứ còn... - Việt cũng ngó người.- Nghĩa là cậu và Dung...

- Đồ điên! –Chẳng có gì giữa tớ và Dung cả. Một rồi! Đi ngủ đây.

- Đây...

- Ngủ!

Phan bỏ đi thẳng, Việt nhìn theo lắc đầu. Mọi cuộc nói chuyện có dính dáng đến Thùy Dung từ trước tới nay giữa hai người đều có kết thúc tương tự như vậy. Phan luôn né tránh mỗi khi Việt nhắc đến người cũ của mình mà không bao giờ nói rõ lý do. Đôi khi điều đó khiến cho Việt cảm thấy bức bối, rõ ràng là anh bầy lực trong việc kéo Phan ra khỏi mớ hỗn độn mà Phan đang ngập chìm không cách nào ngoi lên được.

10. Chương 12

12. “Nếu bạn đang phân vân trong tình yêu. Hãy nhớ đến gương mặt xuất hiện đầu tiên trong tâm trí của bạn trước khi đi ngủ và mỗi sáng mai thức dậy.”

Một email thông báo lại lịch nghỉ phép mà anh đăng ký từ lâu với tòa soạn, một tin nhắn cho Đan để cô biết anh sẽ đi vắng mấy hôm, một cú điện thoại cho anh bạn làm ở hãng hàng không để nhờ đổi vé lên sớm một ngày... Và thế là Phan lại ngồi đây, trên chuyến bay chiều trở về Hà Nội. Sau buổi nhậu với Việt, Phan trở về phòng nằm nhưng không ngủ được. Ngọc đã thực sự biến mất theo đúng nghĩa của từ này trong mấy ngày liền, không trả lời điện thoại, chat hay email của Phan. Thêm vào đó, việc Việt thông báo anh đã gọi điện, tìm đến nhà Phan ở Hà Nội nhưng không gặp được Ngọc khiến Phan thấy lo lắng. Anh chưa từng mất liên lạc với Ngọc lâu đến vậy, và nếu nói rằng giấc mơ đêm qua không ảnh hưởng tới tâm trạng anh lúc này thì hóa ra anh đang nói dối. Phan có linh cảm không hay về việc này, đã lâu lắm rồi anh chưa từng thấy bồn chồn, lo lắng đến vậy vì một người nào đó. Cảm giác ấy khiến Phan mơ hồ nhận ra một vai diễn, nhưng anh lắc đầu, cố xua đi suy nghĩ đó trong đầu.” Minh thật vớ vẩn!”

Chiếc máy bay động đảnh rung mình vài cái rồi cũng lao vút lên không. Phan lặng lẽ ngồi bên cạnh cửa sổ, ngắm nhìn những đám mây trắng đang thanh thời du ngoạn trên bầu trời chiều. Ánh nắng buổi chiều muộn nhuộm hồng chúng một cách kỳ ảo khiến chúng như những cây kẹo bông hồng khổng lồ ngọt ngào. Cô tiếp viên hàng không duyên dáng bước tới gần, nhẹ nhàng nhắc Phan tắt máy Ipod đi vì anh không được phép mở máy nghe nhạc khi máy bay vừa cất cánh như thế. Bởi theo quy định của hãng hàng không, anh chỉ có thể làm điều đó sau khi máy bay cất cánh mười lăm phút, nhưng bây giờ quãng thời gian chỉ là mười phút trôi qua thôi. Phan giật mình, anh nói lời xin lỗi rồi vội tắt máy, thậm chí này giờ anh hoàn toàn không hề có khái niệm là mình đang nghe nhạc . Tâm trí của anh hoàn toàn hướng về một nơi nào đó mà Ngọc đang hiện hữu.

- Cô ấy đẹp nhỉ?- Việt hích tay Phan khi cô tiếp viên vừa đi khỏi.

- Ừ!

- Tiếc quá, cô ấy là tiếp viên hàng không, tớ sẽ chẳng bao giờ yêu tiếp viên hàng không. Cậu có biết một thống kê cho thấy các tiếp viên hàng không rất dễ bị ung thư vú không?

- Ừ!

- Người ta nói đó là do nhiễm phóng xạ trong không gian. Vậy nên tỉ lệ tiếp viên hàng không bị bệnh ung thư nói chung là rất

cao.

- Ừ!

- Chưa kể tai nạn hàng không nữa chứ, một tay thợ máy ham vui bỏ sót vài con ốc, một chú chim thất tình lao vào cánh máy bay tự vẫn... thế là... -Việt giờ hai tay lên trời...- Bùm! Xong!

- Cậu có biết nhiều người bị ung thư vòm họng chỉ vì lẩm mồm không?- Phan gất lên khiến những hành khách xung quanh phải quay đầu lại chú ý. Đôi chút bối rối, anh hạ giọng. -Sao cậu cứ lẩm mồm như một con mẹ hàng cá thế?

Việt nhún vai. Một chuỗi những cú xóc khi máy bay bay qua một vùng thời tiết xấu chấm dứt cuộc “ tranh cãi”. Phan tiếp tục quay ra phía cửa sổ trầm ngâm suy nghĩ. Một lúc lâu sau Phan quay lại tính nói lời xin lỗi thì anh thấy Việt đã thiêu thiêu ngủ từ bao giờ. Bất chợt, ánh mắt Phan bị thu hút bởi thứ ánh sáng mờ ảo ở phía bên kia cửa sổ máy bay. Bây giờ là chạng vạng tối, phía bên kia cửa sổ máy bay, ánh Mặt trời vẫn vẽ lên đường chân trời một rặng chiều đỏ thẫm đầy quyến rũ. Bất chợt, Phan thấy như mình đang bay giữa đường phân cách của ngày và đêm. Một bên sáng, một bên tối, ranh giới mong manh tới nỗi chỉ cần một thoáng sai lệch, anh sẽ rời hoàn toàn vào phía bên này, hoặc bên kia.

Bỗng nhiên, gương mặt Dung hiện dần lên trong tâm trí anh, rồi gương mặt ấy từ từ chuyển thành gương mặt Ngọc mà không cách nào cưỡng được. Phan lắc mạnh đầu...

* * *

Thành phố đang mưa...

Hà Nội trong những ngày mưa luôn khoác lên mình vẻ quyến rũ không thể nào cưỡng lại được. Chiếc xe bus của hãng hàng không bình thản chạy dưới cơn mưa đêm đầu hạ. Ánh đèn đường hắt lên những bức tường cũ kỹ, loang lổ dưới nước mưa như vẽ nên một bức tranh khổng lồ pha trộn giữa những gam màu vừa hiện thực vừa trừu tượng. Chưa bao giờ Phan lại ấn tượng với những dòng chữ “ Kh cat b tong” nằm nhan nhản trên mỗi bức tường như lúc này. Những dòng chữ thường ngày khiến anh cảm thấy khó chịu, thấy gai mắt bỗng nhiên trở nên thân thuộc lạ. Phan nhận ra mình yêu Hà Nội quá đỗi, yêu từ những điều rất nhỏ nhặt, tũn mủn, quen thuộc,... tưởng như chẳng có gì để nhớ nhưng mỗi lúc trở về lại vỡ òa cảm xúc.

Phan đã từng tự hứa với bản thân rằng sẽ không bao giờ anh rời khỏi thành phố đáng yêu này nhưng rồi anh đã phá hỏng lời thề của mình quá dễ dàng. Dù Phan có lý do để làm vậy, nhưng anh chẳng bao giờ có thể tha thứ cho mình.

Phan yêu Hà Nội ngày mưa, thích những mảng màu nâu thẫm, cũ kỹ của phố cổ, những sắc màu tươi mới của các cao ốc vừa xây, những mặt hồ xanh thẳm, yên bình dưới những hạt mưa rơi lâm thâm, thích nụ cười rạng rỡ của những cô nữ sinh, e ấp nhón chân như múa qua từng vũng nước mưa... Với Phan, yêu Hà Nội chiều mưa không còn là một thứ tình cảm thông thường nữa, mà dần dà nó trở thành một nỗi ám ảnh thật sự. Phan là vậy, những gì anh yêu quý quá mức , đều dần trở thành một nỗi ám ảnh không nguôi. Sau khi vớt đại hành lý lên sofa, đi một vòng thăm lại ngôi nhà, leo lên sân thượng để tưới nước cho bụi thạch thảo... Phan rời khỏi nhà và lang thang ra quán café quen thuộc. Cảm giác một mình trong ngôi nhà đầy rẫy những hình ảnh của Ngọc làm Phan không chịu nổi, nhất là khi anh không có cách nào để biết được hiện cô đang ở đâu và làm gì? Cô nói sẽ dành cho anh một bất ngờ trong ngày sinh nhật, nhưng bất ngờ kiểu này anh chẳng ham chút nào. Ngọc có dẫn Phan theo trong những lần cô đi cùng các bạn ở đoàn bay nhưng anh luôn giữ một khoảng cách nhất định với họ và không lưu số điện thoại của bất kỳ ai. Đến giờ anh mới thực sự thấy hối hận, vì nếu anh có số điện thoại của ai đó trong đoàn bay, anh có thể hỏi được chút ít thông tin về cô.

Thật ra, Phan chú ý hơn một chút, chắc anh đã có thể thấy điện thoại của Ngọc nằm trên bàn trong phòng ngủ và có thể hiểu được lý do vì sao anh không thể liên lạc với cô. Dù nó không giúp anh biết được cô đang ở đâu, nhưng chí ít cũng có thể giúp anh bớt lo lắng.

Phan gọi điện cho mẹ Việt để báo tối nay anh sẽ ngủ ở nhà bà. “Chào mừng cháu trở về”, bà nói với giọng vui vẻ và hết sức nồng ấm. Từ lâu mẹ Việt luôn coi Phan như con trong nhà, và một lần nữa bà khẳng định lại sự yêu thương đó bằng cách tuyên bố rằng bà sẽ làm món chè bưởi mà cả anh và Việt đều yêu thích để chiêu đãi cả ahi, đồng thời như là quà sinh nhật anh. Anh cũng cảm ơn bà rồi bước lên sân thượng quán café Hà Nội phố, chọn cho mình chỗ ngồi quen thuộc trước đây anh vẫn ngồi. Trong lúc chờ đợi tới lượt mình được phục vụ, Phan lơ đãng ngắm nhìn cây bàng cụt ngọn khoe những tán lá xanh thẫm dưới ánh đèn đường đỏ quạch trông buồn bã đến nao lòng.

“Một ly café sữa đá”. Phan vẫy tay gọi cô bé phục vụ quán, rồi chợt nhớ ra mình đang ở Hà Nội thì chữa lại: “Cho anh một ly nâu đá nhé.”

Cô gái phục vụ nhận ra khách quen nên mỉm cười chào. Cô dọnผ้า lau sạch mặt bàn, để ly nước lọc xuống trước mặt Phan, lấy lại menu rồi hỏi: “Chị Ngọc đâu anh? Lâu lắm mới thấy anh đến đây đấy nhé!”. “Ồ! Chị đang bay em ạ.” Phan hàm hồ đáp lại.

Cô gái mỉm cười lần nữa rồi quay mặt bước đi, “Lâu lắm cũng không thấy chị tới đây.”

* * *

- Cậu đi lạc à? Đã tìm được đường về chưa? Sài Gòn ở hướng nam cơ mà? Nó cách chỗ này khoảng 1743km thôi.

Việt ném chùm chìa khóa lên mặt bàn, thả người ngồi phịch xuống ghế. Kéo Phan ra khỏi phút trầm ngâm mà anh đã đắm chìm vào nó trong khi chờ đợi Việt tới.

- Cậu sẽ vào Sài Gòn lập nghiệp khi học xong chứ?

Phan không để ý tới vẻ châm chọc trong lời nói của Việt. Anh hỏi lại, giọng nói đượm vẻ chân thành nhưng Việt không thèm để ý. Việt đang bận vớ lấy menu coi một lúc rồi hạ xuống. Nhìn phan chăm chú một lúc rồi trả lời.

- Đừng hòng. Sao tớ phải vào cái thành phố ồn ào, xô bồ ấy nhỉ? Sẽ chẳng có gì kéo tớ rời khỏi Hà Nội đâu. Nhìn cậu xem? Mới vào Sài Gòn có ba tháng mà lúc trở về, trông cậu chẳng khác gì một gã trai Nam lơ ngơ lần đầu lạc ra Bắc. Chán đời!

- Vì đó là câu nói thốt ra từ miệng cậu, vậy nên tớ sẽ xem đó như một lời khen. Cảm ơn cậu.

- Cậu nghĩ tớ đùa à? Tớ không hiểu cậu đang mắc chứng gì nữa? Cậu đuổi tớ về ngay khi chúng ta đáp xuống sân bay, thà đi xe bus chứ không đi taxi với tớ. Rồi cậu chạy nửa vòng thành phố để đến ngồi ở cái quán café chẳng có gì đặc biệt này, rồi nhắn tin rủ tớ tới trong khi cậu ngồi trầm ngâm như thể một ông cụ bảy mươi sáu tuổi vì thất bại trong mối tình đầu. Nói đi, tớ hoàn toàn có cơ sở để lo lắng đúng không?

- Tớ đã nói là cậu có lỗi dùng từ của những kẻ vui tính quá độ chưa nhỉ?

- Khỉ! Nói tớ nghe. Cậu về Hà Nội để làm gì? Cậu đột ngột cắt ngắn kỳ nghỉ của tớ, kéo tớ về chỗ tớ vừa đi khỏi sáng nay, rồi chạy nửa vòng thành phố để đến quán café chán ngắt này trong khi cạnh nhà cậu có đầy quán hay ho. Cậu làm tớ thấy lo đấy!- Việt làm bộ đưa tay sờ trán Phan rồi rút tay lại ngay.- Nóng quá. Trán cậu có thể nướng chín một quả trứng đấy.

- Này! Vì cậu vừa nói sai sự thật nên tớ buộc phải nhắc để cậu đừng quên rằng chính cậu mới là kẻ đòi đi theo tớ về Hà Nội đấy nhé. Tớ có ép buộc gì cậu đâu nào?

- Giả sử nhé...- Việt chồm cả lên bàn.- Vào một ngày đẹp trời, bỗng nhiên cậu nhớ tớ- cái gã được xem là bạn thân nhất của cậu ấy mà. Thế là cậu lặn lội bay từ Sài Gòn ra Hà Nội thăm tớ. Ấy thế rồi bỗng nhiên tớ hét lên rằng:” Ồi có con gì cắn vào mông tớ ấy, tớ phải vào Sài Gòn để chích ngừa ngay”. Rồi cậu xông xộc lao ra sân bay thì tớ sẽ phải làm gì nào? Ồ lại chơi với ma ở cái thành phố lạ hoắc ấy à?

- Thôi thôi. Thì cứ cho là lỗi tại tớ đi. Nhưng có thật là cậu quên mất đây là chỗ nào rồi không?- Phan nhìn Việt- Cậu thử nhìn bên kia đường xem? Chỗ bến xe bus kia kìa. Nói tớ nghe xem cậu thấy những gì?

Hà Nội cuối những năm 90 của thế kỷ XX. Thành phố mới đưa vào sử dụng một loại phương tiện giao thông mới, xe bus. Giá rẻ, đi lại thuận tiện khiến xe bus trở thành lựa chọn hàng đầu của học sinh, sinh viên hoặc những người nghèo trong thành phố. Bất chấp một thực tế buồn rằng kéo theo đó là nạn tắc đường, móc túi, cướp giật... và hàng loạt những tệ nạn xã hội khác cũng được dịp leo thang.

Thế nhưng, đó là vấn đề của các công ty vận tải hoặc công an, không phải là vấn đề của cô gái trẻ vừa bước xuống trạm xe bus ở trước cổng trường Học viện Báo chí tuyên truyền. Thùy Dung đang rất vui, cô vừa lĩnh tháng lương gia sư đầu tiên, đứa trẻ mà cô nhận dạy tuy rất nghịch ngợm nhưng thông minh, sáng dạ. Cô yêu quý nó như cậu em trai dưới quê của mình, Cường cũng tầm tuổi đó nhưng không bao giờ có được điều kiện sống như học trò của cô. Nhà cô quá nghèo, vậy nên số tiền hàng tháng gia đình gửi cho cô không thể nào đủ cho nhu cầu tối thiểu của một sinh viên báo chí như cô ở thành phố đắt đỏ này. Ban đầu, thậm chí Dung còn không đủ tiền trả cho mấy tay cò việc làm, phải nhờ tới một người đồng hương học trước mấy khóa chỉ giúp. Cô mới kiếm được công việc gia sư cho con của một quan chức giàu có.

Đó là một gia đình mà hai vợ chồng đều là những người tốt bụng, có trách nhiệm theo kiểu những kẻ thành đạt dư tiền nhưng thiếu thời gian. Bởi vậy đứa trẻ cô đơn trong chính gia đình mình nhanh chóng quấn lấy Dung như một người chị lớn. Sự yêu quý của đứa trẻ dành cho Dung khiến cha mẹ nó đôi lúc cảm thấy ghen tị nhưng hài lòng, bởi họ có thêm thời gian để kiếm tiền. Và một phần số tiền họ kiếm thêm được đó, sẽ trích ra để thưởng thêm cho Dung ngoài số tiền lương hàng tháng như đã thỏa thuận. Nhờ đó, gia đình cô không còn phải gửi thêm tiền học phí cho cô. Mà thậm chí, từ giờ tới mùa đông, Dung sẽ dành đủ tiền mua tặng ba một đôi giày, mua tặng mẹ một chiếc khăn len, mua cho cậu em trai một chiếc áo khoác thật ấm. Cô vẫn còn nhiều thời gian, bây giờ mới đang là đầu thu, còn vài tháng nữa Hà Nội mới bước vào mùa đông.

Nói tới mùa thu, Hà Nội luôn sở hữu một vẻ duyên dáng, quyến rũ rất riêng của mình mỗi khi thu ghé thăm. Đang là đầu mùa thu, hoa sữa đã bắt đầu nồng nàn trên từng góc phố và nắng vàng chanh chảy tràn trên mái tóc của từng người trên phố. Dung cất chiếc vé tháng xe bus vào cặp trước khi loạng choạng suýt ngã vì một cú giật mạnh kéo theo cô dúm về phía trước. Chiếc Dream II phóng vút đi trong tiếng động cơ rồ vang, cô điếng người hốt hoảng bởi diễn biến quá bất ngờ. Thậm chí, những tiếng kêu “ cướp, cướp” còn không thể lọt ra khỏi miệng Dung.

Thế là hết, những ước mơ vừa hiện ra đã vội tan nhanh như bọt xà phòng. Cuồng cuồng, Dung vùng dậy, chạy một cách điên cuồng, vô vọng theo bóng chiếc Dream đang xa dần. Giọt nước mắt ứa trên khóe mắt, chảy dài trên má, rót lại phía sau. Trước khi cô nghe một tiếng rầm phách trước, khi một chàng trai đâm cả chiếc xe Cup 81 của mình vào hông xe hai tên cướp và cả ba văng xuống lòng đường.

* * *

- Lúc đó cậu điên thật!- Việt cầm theo ly café của mình, anh rời khỏi bàn, đi sát đến và tựa mình vào lan can của ban công, mắt nhìn ra xa, nói vào khoảng không phía trước.- Lúc đó sự cố gắng của cậu hoàn toàn có thể trở thành công cốc nếu cậu bị thương và hai tên kia thừa cơ chạy mất. Là chưa kể tới việc chẳng có gì đảm bảo được rằng những chiếc xe đang chạy trên đường sẽ kịp dừng lại hay né tránh nếu lỡ cậu có văng ra trước đầu xe. Và thế là, cậu sẽ có cơ hội lượn để sở hữu một tấm biển lớn trên phần mộ với câu ghi chú:” Đây là ngôi nhà yên nghỉ của một người anh hùng, kẻ rất được ngưỡng mộ bởi dù thiếu một chút trí thông minh nhưng anh ấy có dư thừa lòng can đảm”.

- Thì tớ đã bong gân rồi đấy thôi? Thế chưa đủ để cậu hài lòng à? Tớ còn suýt bị tấn một trận ra trò nếu cậu không có mặt kịp thời nữa chứ. Hai gã đó đã xách gậy lao đến chỗ tớ rồi, may mà cậu xuất hiện, tung một cú song phi vào mặt tên kia, thế là cả hai bỏ chạy. Nếu không thì chúng cũng phải phang cho tớ vài phát trước khi tính đường chuồn mất ấy chứ. Lúc đó đường cũng khá vắng mà, chúng có dư thời gian.

- Vậy nếu tớ không có mặt thì sao nào? Nếu chỉ có mình cậu với cái chân bong gân lê lét giữa hai tên côn đồ dao gậy trong tay thì sao nào? Cậu chẳng bao giờ biết tính toán, cần nhắc trước khi làm bất cứ thứ gì đúng không? Nếu lúc đó đường không vắng, nếu lúc đó không có tớ xuất hiện, nếu lúc đó hai tên kia không chết nhất vậy, nếu... đủ thứ nếu... Thì biết đâu giờ chẳng đã sắp là ngày giỗ lần thứ mười của cậu rồi? – Đột

nhân giọng Việt chùng xuống, anh đặt ly café lên thành lan can, quay người lại nhìn Phan. - Ồ... Mà gần mười năm rồi nhỉ? Nhanh quá!

- Ủ! – Phan cũng đứng dậy, đi ra phía lan can rồi chống cằm nhìn xuống mặt đường đêm loang loáng ánh đèn xe. – Chỉ còn mấy tháng nữa là tròn mười năm ngày mà tớ, cậu và Dung gặp nhau. Tớ cứ nhớ mãi gương mặt cô ấy đã vui thế nào khi nhận lại được túi xách của mình.

- Còn tớ thì không thể nào quên được bộ dạng tươi tắn, gương mặt đầy vết xây xước và cái mồm sưng vù lên của cậu. Mồm chào hỏi làm quen không đến nổi tẹt nhĩ? Có lẽ vì thế mà cô ấy yêu cậu chẳng?

- Ủ! – Phan mỉm cười. – Tớ yêu cô ấy ngay khi nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của cô ấy. Cậu thấy chưa, tớ đâu cần phải tính toán gì? Ông trời đã làm việc đó giúp tớ rồi. Đó là phần thưởng cho sự dũng cảm của tớ đấy.

- Phần thưởng ấy à? Tớ nghi ngờ quá. Nếu là phần thưởng thì sao cậu cứ khốn khổ khốn nạn như vậy bấy lâu nay? Cho đến bây giờ tớ vẫn cứ tự hỏi...

- Về nhé!

Phan đột nhiên chặn ngang lời Việt, anh quay đầu lại bàn, gọi nhân viên tính tiền rồi uống cạn ly café của mình. Việt cũng quay người lại, anh cất giọng, vẻ đánh đá bất thường.

- Cậu xem bộ phim Ghosts of girlfriends past chưa Phan?

- Cậu có ý gì đấy? – Phan ngẩng đầu lên – Đáng buồn là tớ chẳng hề giống anh chàng Connor Mead ấy chút nào. Tớ đẹp trai,

hào hoa, nhưng không hề lãng nhãng.

- Tớ buộc phải đồng ý với cậu về chuyện cậu không lãng nhãng, nhưng tớ nhắc để cậu nhớ là cậu đang mắc bệnh tự tin thái quá về chuyện đẹp trai hào hoa gì đó đấy. Cậu và anh ta có một điểm chung : Là luôn bị những cô bạn gái cũ ám ảnh. Anh ta là những, còn cậu chỉ là một thôi. Cậu luôn bị ám ảnh bởi Thùy Dung, phải không Phan?

- Còn cậu luôn bị ám ảnh về chuyện cậu biết hết về tớ đúng không Việt? – Đột nhiên Phan nổi giận. – Cậu nói cứ như thể cậu là ba tớ vậy? Cậu nói cứ như thể cậu đã từng sống cuộc sống của tớ vậy. Nói đi Việt, cậu nghĩ cậu là ai nào?

- Tớ nói cứ như thể tớ từng sống cuộc sống của cậu hả? Tớ là ai ấy à? Tớ là bạn thân của cậu mười năm nay. Tớ là người luôn tin tưởng cậu nhất, là đứa chứng kiến hết mọi biến cố mà cậu đã phải trải qua, là thằng chẳng bao giờ phán xét bất kỳ điều gì cậu từng làm. Tớ là gì ấy hả? Tớ là cái thằng luôn tự hỏi đến khi nào cậu mới trưởng thành đây? Hả Phan? Bao giờ thì cậu mới có thể đối diện với mọi chuyện? Đến bao giờ thì cậu mới tỉnh ra được? Đến bao giờ cậu thôi tự trách cứ bản thân về cái chết của Dung? Năm đó cậu mới chỉ là sinh viên năm hai trường Y và cậu đang không có mặt ở Hà Nội khi cô ấy mất đột ngột trong cái phòng khám chết tiệt đó. Còn cậu, Phan, cậu nghĩ cậu là ai nào? Cậu nghĩ cậu là chúa trời để có thể có mặt ở bất kỳ nơi nào à Phan?

- Cậu im đi!

- Cậu hèn lắm. Cậu chỉ là một thằng hèn thôi Phan. Nhiều khi tớ chỉ muốn xông vào và đấm thẳng vào mặt cậu. Cậu chỉ là một thằng hèn.

- Cậu làm thử đi!

- Đừng thách tớ. Tớ sẽ chẳng nể nang gì một thằng hèn như cậu đâu. Nhưng tớ chẳng đấm vào mặt cậu làm gì, vì như thế chỉ tổ bắn tay tớ thôi. Cậu là một thằng hèn hết thuốc chữa rồi.

- ...

* * *

- Em xin lỗi...

Cô bé phục vụ bàn rút rờ chen vào giữa cuộc cãi vã. Bàn tay cầm hóa đơn của cô hơi run run và gương mặt đầy vẻ lo lắng. Phan và Việt cùng nhau quay đầu lại, trong một phút nóng giận, cả hai quên mất mình

đang ở đâu cái vãi như những đứa trẻ. “ Cậu trả tiền đi”, Phan đột ngột đứng dậy, anh đi thẳng xuống cầu thang , bỏ mặc Việt lại với cô bé phục vụ đang ngơ ngác.

- này! Chính cậu mới là đứa nhả tin rủ tớ đi café cơ mà? – Việt gọi với theo nhưng Phan đã biến mất sau cánh cửa. Lắc đầu, Việt quay sang cô bé phục vụ, cười xòa về ấy đấy.

- Tụi anh đùa đấy mà. Tụi anh luôn vậy. Em đừng để ý nhé.

- Dạ! Không sao ạ. Em có việc muốn nhờ anh được không ạ?

- Sao em?

Của cậu này. Việt vứt cuốn sách vào lòng Phan trước khi khởi động chiếc Lexus bẫy chỗ của mình. Ngọc đã cho cô bé phục vụ đó mượn cuốn sách này khi cô bé ấy thất tình. Cô bé đọc xong rồi nhưng lâu lắm không thấy Ngọc đến quán nên cô ta không biết làm thế nào để trả lại. Cô ta nhờ cậu đưa trả cuốn sách cho Ngọc giúp cô ấy.

- Ồ!

Phan cầm cuốn sách trên tay. Cuốn sách bìa màu xanh trắng trang nhã, cuốn sách yêu thích của Ngọc. Phan trầm ngâm nhìn ra cửa sổ xe, ngắm nhìn những ngôi nhà ngủ im lìm trong đêm. Những hàng cây chạy vụt lại phía sau như những cột mốc thời gian trôi qua không ngừng nghỉ. Việt với tay bấm nút play dàn CD. Tay ca sĩ vừa cất lời chưa kịp hát hết câu đầu tiên thì lập tức bị Việt chặn họng lại. Anh tắt nhạc rồi quay ra nhìn Phan, lúc đó vẫn đang ngồi lặng lẽ bên cửa sổ, nhìn ra đường, ngập ngừng hồi lâu Việt lên tiếng:

- Tớ xin lỗi. Tớ nóng tính quá!

- Đồ điên. Tớ mới là người gây sự trước chứ. Cậu đúng là đồ nhiều chuyện.

- Bỏ đi. Nói thật nhé...

- Từ trước giờ cậu luôn nói dối với tớ à? Sao bây giờ phải để thêm câu đó khi nói chuyện với tớ?

- Cậu làm tớ nổi cáu rồi nhé! – Việt tức tối – Cậu có thôi chọc tức tớ đi không?

- Rồi, rồi! Tớ xin lỗi . – Phan cười vang- Cậu nói đi.

- Nói thật nhé. Tớ chán cậu đến tận cổ rồi. Cậu làm tớ phát chán. Cho dù cậu có nổi điên lên thì tớ cũng cóc quan tâm. Nói thật đi, cậu đang phân vân đúng không?

- Tớ đang phân vân vì sao tớ còn có thể chơi với một đứa nhiều chuyện như cậu ấy hả?

- Tớ nhận ra được nhiều điều khi cô bé phục vụ đưa cho tớ cuốn sách. Xâu chuỗi lại mọi việc, tớ khám phá ra được gần như mọi chuyện. Cậu có muốn nghe không?

- Không!

- Cậu đang phân vân... - Việt tảng lờ sự phản ứng của Phan.- Cậu đang quá bối rối khi không biết phải quyết định thế nào? Cậu yêu Ngọc nhưng không dám thừa nhận, đúng không?

- Cậu chỉ là thằng nhiều chuyện.

- Ô! Thế à? Cậu có nhớ câu hỏi đầu tiên của cậu khi đón tớ ở sân bay lúc tớ bay vào Sài Gòn không? Cậu thậm chí không thèm hỏi xem tớ đi có mệt không nữa? Cậu đã hỏi ngay là tớ có gặp Ngọc lần nào không khi tớ về Hà Nội. Và khi tớ trả lời là không, chỉ mấy ngày không liên lạc được với Ngọc là cậu nhảy chồm lên, bay ngay về Hà Nội. Rồi cậu chạy nửa vòng thành phố chỉ để đến quán café mà Ngọc thường hay ra ngồi. Mà tớ đoán không lầm là cậu thường hay đưa Ngọc ra đây hỏi cậu ở Hà Nội đúng không? Để làm gì hả Phan? Cậu đưa Ngọc ra quán café này chẳng phải vì cậu muốn Ngọc chia sẻ với cậu về mọi chuyện , kể cả chuyện của Dung, theo một cách nào đó điên rồ của riêng cậu sao?

- Cậu thôi đi.

- Trong mọi lần tớ hỏi cậu về Ngọc, cậu luôn nói cả hai chỉ là bạn. Cậu đã nói dối tớ, không, cậu đã nói dối chính bản thân cậu nữa. Phan ạ! Cậu yêu Ngọc nhưng không dám thừa nhận vì những ám ảnh về chuyện

của Dung. Đúng không? Có chuyện gì với Dung khiến cậu ám ảnh đến vậy? Cậu đang phân vân không biết yêu Ngọc hơn hay yêu cái quá khứ đầy ám ảnh của cậu hơn, đúng không Phan?

- Cậu có thôi đi không?

- Cuốn sách này tên gì hả Phan? Việt vẫn không chịu buông tha, anh giật lấy cuốn sách trong tay Phan. “Bởi vì ta thuộc về nhau” à? Tại sao cậu lại tặng cho Ngọc một cuốn sách có tựa đề gợi mở như vậy? Còn nữa, đây là lời đề tặng của cậu đúng không? Cậu đừng chối, vì đây là chữ của cậu mà. Để xem nào:” Hãy đọc để luôn tin tưởng vào tình yêu em nhé!”. Chẳng ai ghi lời đề tặng cho một người bạn thông thường như thế cả. Cô bé phục vụ tưởng rằng Ngọc ghi chú để cho cô bé ấy đọc, nhưng thật ra đây là cuốn sách cậu tặng cho Ngọc, và đó là những lời cậu muốn gửi đến cho cô ấy. Đúng không? Cậu yêu Ngọc nhưng không dám thừa nhận. Đúng không hả đồ hèn?

- Cậu có câm đi không?

- Thôi được, tớ mặc xác cậu. Nhưng tớ phải nói điều này đã. Nghe đây đồ ngốc. Tớ có đọc được đâu đó rằng: Nếu bạn đang

phân vân trong tình yêu. Hãy nhớ đến gương mặt xuất hiện đầu tiên trong tâm trí bạn trước khi đi ngủ hoặc mỗi sáng mai thức dậy. Vậy nên cậu...

- Để tớ trả lời luôn.- Phan ngắt lời Việt một cách sỗ sàng không nể nang. – Mỗi sáng mai thức dậy, tớ luôn trông thấy gương

mặt của cậu với câu hỏi: Làm thế nào để cái gã lảm điều kia im mồm đi và để cho mình yên một phút nhỉ? Thế đấy.

- Được thôi. Dù sao tớ cũng đã nói hết lời rồi. Tớ kệ xác cậu với cái đồng hồ hỗn độn chết tiệt của cậu.

- Đợi ơn cậu.- Phan lau bầu rồi quay qua bên cửa sổ. Những cây bên đường vẫn mãi mê với trò chơi chạy vụt phấp sau rồi biến mất. Phan trầm ngâm thả mình trong những suy nghĩ mãi miết, những mảng màu ký ức đang chơi trò xếp hình trong đầu anh.

Và dần dần, một gương mặt đang hiện ra, hết sức rõ ràng.

11. Chương 13

13. “Anh ở đâu? Em đang ở Verona, thành phố của tình yêu...”

Ngọc để những bước chân vô định dẫn mình đi trên những con phố hẹp lát đá của Verona. Từng đến Ý nhiều lần trong vai trò một tiếp viên hàng không nhưng chưa lần nào cô đặt chân tới thành phố xinh đẹp nằm bên dòng sông Adige thơ mộng này. Ánh nắng tháng Tư đổ tràn trên mặt đường lát đá như người ta phủ đầy mặt ong lên trên một chiếc bánh đường khổng lồ.

Cô bỏ qua đại lộ Lungadige Campagnola với hai hàng bách cao vút để ẩn mình dưới những mái vòm bằng đá không thể lẫn vào đâu được của lối kiến trúc La Mã hiện diện khắp thành phố.

Verona quá đẹp, cô ngẩn ngơ ngắm nhìn cây cầu Ponte Scaligero được xây dựng như một pháo đài trên dòng sông Adige nổi liền với lâu đài cổ Castelecchio. Một anh chàng người Ý dễ thương nói với Ngọc khi thấy cô thần thờ lang thang cạnh quán café của anh ta rằng, cây cầu còn được gọi là cầu Scala này vốn được dòng tộc Scala- những người cai quản Verona ngày đó xây dựng nên làm lối thoát hiểm. Nhưng bây giờ nó là một biểu tượng, một niềm tự hào của thành phố. Trông cây cầu có vẻ hơi cũ kỹ và buồn thảm, nhưng là “một quý bà lịch lãm” thực sự đấy. Còn nếu cô muốn ngắm nhìn “một thiếu nữ đang độ xuân thì”, hãy chịu khó đi thêm khoảng 1,6 km nữa, cô sẽ lãng đãng trước vẻ đẹp của cây cầu năm nhịp dài 120m có tên Ponte Pietra. Ngọc nhả nhặn cảm ơn sự nhiệt tình của anh chàng Francesco cao lớn có đôi mắt màu xanh lơ và mái tóc xoăn. Cô rất vui và biết ơn anh về những thông tin thú vị mà anh đã chia sẻ, nhưng cô bận lắm, cô phải từ chối lời mời ghé vào quán và uống thử một ly Capuchino của anh chàng thôi.

- Tôi có hẹn với chàng Romeo, ở Via Arche Scaligere, anh biết đấy. Nhưng tôi sẽ quay lại, nhất định tôi sẽ quay lại.- Ngọc hóm hỉnh.

- Ô! Thì ra cô đi cùng bạn trai.

Anh chàng bồi bàn dễ thương hiểu sai ý Ngọc vì cô đã đùa giỡn khi nói rằng có hẹn với chàng Romeo thay vì nói mình cần đến tham quan ngôi nhà của chàng Romeo trên đường Via Arche Scaligere. Anh chàng ân cần dọn đồ bằng thứ tiếng Anh đặc sệt giọng Ý:

- Vậy hãy cùng với bạn trai cô ghé qua nhà cầu Juliette nhé. Nhưng nhớ là, cả hai đừng hứa hẹn gì khi đứng ở đó cả, bởi câu chuyện tình của William Shakespeare kết thúc không hề có hậu mà. Nói thật là tôi không thích những câu chuyện tình không có hậu chút nào.

Ngọc đột ngột thay đổi quyết định bất chấp sự ngạc nhiên của anh chàng người Ý nhiệt tình. Cô chọn cho mình một chiếc bàn bên vỉa hè, chỗ có thể nhìn ra lâu đài Castelecchio bên kia sông đang nằm phơi mình thanh thoi dưới nắng. Tháng Tư nước Ý vẫn còn se se lạnh, gió vẫn luồn vào cổ áo, tấp vào mặt, khiến cho những kẻ cô đơn co ro trên đường thêm thấm thía sự đơn côi. Không thể phủ nhận được rằng những lời nói của anh chàng Francesco khiến cho trái tim cô đau nhói. Cô từng được bạn kể cho nghe rất nhiều về Verona và truyền thuyết về ngôi nhà của nàng Juliette. Cô cũng biết rằng rất nhiều đôi đã tìm đến tòa nhà nằm trên đường Via Cappello cùng nhau chỉ để khắc tên mình lên tường nhà nàng Juliette với ước mong rằng may mắn sẽ đến với tình yêu của họ.

Nhưng Ngọc đâu thể làm vậy? Cô đến đây một mình, thay vì đi cùng Phan như dự định. Ngọc đã dày công cố gắng để mong Phan bất ngờ bằng chuyến đi như là một món quà sinh nhật này, bởi anh sẽ chẳng bao giờ đồng ý để cô phải tốn kém như vậy “cho một ngày chẳng có gì đặc biệt”, như Phan từng nói. Cô bịa ra và đẩy sớm ngày bay của “chuyến du lịch tới Trung Quốc” để trùng khớp với chuyến bay quốc tế mà cô sẽ phải phục vụ đến Verona, để giữ lấy hộ chiếu của anh. Cô làm việc chăm chỉ cả năm trời, nhờ bạn bè giúp sức để có thể xin nghỉ phép và thực hiện chuyến đi này. Mọi thứ đều hoàn hảo, trừ một chi tiết nhỏ: Phan đã không ra Hà Nội như dự tính, thậm chí anh còn không thêm báo cho cô lấy một câu để cô biết lý do vì sao anh lại làm vậy nữa? Trên đường ra sân bay, cô đã muốn gọi điện cho anh để hỏi cho ra lẽ nhưng cô không thể vì đã để quên điện thoại ở nhà. Dù cô cũng không dùng đến điện thoại khi đang cô đơn ở thành phố tình yêu này, nhưng cảm giác Phan sẽ lo lắng vì không gọi được cho mình khiến cô cảm thấy day dứt. Dù thế nào đi nữa, cô vẫn tin rằng Phan có lý do bất khả kháng để làm vậy. Phan không hề là người thất hứa...

Ngọc vẽ những ngón tay lên mặt bàn thành những hình thù kỳ quái vô cùng. Cô đã làm tất cả những điều điên rồ này chỉ để trở thành một nàng Juliette cô đơn giữa lòng Verona thôi sao? Chàng Romeo của cô đang làm gì, và ở đâu lúc này? Mà thật ra, cô cũng không biết liệu Phan có phải là chàng Romeo của cô không nữa? Phan chưa bao giờ nói yêu cô dù những biểu hiện mà cô đọc được ở anh đều nói lên điều ngược lại. Những câu hỏi cứ liên tục chạy trong đầu cô: Vì sao Phan lại bỏ cô, bỏ lại tất cả vào Sài Gòn? Vì sao anh thay đổi nhanh đến vậy? Vì sao anh không nhớ tới ngày hai đứa gặp nhau, vì sao anh thất hứa? Vì sao... Ngọc lắc đầu, ngón tay lại mãi miết vẽ lên mặt bàn như thể nếu làm thế những câu trả lời sẽ hiện ra dưới ngón tay cô. Ngọc với lấy một tấm bìa thiệp có sẵn trên bàn, suy nghĩ một lúc rồi đặt nó lại vị trí cũ. Cô hỏi xin một tờ giấy, mượn một cây bút bi rồi bắt đầu viết, trong khi chờ đợi được phục vụ một ly Capuchino “béo ngậy và ngon tuyệt” như lời anh chàng Francesco đã quảng cáo.

“Anh ở đâu? Em đang ở Verona, thành phố của tình yêu...” Phan đang chạy thật nhanh trên hành lang nhỏ hẹp và sâu hun hút của bệnh viện. Anh bay về phía trước bằng những bước chân dài như thể vận động viên điền kinh đang thi môn nhảy ba bước. Vừa ngoặt qua một góc hẹp, anh vội nhảy đại qua một chiếc xô nhỏ ai đó vô ý đặt giữa đường, hất tung khay đựng dụng cụ phẫu thuật nằm chênh vênh trên lan can, rất may là nó trống trơn, tùm lầy vai và nói như hét lên xin mỗi cô y tá mặc áo blouse đang nhăn mặt vì suýt bị anh đụng phải rồi vụt chạy tiếp. Liên tiếp vòng qua mấy hành lang sâu hun hút khác, rồi Phan cũng dừng lại, cúi gập người, hai tay ôm lấy bụng, thở sâu... Mãi một lúc sau anh mới có thể ngược lên nhìn tấm biển đề: Phòng cấp cứu đang sáng đèn. Thứ ánh sáng yếu ớt, lấp lờ chiếu lên những bức tường vôi trắng đã ố màu tạo nên một bức tranh cũ kỹ và ảm đạm. Cửa phòng đóng im ỉm, lặng thinh, tĩnh mịch...

Lúc sau, một ông bác sĩ già mở cửa bước ra, nhìn thấy Phan đang bước tới bước lui trước cửa thì như chợt hiểu, ánh mắt buồn rầu nhìn anh khe khẽ lắc đầu...

* * *

Nghi ngồi co ro trên ghế máy bay, hệ thống điều hòa của máy bay hoạt động khá tốt nhưng cô vẫn thấy hơi lạnh. Nghi ngồi lặng yên, mãi mê suy nghĩ, Phan chỉ gọi điện cho cô để yêu cầu cô bay về Sài Gòn ngay, “nhanh nhất có thể” mà không nói rõ là có việc gì? Nhưng nghe giọng nói của Phan, cô biết phải có việc gì đó khẩn cấp và ghé gớm lắm anh mới gọi cô gấp gấp như vậy. Cô gọi vào máy của Đan nhưng không ai bắt máy. Bất chợt, những nỗi lo sợ vô hình từ lâu tưởng như ngủ quên lại bắt đầu trở dậy.

Nghi cúi gập người xuống, tựa trán vào lưng ghế phía trước, cố xua đi những suy nghĩ không hay vừa nhen nhóm trong đầu. Nghi bần thần...

* * *

Việt mở cửa, đi thẳng vào phòng khách, ném bó hoa đã héo khô trong lọ vào thùng rác. Bó hoa vẫn còn nguyên tấm thiệp nhỏ ghi lời đề chúc mừng “ngày kỷ diệu vì đã được gặp em” và lời xin lỗi vì về Hà Nội trễ của Phan. Có lẽ lúc về nhà, Phan chỉ kịp lôi bó hoa từ cổng vào nhà và cắm lên bàn. Phan có kể sơ qua cho Việt nghe về bó hoa “không hiểu vì sao Ngọc lại để ngoài cổng này”. Việt dọn dẹp sơ qua ngôi nhà đã lâu không có người ở rồi khép cửa đi ra. Tối nay anh phải đến cuộc hẹn và đưa quà cho nhóm Lacoste thay Phan vì Phan có việc gấp phải bay về Sài Gòn. Phan cũng không kịp báo cho họ biết là anh sẽ không đến, điều đó có lẽ sẽ tốt hơn. Anh không có nhiều thời gian để giải thích với họ mọi chuyện. Hơn nữa, Phan biết rằng gần đây nhóm cộng tác viên thân thuộc của anh không thường gặp nhau, và anh muốn lâu lâu họ sẽ tụ tập cùng nhau, dù có anh hay không đi chăng nữa.

Vì không biết Ngọc đã đi đâu và bao giờ về, nên Việt đã hứa với Phan rằng anh sẽ chăm sóc ngôi nhà cho đến khi Ngọc về. Hoặc nói đúng hơn, Việt tự hứa với bản thân rằng anh sẽ chờ ở nhà Phan và báo ngay cho bạn biết khi nào cô gái của anh ta trở về. Nói theo cách nào thì cũng vậy thôi. Cứ nhìn gương mặt thẳng thốt và lo lắng của Phan, Việt dám cá rằng cho dù ngôi nhà này có bị đánh sập đi ngay lập tức chăng nữa cũng không thể khiến Phan lo lắng bằng sự biến mất đột ngột của Ngọc.

“Bạn thân mến, hãy thú nhận là cậu đang yêu cô ta đi thôi”, Việt nghĩ thầm.

* * *

Dung cởi cái áo sơ mi trắng đang mặc trên người ra, cô băn khoăn trước một hàng dài những chiếc áo thun đủ màu có trong tủ rồi quyết định trao niềm tin cho một chiếc áo có màu trắng có in hình gấu Teddy trước ngực. Năm giây sau, cô nhận ra đó là một sai lầm nghiêm trọng và quyết định sửa sai bằng chiếc áo màu be có nơ một bên vai. Thêm một cái nhũ mày, chiếc áo màu be bay lên giường, nằm kế bên chiếc áo màu trắng. Thêm một cái, một cái nữa... Rồi khi tạm bằng lòng với công cuộc bóc lột nguyên cả tủ quần áo của mình, cô lựa một chiếc bờm có nơ màu tím rồi cài lên mái tóc. Thêm một chút suy nghĩ, bần thần trước gương, Dương tháo ngay cái bờm ra, quăng đại nó lên giường.

Đã bốn mươi lăm phút trôi qua từ khi cô lạc vào mê cung của sự lựa chọn và điện thoại trên bàn trang điểm réo lên giục giã. Cát Chi bảo là cô và Liên đã đến chỗ hẹn, Nhưng đang trên đường đến và nếu Dương không nhanh lên thì món bánh ngọt ngon tuyệt mà Liên mua thêm trong lúc mua bánh kem mừng sinh nhật Phan sẽ biến mất trong vòng ba mươi giây nữa. Chi chán ngấy cái kiểu luôn luôn trễ hẹn của cô rồi,” Chị chỉ có mỗi một năng khiếu là bắt người khác phải chờ đợi thôi.” Chi cầu nhàu. Dù Phan chưa đến nhưng anh sẽ có mặt ngay thôi. Phan ít khi trễ hẹn lắm, cô biết là vậy mà.

* * *

Những giây phút bình yên đã lùi quá xa khỏi ngôi nhà nhỏ của Nghi. Phan biết điều đó, biết rất rõ khi nhìn thấy không khí ảm đạm, buồn bã, nặng nề bao trùm lên anh và Nghi như thể những tấm khuôn đúc tượng đồng đang bao trùm lên hai khối phôi đúc và khuôn hình hai bức tượng đang lặng lẽ ngồi nhìn nhau hiện dần ra rõ nét. Nghi ngồi vật vờ, im lìm trên sàn nhà, cầm tựa trên sofa và ánh mắt vô hồn nhìn xa xăm. Nỗi đau đớn như một tay họa sĩ truyền thần tàn nhẫn mãi miết đưa từng đường cọ chậm rãi, sâu hoắm, cay nghiệt lên gương mặt vốn dĩ đã quá hoang mang, thần thờ và mệt mỏi của Nghi. Chỉ có điều, Phan không hề thấy trên gương mặt của Nghi một sự đau đớn nào, ngược lại, gương mặt của Nghi toát lên vẻ gì đó cam chịu, tựa như thể cô đã nghĩ chuyện này trước sau gì rồi cũng sẽ xảy ra... (không phải Phan nghĩ tới chuyện cô biết trước việc Đan sẽ làm hôm nay, mà là Phan nghĩ, dường như Nghi đã đoán được từ rất lâu rằng trước sau gì rồi cô cũng sẽ đánh mất Đan, chỉ là theo kiểu này hay kiểu khác thôi.)

“Thật ngu ngốc, mình đang nghĩ cái gì thế nhỉ?” Phan tự chửi thầm.

Dù quãng thời gian tiếp xúc với Đan không nhiều và Phan cũng ý thức được rằng sự hiểu biết của mình về Đan là quá ít ỏi để có thể lí giải được những việc Đan đã làm, nhưng Phan vẫn rùng mình khi nghĩ tới chuyện Đan đã lên kế hoạch rất kỹ lưỡng cho cái chết của mình. Phan chưa từng tưởng tượng được tâm trạng của một người ra sao khi họ tỉ mỉ chuẩn bị cho chuyến hành trình chẳng bao giờ quay lại của họ. Đan đã lựa chọn việc gọi điện cho anh (thay vì cho Nghi), dò đoán thời gian anh sẽ bay về tới Sài Gòn rồi mới quyết định hành động. Anh không hiểu lúc đó Đan đã nghĩ gì? Tại sao cô làm vậy? Tại sao người ta lại có thể quyết định từ bỏ cuộc sống dễ dàng đến vậy, và rồi để lại cho những người ở lại nỗi đau khôn cùng?

Bỗng nhiên Phan nhìn Nghi một lần nữa, anh nhìn vẻ mặt vô cảm và thần thờ của Nghi rồi ước gì Nghi có thể bật khóc, thay vì cứ bướng bỉnh chống chọi lại nỗi đau như vậy. Có thể những giọt nước mắt không hóa giải được nỗi đau, nhưng chí ít, đôi khi nó có thể xoa dịu được những trái tim đang thổn thức. Nhưng lúc này thì không, Nghi vẫn lặng yên, như thể nỗi đau là nữ thần tóc rắn Medusa vừa ghé qua, lia ánh mắt biến cô thành một bức tượng đá và ghim chặt cô xuống chỗ cô vừa ngồi.

Phan nén tiếng thở dài...

12. Chương 14

14. “Xét trên một góc độ nào đó, mọi con đường đều liên mạch với nhau, như thế có nghĩa là người ta luôn có thể tìm đến với nhau như họ muốn.”

“Anh!

Em đã rất muốn gọi anh là anh yêu của em! Nhưng mà...

Anh từng nói với em rằng:” Xét trên một góc độ nào đó, mọi con đường đều liên mạch với nhau, như thế có nghĩa là người ta luôn có thể tìm đến với nhau như họ muốn.” Anh có còn nhớ không?

Thế nhưng, điều nực cười là em biết anh đang ở đâu, đang làm gì, vậy mà em không thể đến bên anh. Điều đó có nực cười

không anh? Có đấy, một sự nực cười đáng buồn...

Ý nghĩ rằng mình không có quyền tìm đến bên anh khiến em phát điên. Cảm giác giống như một kẻ đi lạc trong đêm tối, nhìn thấy một đồng lửa lớn phía trước, thế nhưng lại không thể đến đó vì ngăn cách ở giữa là một vực thẳm không đáy. Em đã tự nghĩ, sao mình lại khổ sở vì một thứ chẳng bao giờ thuộc về mình như vậy? Em đã thử tìm câu trả lời, nhưng em chẳng thể nào tìm ra được. Cứ mỗi câu giả định em đặt ra lại đưa cho em cả trăm ngã rẽ, mà mỗi ngã rẽ lại để ra cả trăm ngàn ngã rẽ khác. Và rồi, em bị lạc trong cái thứ bong bong cảm xúc đó, em lạc mất anh, lạc mất sự thật... Chứ chẳng phải vì em đang ở một đất nước xa xôi, cách anh cả ngàn cây số...

Trước đây khi nghĩ về nước Ý, em chỉ nghĩ về một Verona huyền thoại với những chiếc du thuyền gondola xinh xắn đáng yêu, nhưng khi tới Verona rồi em mới thấy nơi này thật đẹp biết bao? Em tự hỏi tại sao mình lại có thể lang thang một mình ở thành phố tình yêu này được? Anh đừng nghĩ chỉ có Paris hay Venice mới được gọi là thành phố của tình yêu nhé! Verona cũng được gọi là thành phố của tình yêu đấy, bởi nơi đây bắt nguồn mỗi tình đẹp của chàng Romeo và Juliette mà, anh có biết không? Mỗi tình ấy thật đẹp nhưng lại có một kết thúc quá đau thương. Anh nhỉ?

Không biết có phải vì thế hay không mà khi đứng trước ngôi nhà của Juliette ngược nhìn lên chiếc ban công phía trên, nước mắt em lặng lẽ rơi, dù xung quanh em kẻ vào người ra tấp nập. Người ta bon chen nhau để có những bức ảnh đẹp nhất bên tượng nàng Juliette và không ai biết em đang khóc! Em bước ra khỏi

cổng của ngôi nhà đó, nhìn lê hai bức tường chứa đầy những dòng chữ của những đôi yêu nhau đến từ khắp nơi trên thế giới, họ kí tên mình ở đó, vẽ những kí tự tình yêu khác nhau để đánh dấu sự có mặt của mình ở ngôi nhà của cô gái xinh đẹp này. Em đảo mắt qua những hàng chữ trên những bức tường, những bức tường kiêu hãnh mời gọi em hãy viết một cái gì đó đi, hãy đánh dấu lên nó tình yêu của em đi...

Nhưng em biết viết cái gì đây? Tên anh, tên em, tên chúng ta? Em chẳng biết mình phải viết cái gì và em cũng chẳng cần phải đánh dấu tên mình ở nơi đây làm gì, em sợ nó mang đến cho em những tủi hờn và bất hạnh như nàng Juliette năm xưa...

Em rời căn nhà của Juliette và tiếp tục bước, em không biết mình sẽ đi đâu, về đâu? Nhưng em không muốn dừng chút nào. Em không biết khi nhìn vào gương mặt ủ dột nỗi buồn của em lúc đó, dòng sông Adige thơ mộng có động lòng thương cảm với em không? Khi em đến nơi này, thành phố vẫy tay chào đón em nồng nhiệt biết bao, vậy mà em lại chẳng thể đáp trả lại sự mến khách của nơi đây bằng một nụ cười, thật bất công anh nhỉ?

Nhưng làm sao em có thể cười được đây, khi bất cứ con đường nào em đi, bất cứ hình dáng nào em gặp cũng đều làm cho em nhớ tới anh? Trái đất thật ra chỉ là một quả cầu bé nhỏ, thế nên dù đi đâu em cũng thấy hình bóng anh, em cũng nhớ về anh... Ngay cả khi ngắm nhìn những bông hoa treo lơ lửng trước ban công, chiêm ngưỡng những ngôi nhà được quét vôi màu hồng, những biệt thự lộng lẫy sắc màu và hít thở bầu không khí trong lành của thành phố đáng yêu này, em cũng ước giá mà có anh ở bên.

Em cứ lang thang như vậy, thăm hết những danh lam thắng cảnh nơi này, từ Roma Arena đến Casa di Giulietta, rồi quảng trường Pizza Brà và dừng lại thật lâu ở lâu đài cổ Castelvechio... nhưng không một nơi nào cho em một cảm giác của sự bình yên trọn vẹn. Những chàng trai Ý dễ thương, nhiệt tình ra tới tận cửa đón mời em vào uống café cũng không làm em dễ tâm, mặc dù ngày xưa mỗi lần xem phim, em đều ước có một ngày được như thế...

Em tự hỏi không biết giờ này anh đang làm gì, có giây phút nào anh chợt nhớ đến em như em đang nhớ tới anh lúc này hay không? Vòng quay của cuộc sống có khi nào khiến anh dừng lại đôi ba phút để nhớ về em? Những tháng ngày dạo quanh thành phố này, em chợt thấy mình yêu Verona biết bao, em yêu những con phố hẹp, yêu những con đường mà đâu đâu cũng là đá, yêu cả những công trình kiến trúc hiện đại nhưng lại vẫn giữ được nét cổ điển thuở xưa. Em chợt nhận ra rằng thời gian thì vẫn cứ trôi, con người thì cứ hối hả, chỉ có em là ở lại, ở lại với những khoảnh khắc suy tư và những nỗi niềm tê buốt.

Em biết mình đã không mơ khi đặt chân đến nơi này, mà nếu có mơ, thì chắc chắn đó sẽ là một giấc mơ có thật. Dẫu em đến đây không bằng một nụ cười hạnh phúc, dẫu rằng những đôi tình nhân nơi đây luôn làm tim em đau nhói mỗi khi họ cười, họ ôm nhau, họ hôn nhau...

Rời xa anh và phiêu bạt những ngày dài nơi đây, những buổi chiều em vẫn thường đi dạo, nhặt những bông hoa bé nhỏ li ti nằm vương vãi trên mặt đất, nâng niu chúng trên tay ngắm nhìn thật lâu rồi lại thả chúng xuống... Đã có những ngày em nằm trải mình trên những thảm cỏ xanh, ngược lên bầu trời nhìn những đám mây bay trong chiều gió thổi, đôi môi khẽ mỉm cười. Một cảm giác băng khuâng sâu lắng chợt len lỏi vào trái tim đang quấy đập của em...

Em đã tự hỏi, anh ạ. Em đang tự hỏi, bởi như anh nói:” Mọi con đường đều liên mạch với nhau, như thế có nghĩa là người ta luôn có thể tìm đến với nhau nếu họ muốn.” Nếu như vậy, vấn đề ở đây có phải chỉ là: Liệu người ta có muốn tìm đến nhau hay không thôi. Phải vậy không anh?” Rõ ràng anh chàng Francesco chẳng lấy gì làm vui vẻ. Bởi cô gái Á đông ấy chẳng chịu nhấp thứ đồ uống làm nên sự tự hào của nước Ý gì cả, mà cứ chăm chú vào những dòng chữ cô ta mãi miết viết từ nãy giờ. Hẳn là cô ta đang buồn, cái cô gái xinh đẹp có cánh mắt u hoài đó, nhưng không phải vì đôi mắt của cô gái khiến cho Francesco nghĩ vậy, chính cái cách cô ta nhìn xa xăm xuống dòng Adige rồi khe khẽ thở dài.

“ Gã ngu ngốc nào lại có thể nở làm cho cô ấy buồn cơ chứ? Là mình thì mình chẳng bao giờ để một cô gái xinh đẹp như vậy phải buồn cả” Anh chàng nghĩ thầm.

* * *

Tháng Tư đã đi qua được hơn một phần ba chặng đường và Phan cũng trải qua những ngày chẳng lấy gì làm vui vẻ từ sau ngày sinh nhật của mình. Ba ngày nay, những cơn ác mộng cứ chực chờ để ám ảnh, hành

hạ Phan mỗi khi anh cố chớp mắt... Nhưng tệ hơn cả, sự bất lực trong việc tìm kiếm Ngọc, rồi cả sự biến mất của Nghi đều khiến Phan cảm thấy phát điên. Rốt cuộc thì từng người, từng người một cứ vội vã tan biến khỏi cuộc đời của Phan như thể sương tan đi dưới ánh nắng mặt trời.

“Mà quái quỷ thật, mình đang trải qua những ngày đen tối chứ có tí chớ chết ánh sáng nào đâu?” Phan gất lên, sau khi đã dốc nốt chút rượu Chivas còn lại vào miệng. Toàn bộ số rượu có trong nhà đã được sử dụng hết trong cái đêm đáng quên đó... Đêm đầu tiên sau cái chết của Đan. Đêm mà mỗi khi nhớ lại, Phan luôn hy vọng rằng mình chẳng qua cũng chỉ là trầm trọng quá lên mọi chuyện, chứ thực ra giữa anh và Nghi chẳng xảy ra chuyện gì đâu? Cái đêm mà tất cả số rượu ngoại Ren đã mang về từ nước ngoài để Nghi có thể bán đi kiếm thêm chút thu nhập đều bị uống gần như cạn sạch. Và rồi sáng hôm sau, Nghi biến mất, còn Phan thì thức dậy trên giường...

Phan nhớ rõ, sáng hôm đó lúc thức dậy, anh không mặc gì cả. Hoàn toàn khỏa thân! Còn Nghi thì hoàn toàn biến mất!!!

* * *

Cơn mưa đầu mùa mang đến cho thành phố đang quẩn quại vì khô hạn một tiếng thở phào đầy khoan khoái. Những hạt bụi mưa tạo nên vô số những hạt ngọc nhỏ lấp lánh trên khung cửa lớn của quán café. Ngoài trời, một cô gái đang vội vã băng qua đường dưới cơn mưa nặng hạt, một tay giữ lấy váy, một tay nắm chắc chiếc ô đang hờn dỗi, vùng vằng dữ dội như muốn thoát khỏi bàn tay nhỏ nhắn, yếu ớt của mình. Cô gái đang tìm cách vượt qua lòng con suối nhỏ, nơi mà ban nãy hãy còn được gọi là đường. Thi thoảng, chiếc ô chao nghiêng khiến cô gái vội vàng chụp lấy, hoảng hốt.

Cách đó không xa, một người chạy xe ôm ngồi co ro trong vĩa hè, chiếc áo mưa trùm ban đầu hẳn có màu xanh nay trở nên đen thẫm đang bó sát vào cơ thể. Một cậu bé đánh giày đang đứng dựa vào tường một shop thời trang đã đóng kín cửa, thờ ơ nhìn ra màn mưa dày đặc. Một ngày chẳng có gì để mong đợi (như mọi ngày) cuối cùng cũng sắp kết thúc, dù bằng một cơn mưa sâu nào. Bức tranh âu sầu của chiều tháng Tư được tô đậm hơn bằng hình ảnh một cô gái đang bước liêu xiêu dưới màn mưa tầm tã. Nghi đang bước rất vội trên vĩa hè sũng nước, tóc bết lại vì nước mưa, bàn tay trống trơn vì chiếc ô cuối cùng cũng thoát khỏi bàn tay nhỏ nhắn của cô và nhờ thêm những giọt nước mưa được thể quất vào mặt cô bỗng rát.

Nghi loạng choạng bước trong mưa, những giọt nước mắt hòa lẫn với nước mưa ướt nhoe trên má...

13. Chương 15

15. “Dù khi yêu cũng có nghĩa là phải đấu tranh giành lấy người mình yêu”.

- Tôi xin lỗi... - Ngọc lên tiếng cắt ngang lời người hướng dẫn viên du lịch đang thao thao bất tuyệt kể về câu chuyện tình thâm đẫm nước mắt của chàng Romeo và nàng Juliette.- Có phải toàn bộ câu chuyện này, kể cả chiếc ban công trên cao kia nữa, đều chỉ là sản phẩm được dựng lên nhằm mục đích kinh doanh, để lừa những vị khách du lịch nhẹ dạ không?

Những tiếng xì xào bắt đầu vang lên sau lời nói của Ngọc. Người hướng dẫn viên du lịch bỡ ngỡ quay lại, Ngọc đọc được sự tổn thương sâu sắc trong ánh mắt màu nâu thẫm của cô gái. Cảm giác hối hận nhanh chóng ủa về và tràn ngập trong cô. Người hướng dẫn viên cất tiếng, giọng nghèn nghẹn...

- Xin lỗi...

- Tôi xin lỗi. Đừng để ý đến lời nói của tôi.- Ngọc áy náy – Chỉ là... tôi hơi mệt một chút. Tôi xin lỗi...

Ngọc cáo lỗi rồi bỏ đi thẳng. Cô bước vội ra khỏi ngôi nhà nằm trên đường Via Cappello, vẫy ngay một chiếc taxi trở về khách sạn trước khi tâm trạng của mình có thể khiến cô nói ra những điều thiếu kim chi khác nữa. Ngọc quyết định cắt ngắn thời gian của chuyến du lịch, cô sẽ đổi vé để trở về Việt Nam ngay. Cô

đang nhớ Phan da diết và một tuần không liên lạc là quá đủ để Phan phát điên lên vì lo lắng. Hơn ai hết, cô biết rõ điều đó. Ngọc biết rõ tình cảm Phan dành cho mình, chỉ có điều cô quá cố chấp khi chờ đợi anh lên tiếng trước. “Ồ ngọc! Nếu anh không lên tiếng, em sẽ làm điều đó.- Ngọc thì thầm.-Nếu anh không giành lấy em, thì em sẽ giành lấy anh. Em sẽ cho anh thấy, đôi khi yêu cũng có nghĩa là phải đấu tranh giành lấy người mình yêu.”

Bồn chồn, Ngọc đưa một ngón tay lên miệng, đầu móng tay gầy nham nhở nhưng dường như cô không quan tâm. Chiếc taxi lao đi trên con đường rải đá của Verona, thành phố tình yêu không dành cho những kẻ cô đơn.

* * *

Lo lắng, Phan đưa một ngón tay lên miệng, đầu móng tay đã gầy nham nhở nhưng Phan không quan tâm. Anh vừa thực hiện cú gọi thứ hai về gia đình Ngọc và lần thứ hai thất vọng vì không có thêm thông tin gì mới. Ba Ngọc nói rằng cô mới về nhà hai tuần trước nên khoảng vài tuần nữa mới về tiếp.” Nghề tiếp viên hàng không khổ cực lắm, cháu ạ.”

Biểu tượng hình chiếc tem nhấp nháy ở thanh dock máy macbook thu hút sự chú ý của Phan. Hòm thư cá nhân của Phan vừa thông báo có một thư mới dành cho anh và Phan vội vã click chuột vào con số đang nhấp nháy. Đây là hòm thư cá nhân vậy nên rất ít người biết được địa chỉ, rõ ràng chỉ có vài ba người hết sức thân thuộc mới gửi mail cho anh ở địa chỉ này. Tên của Nghi hiện lên ở phần địa chỉ người gửi khiến cho Phan có đôi chút thất vọng vì Phan đã hy vọng đó sẽ là thư của một người khác. Nhưng rồi Phan nhanh chóng lấy lại sự hồi hộp khi chờ đợi dữ liệu được tải về chiếc macbook của mình. Ít ra thì anh cũng đã có được thông tin về Nghi.

14. Chương 16

16“ Sức mạnh kỳ diệu nhất của tình yêu chính là khả năng tự hàn gắn mọi vết thương”

Đó là một vụ tai nạn thảm khốc khi xe đang qua đèo trong đêm tối. Giống như bao nhiêu vụ tai nạn giao thông khác, người ta tìm kiếm nạn nhân, thông báo tên người chết... Họ cố gắng để tìm kiếm, hoàn thành bản danh sách người tử nạn, cố không bỏ sót một ai. Còn những người thân của những kẻ xấu số thì đột nhiên bị bỏ rơi lại trên cõi đời này. Với những người làm công tác cứu hộ đã quá quen với những cảnh hãi hùng đó, dù sao tất cả cũng chỉ là một vụ tai nạn nhưng tội em thì khác, tội em chỉ còn lại một mình, bơ vơ, đơn độc... Năm ấy em mười hai, còn Đan lên tám. Em vẫn nhớ ánh mắt trống rỗng của Đan khi một sáng nó thức dậy và hỏi: ” Ba mẹ không bao giờ về nữa phải không chị?”. Quãng thời gian đó quả là quá khủng khiếp với những đứa trẻ như tội em. Cô độc, không nơi nương tựa, không biết bầu vịu vào ai. Mỗi sáng thức dậy trong ngôi nhà mới vừa đây hãy còn là mái ấm mà nay bỗng trở nên quá lạnh lẽo và cô quạnh... Đơn độc, bơ vơ, sợ hãi cuộc đời, gặm nhấm cảm giác không biết phải bầu vịu vào ai, cái gì để tồn tại, như một liều thuốc độc chảy vào huyết quản. Em dần trở nên căm hận cuộc đời, căm ghét ba mẹ mình vì đã bỏ lại hai đứa đơn độc trên cõi đời thay vì kéo theo tội em đi đến bất kỳ nơi nào mà họ sẽ đến. Cho đến khi người đàn ông đó xuất hiện, dang rộng hai tay để ôm lấy tội em vào lòng với hàng nước mắt chảy dài trên má... Em đã nghĩ mọi khổ đau đã dần lùi xa lại phía sau. Nhưng em đã lầm, em đã lầm ngay từ đầu, sự đau khổ chưa hề kết thúc, nó hãy còn mới chỉ bắt đầu. Phải! Chỉ là sự bắt đầu!!! Ông ta tự giới thiệu là bạn thân nhất của ba mẹ em, nghe tin ba mẹ em mất quá trẻ nên giờ mới tới được. Ông ta xin lỗi vì đã không thể tới sớm hơn và để chuộc lỗi, ông ta sẽ nhận hai đứa con của bạn cũ về nuôi nấng. Bởi dù sao, vợ chồng ông ấy cũng không thể có con được. Lúc đó em đã rất mừng, những người làm công tác xã hội cũng đã rất mừng, vì cũng như em, họ không hề muốn để hai chị em tội em phải vào nhà trẻ tình thương. Và thế là, em có một gia đình mới, bắt đầu một cuộc sống mới hạnh phúc cho đến năm em mười sáu tuổi. Không! Lúc này mới thực sự bắt đầu! Ngày sinh nhật em tròn mười sáu tuổi, em nhớ mãi đó là một ngày mưa tầm tã, chớp lóe liên hồi và sấm rền rĩ. Mẹ nuôi em đi công tác đã được vài tuần chỉ còn ba cha con ở nhà. Khuya hôm đó, sau khi bữa tiệc nho nhỏ mừng sinh nhật em kết thúc từ lâu và hai chị em đã về phòng ngủ. Đột nhiên ba nuôi gọi em qua phòng, nói là nhờ em chút việc. Em đã có chút nghi ngại

nhưng lại quá ngây thơ để tiến vào phòng ngủ của ông ấy. Có lẽ anh không tưởng tượng ra được, ông ấy đã làm gì đâu! Lúc đó chính em cũng không tưởng tượng được cơ mà. Khi con dã thú ấy đè lên người em, những tiếng kêu van, cầu xin tắc nghẽn nơi cổ họng của em chẳng thể át đi được tiếng mưa rơi, tiếng sấm rền ngoài sân. Thậm chí, nó còn không thể át được tiếng gầm gừ đầy dục cảm trong cổ họng của một con ác thú đội lốt người. Và thế đấy, em đã trở thành đàn bà trong ngày sinh nhật tuổi mười sáu của mình. Trước đó, em chưa từng cầm tay một người bạn trai nào. Bây giờ thì anh đã biết vì sao em không thể ngủ một mình trong đêm mưa rồi chứ? Em không bao giờ có thể thoát khỏi nỗi ám ảnh từ những khoảnh khắc khủng khiếp đó. Cho đến tận bây giờ và chắc chắn là cả sau này cũng vậy. Sau khi mọi việc kết thúc, em rã rời, đau đớn và tủi hổ. Em bàng hoàng, cảm phần hét vào mặt ông ta rằng em sẽ tố cáo, em sẽ kiện ông ta ra tòa, em sẽ... Còn ông ta thì quỳ xuống, gục dưới chân em, cầu xin em tha thứ vì một phút lầm lỗi không kìm chế được mình. Ông ta cầu xin em hãy nghĩ đến người mẹ nuôi đã hết mực yêu thương tụi em, nghĩ đến cái gia đình đã nuôi nấng em bốn năm nay và nghĩ tới Đan. Nếu bây giờ em làm âm mọi chuyện lên, thì mẹ nuôi em sẽ phát điên, em và Đan sẽ lại bơ vơ một lần nữa. Em có thể tự nuôi sống mình không? Và cả Đan nữa, em có thể làm gì cho con bé khi mà chính em cũng không thể lo cho bản thân mình? Rồi ông ta hứa, ông ta thề thốt, rằng nếu em không làm to chuyện, ông ta sẽ sửa đổi, sẽ hết lòng chăm sóc và nuôi dạy Đan tử tế. Ông ta thề có linh hồn mẹ ông ta rằng, ông ta sẽ không bao giờ lặp lại “ sai lầm khủng khiếp, tội lỗi dơ bẩn mà trong một khoảnh khắc điên rồ ba không còn là người nên mới mắc phải” nữa... Và em đã tin... Anh biết không, lúc đó em chỉ là một cô bé mười sáu tuổi, em vẫn còn rất ngu ngốc để đặt niềm tin vào ông ta một lần nữa. Bất chấp những chuyện vừa xảy ra. Thế nên, em đã chấp nhận im lặng, em chấp nhận lao ra khỏi nhà trong cơn mưa tầm tã. Không mang theo thứ gì ngoài lời thề độc của ông ta rằng sẽ không bao giờ đụng tới Đan, và hứa phải nuôi dạy nó thật tốt. Em nghĩ, chắc không phải nói ra, thì anh cũng đoán được. Đó lại là một sai lầm quá mức ngu xuẩn nữa của em. Thế nhưng em chỉ nhận ra điều đó vào một ngày cuối tháng Ba, hai năm sau đó, khi Đan lao vào vòng tay em khóc nức nở. Ánh mắt tê dại vì sợ hãi của nó khiến tim em tan nát. Em biết mình đã ngu ngốc nên gián tiếp làm hại em gái mình. Một lần nữa! Cũng như em, Đan bị chính ông bố nuôi của mình hãm hại. Sau khi ông ta vào tù, mẹ nuôi em đề nghị chúng em về nhà và bà sẽ làm tất cả để đền bù lại những lỗi lầm mà chồng bà đã gây ra cho tụi em. Nhưng cả em và Đan không muốn quay lại nơi đó một lần nào nữa. Em không biết phải đối diện với đôi mắt sâu thẳm nỗi muộn phiền và chất chứa quá nhiều tủi hổ của mẹ nuôi thế nào? Sau những gì đã xảy ra, điều tốt nhất là hãy bước ra khỏi cuộc đời nhau và để quá khứ ngủ yên.” * * * Vào buổi sáng, công viên 30/4 ngập tràn ánh nắng. Thường thì người ta biết nhiều đến công viên nằm ngay trung tâm thành phố, kế bên nhà thờ Đức Bà này dưới cái tên công viên Hàn Thuyên hơn. Nắng đang len lỏi qua từng tán cây cổ thụ trong công viên để chiếu xuống thảm cỏ xanh mượt đang còn đọng sương sớm. Phan không hay dậy sớm, những kẻ viết lách như anh thường thích làm việc lúc đêm khuya yên tĩnh và như thế, thường bắt đầu ngày mới rất trễ. Nhưng bữa nay là một ngoại lệ, xét cho cùng thì ai, cái gì cũng có thể có một ngoại lệ, nhất là khi Phan đã trải qua một tuần không lấy gì làm vui vẻ như những ngày vừa qua. Và bức thư của Nghi khiến anh không ngủ được. Những gì viết trong bức thư điện tử của Nghi khiến Phan cảm thấy bàng hoàng, anh chưa từng hỏi Nghi về quá khứ của cô và cô cũng chưa từng tỏ vẻ muốn chia sẻ. Thậm chí, cuối thư Nghi còn bắt Phan phải hứa rằng anh không được viết thư hoặc gửi bất kỳ thứ gì cho cô qua địa chỉ email cô vừa gửi. Cô sẽ là người gửi mail và anh chỉ có mỗi một quyền duy nhất là đọc nó. (Mặc dù ngay từ đầu Phan đã phá lệ bằng cách gửi mấy dòng dặn dò và thăm hỏi, nhưng anh chắc là Nghi không trả lời). Có lẽ cái chết của Đan khiến mọi thứ thay đổi. Nghi đã biến mất sau cái đêm chìm đắm trong nỗi muộn phiền và ngập ngụa trong rượu của cả hai. Rốt cuộc thì Phan vẫn không thể nhớ ra được đêm đó xảy ra chuyện gì, nhưng điều đó hẳn là ghê gớm lắm thì Nghi mới bỏ đi như vậy. Hoặc giả, (Phan rất hy vọng vào giả thuyết này, mặc dù nó khá mơ hồ) rằng Nghi muốn rời xa ngôi nhà này một thời gian để chạy trốn mọi chuyện đau khổ mà cô vừa phải chịu đựng và tiếp tục cuộc thiên di đi theo con tàu của Ren. Sức mạnh kỳ diệu nhất của tình yêu chính là khả năng hàn gắn mọi vết thương. Những lúc như thế này, Phan biết chỉ có một người có thể giúp được Nghi chống lại tất cả mọi thứ. Người đó mang một cái tên Nhật và là thủy thủ...

15. Chương 17

17. Có người phải mất cả đời để kiếm tìm một tình yêu nhưng cũng có người chỉ cần một giây thôi để biết mình thuộc về ai đó.”

“ Anh biết không? Em vẫn luôn thầm cảm ơn ông trời vì ông ấy đã ban Ren cho em. Bằng một cách nào đó, qua Ren của em, ông ấy đã đền đáp đầy đủ mọi sự bất công mà ông ấy bắt em phải gánh chịu trong cuộc đời mình.

Đôi khi, có người phải mất cả đời để kiếm tìm một tình yêu nhưng cũng có người chỉ cần mất một giây thôi để biết mình thuộc về ai đó. Em thuộc về Ren ngay trong đêm mưa bão khi em lao ra khỏi ngôi nhà đó, khi em bị xiú trước cửa nhà Ren. Ren đã mang em vào nhà, thay đồ cho em, cẩn thận đút cho em từng thìa cháo một, chăm sóc, trấn an em mỗi khi em giật mình vì tiếng sấm nổ.

Thật lạ lùng, ngay khoảnh khắc vừa tỉnh dậy sau năm ngày ốm liệt giường và bắt gặp ánh mắt ấm áp của Ren nhìn em đầy khích lệ, em đã thôi không còn sợ những ánh chớp giạt nữa. Thế đấy, ngay giây phút đầu tiên gặp nhau, Ren đã mang đến cho em sự bình yên. Năm ngày em bị ốm liệt giường nhưng đó cũng là năm ngày em cảm nhận được sự bình yên. Có lẽ cũng như em, Ren đã mất ba mẹ trong một vụ tai nạn thảm khốc khác nên giữa chúng em có sự đồng cảm sâu sắc với nhau chăng? Năm ngày được Ren chăm sóc và gần mười năm được nép vào vòng tay ấm áp rộng lớn của Ren, em thôi không còn sợ đàn ông nữa. Nhưng đáng tiếc, em đã không bao giờ còn là phụ nữ trước mặt một ai khác nữa ngoài Ren.

Còn Đan thì chẳng bao giờ có may mắn gặp được một người đàn ông nào khác như Ren của em cả...

Em đã nghĩ sẽ nói với anh điều này, một ngày nào đó, nhưng không phải là lúc này. Nhưng bây giờ thì tính thời điểm còn có gì quan trọng nữa đâu? Đẳng nào thì Đan cũng đã đi rất xa và em cũng đã quyết định đẩy anh ra khỏi đời em.

Anh biết không? Tất cả những con người từng xuất hiện trong đời em đều thần nhiên chiếm giữ một phần cuộc sống của em cho dù em có cố gắng tẩy xóa và đẩy họ ra xa em bằng cách nào đi chăng nữa. Em đã cố gắng đẩy họ ra xa khỏi em bằng thứ bản năng tự vệ yếu ớt của mình rồi bàng hoàng nhận ra rằng mình chẳng bao giờ làm được. Mà ngược lại, bằng cách cố đẩy họ ra xa em lại càng kéo họ lại gần mình hơn, phơi bày cho họ nhiều điểm yếu hơn và sẵn sàng tổn thương vì họ. Bởi lẽ sự đơn độc và thêm khát tình yêu thương của em lớn hơn mọi nỗi sợ hãi. Nhưng rồi những người từng xuất hiện trong cuộc đời em cứ dần dần rời bỏ em không thương tiếc. Vào một thời khắc nào đó mà không hề báo trước, họ sẽ rời bỏ em mà đi, để em ở lại trên cõi đời này như Đan vừa làm, và như ba mẹ em đã từng.

Ngoại trừ Ren!”

* * *

Phan khe thở dài, những dòng Nghi viết khiến anh đau nhói. Đằng sau vẻ ngạo mạn, kiêu kỳ và tự tin của Nghi có quá nhiều mảng tối mà anh vô tâm không nhìn ra được. Khoảng thời gian ở chung nhà không đủ dài để anh có thể hiểu cô nhiều hơn nếu anh cố tâm tìm hiểu và cô chịu mở lời tâm sự. Nhưng anh đã không cố gắng thử và Phan biết nếu anh có cố gắng, chưa chắc cô đã chịu mở lòng. Thế nhưng, những suy nghĩ đó cũng không giúp Phan thoát khỏi tâm trạng cảm thấy tự có lỗi đang giày vò bản thân. Thở dài, Phan hướng lên màn hình, đọc nốt đoạn thư đang dang dở...

“ Em không có niềm tin vào sự gắn kết tuyệt đối nên em không cho phép mình tin tuyệt đối. Để đến khi mọi thứ được phơi ra dưới thứ ánh sáng chói lòa của sự thật trần trụi, em sẽ vẫn có thể mỉm cười vì mình đã tin hết phần mình cho phép, xóa bỏ điều đó, rồi bước tiếp. Vậy nên em luôn có những hành động hết sức mâu thuẫn trong mọi mối quan hệ em có. Khi em yêu quý một ai đó thật lòng, em sẽ đẩy họ ra xa em. Thế nhưng, ngoài Ren và Đan, anh là người đầu tiên và cũng là người cuối cùng bước được vào cuộc đời em. Em đã quyết định điều đó từ trước khi anh bay vào Sài Gòn, từ những ngày anh kiên nhẫn nói chuyện qua điện thoại xuyên hai đầu đất nước với em trong những đêm mưa. Bằng một cách nào đó, em nhận ra anh và em có tồn tại một sợi dây ràng buộc. Rồi cũng bằng cách đó, em tin rồi sẽ có một ngày nào đó, anh rời em mà đi, như bất cứ một ai khác trên đời này. Nhưng em càng không thể ngờ rằng, người đầu tiên em có thể đẩy họ ra khỏi cuộc đời mình thành công, lại là anh. Đúng vậy! Bằng những gì chúng ta đã làm đêm đó, chúng ta đã đẩy nhau ra thật xa khỏi nhau.”

* * *

Phan bàng hoàng, những dòng chữ vừa đọc được nhảy múa trong đầu anh. Không thể tin được vào những gì mình vừa đọc được. Anh chăm chú nhìn lên màn hình một lần nữa, hy vọng đôi mắt đã đánh lừa mình. Nhưng không phải, Nghi viết rất rõ ràng.

“Bằng những gì chúng ta đã làm đêm hôm đó, chúng ta đã đẩy nhau ra thật xa khỏi nhau.”

Giữa câu đó và câu:” Bằng cách ngủ với nhau, chúng ta đã đẩy nhau ra thật xa khỏi nhau” liệu có khác biệt không?

Tại sao? Và như thế nào?

* * *

“ Trước khi kể cho anh nghe mọi chuyện, em phải nói cho anh nghe điều này. Cú sốc tuổi mười sáu đã để lại cho em một vết thương chẳng bao giờ phai nhạt được. Như em đã từng nói, Ren có thể giúp em thôi không còn căm ghét đàn ông và coi khinh họ, nhưng không giúp được em quay lại là phụ nữ trước mặt họ nữa.

Với em trên thế giới này có ba loại giới tính. Em, Ren và thế giới còn lại. Chỉ có trước mặt Ren, ở trong vòng tay anh ấy, em mới là phụ nữ, mới khao khát yêu thương và được anh ấy che chở. Còn không, em là phần đối lập của thế giới đáng ra em phải thuộc về. Giờ thì anh đã biết rồi chứ, ngoài Ren ra, chẳng còn ai là đàn ông với em nữa, hoặc em chẳng phải là đàn bà với bất kỳ ai khác nữa. Giờ thì anh hiểu vì sao em có thể thoải mái chui qua phòng anh trong những đêm mưa rồi chứ?

Em đã từng lo sợ, thực sự lo sợ và căm ghét bản thân khi nhận ra mỗi khi xa Ren quá lâu, em lại có những tình cảm rất lạ đối với những người phụ nữ khác. Em không biết có nên gọi đó là “ sự say nắng” không? Nhưng em phát điên vì những nỗi mặc cảm mơ hồ và những câu hỏi rằng liệu có phải mình đang có những khuyết tật ở giới tính? Vì vậy, em tỏ ra khinh miệt, cay nghiệt và thích nói những lời xúc phạm những người đồng tính. Em cố tình làm vậy, chỉ để che giấu đi xu hướng đồng tính của bản thân mình. Bởi em lo sợ, một ngày nào đó, em chẳng còn là phụ nữ nữa, ngay cả trước mặt Ren. Và cũng bởi vì thế, những lời cay nghiệt của em, vô tình đã đẩy Đan ra khỏi cuộc đời này.

Phải! Chính em đấy. Bằng cách nói ra những lời miệt thị với những kẻ đồng tính, em đã làm Đan tổn thương nặng nề.

Phải! Chính là em. Em là người đã giết chết Đan của mình...

Đan của em, cô gái bé bỏng, mỏng manh, yếu ớt đó của em. Cô gái bị đập vỡ tan thành từng mảnh vụn đó của em không thể nào vượt qua được cú sốc tinh thần mà nó phải chịu đựng như em từng chịu. Có lẽ, điều khác biệt phải chăng là vì em có Ren ở bên cạnh? Còn Đan, nó không có ai khác, ngoài Mai.

Em không nói những lời này để bào biện cho bản thân mình, nhưng quả thật, em đã quá vô tâm khi để công việc cuốn mình đi mà không nghĩ đến em gái mình. Em quá quan tâm tới chuyện kiếm tiền để sống mà quên mất “sống” trong một gia đình còn cần phải có những khoảnh khắc ở bên cạnh, ngắm nhìn, lắng nghe, và sẻ chia với nhau nữa. Nhưng những gì em làm được là chuỗi ngày dài em ra khỏi nhà khi Đan còn chưa ngủ dậy, và trở về khi con bé đã lên giường ngủ. Mỗi tháng ném cho nó một ít tiền và cảm thấy thoải mái khi nó không làm phiền em mỗi lúc em mệt mỏi với công việc. Em quên mất rằng ở cái tuổi đang lớn cùng với cú sốc nặng về tâm lý như thế, đáng lý ra em phải trò chuyện nhiều hơn, quan tâm và gần gũi con bé nhiều hơn... nhưng anh thấy đấy, em nhận ra điều đó quá trễ. Đan ngày càng ít nói, ngày càng xa em, cho đến một ngày em nhận ra, con bé không bao giờ mỉm cười một cách thực sự thoải mái với bất kỳ ai nữa, ngoài Mai. Cái thế giới Đan tạo dựng nên dù nhỏ bé nhưng trống rỗng và sâu thẳm hơn bất kỳ vực thẳm nào dưới lòng đại dương. Lặng yên nhưng ngầm ngầm chứa đựng đầy bão tố... Cuối cùng, vào cái ngày định mệnh đó, em đã thực sự đầu hàng trước bức tường thành mà Đan đã dựng lên. Em buộc phải chứng kiến Đan rời bỏ mình mà không cách nào kéo lại được.

Mà không! Thật ra thì Đan đã dần rời khỏi vòng tay em, từng ngày,từng ngày một, từ khi nó gặp Mai.

Giờ thì anh biết rồi chứ? Hay anh biết từ lâu? Rằng Đan là lesbian và nó yêu Mai hơn mọi thứ trên đời này. Tới mức nó dám hy sinh mạng sống của mình cho Mai, sau khi lời nói của em trở thành chất xúc tác để nó quyết định làm điều đó.”

* * *

Phan cảm thấy ngẹt thở, anh vội bước ra cửa, mở tung cửa nhà để gió có thể lùa vào hòng xua đi không khí ngột ngạt khiến cho ngôi nhà như đông đặc lại. Thở phào, ngôi nhà nhỏ nằm trong con hẻm cũng nhỏ xíu khoan khoái hít lấy khí trời sau mấy ngày liền bị đóng kín cửa, Phan nhớ lại phản ứng của Nghi khi biết Đan chết, sự cam chịu đến phủ phàng của Nghi hóa ra là có lý do của nó. Cô đã biết một ngày nào đó Đan sẽ rời bỏ cô mà đi, vấn đề chỉ là ngày đó là ngày nào thôi.

* * *

“ Mai bị suy thận giai đoạn cuối, buộc phải tính đến đường thay thận càng sớm càng tốt. Trớ trêu thay, Đan đã đi thử và thận của nó hoàn toàn phù hợp để thay cho Mai. Ngoại trừ việc Mai kịch liệt phản đối và bác sĩ nói rằng sức khỏe của Đan quá yếu để tiến hành ca phẫu thuật ghép thận. Nếu Đan cho Mai dù chỉ một trong hai quả thận của mình, thì đó sẽ là một quyết định vô cùng liều lĩnh và chưa chắc có lợi cho bất kỳ ai. Thế nên, Đan buộc phải chấp nhận điều đó, hoặc ít ra nó buộc phải chấp nhận sự thật rằng Mai (hay chính là Đan) cần phải chọn một phương án khác.

Cuối cùng, chính lời nói miệt thị những người đồng tính của em đã đẩy Đan vào tận cùng của sự chịu đựng. Em hiểu cảm giác của Đan lúc đó, bị chính người thân duy nhất kì thị, người yêu thì mớm mìn, khắc khoải giữa hai bờ sống chết. Và rồi Đan đã quyết định làm cái điều ngu ngốc nhất, ít ngờ nhất và đau đớn nhất. Nó sẵn sàng chết cho Mai được sống. Anh hiểu không, nếu không có Mai thì có lẽ Đan cũng chẳng có đủ động lực để sống một cách thực sự cho đến bây giờ. Vậy nên Đan tự vẫn để các bác sĩ buộc phải làm phẫu thuật ghép thận cho Mai. Bởi nó nghĩ, ít ra làm thế thì nó còn có thể hy sinh cho người mình yêu được sống...

Vậy đấy! Dù xuẩn ngốc tới đâu thì Đan cũng đã làm điều mình muốn và em tin là Đan đã hạnh phúc khi làm vậy. Khi yêu ai mà chẳng vậy hả anh? Ai chẳng mong cho người mình yêu được hạnh phúc?

Cũng như Dung vậy, Dung cũng đã hy sinh vì anh đó thôi...

16. Chương 18

18. “ Quá khứ không phải là bộ nhớ của máy tính để người khác có thể backup hay reset khi họ muốn...”

- Cậu cũng yêu cô ấy đúng không? Hả Việt? Dung ấy. Cậu yêu cô ấy...

- Cậu đang say đấy à? – Việt gất lên trong điện thoại.- Lạ thật, hôm nay cậu say.

- Cậu thừa biết là tớ chẳng thể nào say và đừng hòng đánh trống lảng với tớ. Thú nhận đi. Cậu cũng yêu cô ấy...

Việt bối rối như thể đứa bé ăn vụng bị bắt quả tang tại trận. Anh áp thật sát điện thoại vào tai, nhưng bàn tay anh run run... bên kia đầu dây, giọng Phan cương quyết không chịu nhượng bộ.

- Vì sao cậu làm vậy?

- Làm gì cơ?

- Từ bỏ. – Phan vẫn không chịu buông tha.- Cậu đã từ bỏ trong cuộc giành tình yêu của Dung. Cậu cũng yêu cô ấy cơ mà?

- Cậu điên rồi. Tớ chẳng hiểu cậu đang nói về chuyện gì cả?

- Phải rồi. Tớ là một thằng điên nên cậu chẳng hiểu tớ đang nói gì cả. Vì tớ là một thằng điên nên tớ sẽ đâm vỡ mồm cậu nếu cậu đang đứng trước mặt tớ. Tớ thế đấy. Nghe đây này! Tớ biết điều đó từ rất lâu rồi, chỉ mấy ngày sau khi cô ấy mất, vào cái ngày mà cậu mang bó hoa thạch thảo to xụ và đứng trước mộ

cô ấy khóc như một đứa trẻ. Tổ đã quá ích kỷ để không dám thừa nhận điều đó, để khư khư giữ Dung cho riêng mình, mặc kệ không cần biết đứa bạn thân của mình đã phải cam chịu những gì? Tổ đã... tổ...

Cú đâm quyết định của Phan đánh gục Việt hoàn toàn. Mãi một hồi lâu sau, khả năng ngôn ngữ mới quay lại với Việt...

- Vì cả cậu cũng yêu cô ấy nữa. Nhớ không Phan? Cả cậu và tổ đều yêu cô ấy.- Việt lặp lại một lần nữa.- Cả cậu và tổ. Nói tổ nghe tổ sẽ phải làm gì lúc ấy nào? Tổ có thể làm mọi điều trừ việc lựa chọn giữa cậu và cô ấy. Điều đó quá sức chịu đựng của tổ. Có thể cậu sẽ cho điều này là ngớ ngẩn, nhưng trong tình yêu, đôi khi từ bỏ cũng là một cách yêu đấy. Tổ yêu cô ấy, cậu cũng yêu cô ấy... Còn cô ấy thì sao? Cô ấy yêu cậu!!! Phan ạ! Đó mới chính là điều quan trọng nhất.

- Cậu vứt mẹ cái mớ lý thuyết vớ vẩn ấy vào sọt rác đi. Thế nào là yêu, thế nào là hy sinh, thế nào là hạnh phúc? Nếu ngày ấy đó cậu... Thì biết đâu...

- Cậu đừng cố tỏ ra nhẫn tâm như vậy. Đừng cố làm những điều mà cậu biết chắc là cậu không thể. Cậu là bạn thân của tổ, cô ấy không yêu tổ mà yêu cậu. Còn tổ thì yêu cô ấy chưa đủ nhiều để có thể bất chấp tất cả mà đứng ra tranh cướp với cậu, vì tổ vẫn để tình yêu đó đứng sau tình bạn. Vậy nên tổ biết, nếu cậu ở hoàn cảnh tổ, cậu cũng sẽ từ bỏ, giống như tổ đã làm vậy. Tổ tin điều đó.

- Cậu là một thằng ngu.

- Tổ kém thông minh đi nhiều kể từ lúc bắt đầu chơi với cậu và khi thân thiết nhiều rồi thì đúng là bị ngu đi nhiều thật.

- Một thằng ngu.- Phan lặp lại, anh vẫn không để mình bị những lời pha trò của Việt làm sao nhãng. Cậu chỉ là một thằng ngu. Nếu ngày ấy cậu thẳng thắn đứng ra cạnh tranh với tổ, thì...

- Cậu mới chính là một thằng ngu ấy!- Việt nổi cáu thật sự, anh phản đòn bằng những lời lẽ gay gắt và quyết liệt.- Cậu nghĩ cậu hay lắm hay sao hả Phan? Cậu mới chính là một thằng ngu khi mãi vẫn chưa thoát ra được nỗi ám ảnh sau tai nạn của Dung và đến giờ thì cứ lặn ngụp trong cái mớ bong bóng đó. Đến giờ cậu lại lôi tổ vào cái mệnh đề ngớ ngẩn ấy hả? Để làm gì hả Phan? Quá khứ không phải là bộ nhớ máy tính để người ta có thể backup hay reset khi họ muốn. Hiểu chứ? Dù quá khứ có thế nào đi chăng nữa thì người ta cũng buộc phải chấp nhận rằng nó đã xảy ra và không điều gì có thể thay đổi được. Dung đã mất từ lâu và dù bây giờ cậu có tiếc nuối hay làm bất cứ điều gì đi chăng nữa thì cậu cũng chẳng thể thay đổi được sự thật đó. Chính vì sự vô trách nhiệm với bản thân của cậu mới có thể khiến cô ấy thêm phiền muộn thôi Phan ạ. Bao giờ thì cậu mới có thể lớn lên đây?

- Cậu chẳng biết gì cả? – Phan chống trả yếu ớt – Cậu không biết gì về những chuyện đó cả.

- Ô! Thế à? Việt giễu cợt- Cậu nghĩ cậu luôn biết hết mọi chuyện à? Cậu cho rằng chỉ vì cậu thông minh nên những người xung quanh cậu đều là những thằng ngu à? Nói tổ nghe điều tổ bỏ sót trong chuyện này đi nào?

Mãi sau không nghe thấy Phan có phản ứng gì, Việt mới cất tiếng, anh nói chậm rãi, nhẹ nhàng...

- Dù tai nạn đó có là gì đi chăng nữa thì cậu cũng chẳng có lỗi gì trong mọi chuyện đó. Thừa nhận đi Phan, đừng có vờ mọi thứ vào mình như vậy. Lúc cô ấy mất, cậu không có mặt ở Hà Nội mà?

- Thế nếu tổ nói đó không phải là một tai nạn thì sao?- Phan nói rất nhanh, như thể anh sợ nếu anh có một chút ngập ngừng nào, những lời nói sẽ không chịu thoát ra khỏi miệng mình- Nếu đó không phải là một tai nạn thì sao?

- Cậu nói gì???

- Tổ nói... nếu đó không phải là một tai nạn, nếu Dung ấy, cô ấy chết vì tổ thì sao?

- Cậu nói gì? Phan!

- ...

- Phan!

Chỉ có tiếng tút tút đáp lại lời Việt. Điện thoại của Phan đã bị tắt nguồn.

17. Chương 19 + 20

19. “Sức mạnh của tình yêu thật kỳ diệu, dù có ở cách xa nhau bao nhiêu đi chăng nữa, người ta vẫn luôn có thể ở bên cạnh nhau mỗi khi họ nghĩ về nhau”.

Đó là thời điểm mà ngày đã làm xong phận sự của mình nhưng đêm vẫn chưa sẵn sàng để tiếp quản thành phố.

Cuối chân trời, vầng dương đỏ ối đã núp bóng sau những đám mây xám, hân hoan chờ đón giây nghỉ ngơi sau một ngày rong ruổi trên bầu trời thành phố. Trên những tán cao của vòm cây cổ thụ trong công viên ven sông Sài Gòn, một tia nắng cuối ngày vẫn còn mải mê rong chơi quên giờ giấc. Chút ánh sáng le lói cuối cùng trong ngày dù đã nỗ lực hết mình nhưng vẫn không thể soi rõ gương mặt đang đắm chiều của Phan. Anh đang ngồi trên ghế đá ven sông, lắng nghe tiếng còi tàu hỏa hoàn lăm mới hụ lên đầy sâu thẳm và đơn độc như tiếng thở dài của kẻ lữ khách trên sa mạc. Ánh mắt Phan nhìn ra xa, nơi ánh đèn của nhà hàng nổi trên sông đang rọi xuống mặt nước tạo thành những quả cầu ánh sáng đỏ rực. Phan nhặt một chiếc lá rơi bên cạnh ghế đá anh đang ngồi và cố gắng ném đi thật xa. Chiếc lá xoay mình điệu nghệ trên không như thể mĩa mai sự cố gắng của Phan rồi đáp xuống ngay trước mặt anh. Cấu tiết, Phan vô lấy nó một lần nữa, xé nát chiếc lá làm nhiều mảnh, và một lần nữa ném nó đi thật xa. Lần này, những mảnh vụn bay lên tung tóe, gió từ ngoài sông thổi ngược trở lại, hất đám mảnh lá vụn bay cả vào người, vào mặt Phan. Anh bật cười chua chát, “Vậy đó, ngay cả một chiếc lá cũng không thêm nề mặt mình.”

* * *

“Cứ vài tuần trước khi tàu của Ren của em trở về, mỗi ngày em lại ra đây ngồi, để những hình ảnh về Ren của em đổ đầy mọi góc ngách tâm trí, lan đến từng đầu ngón tay và dịu ngọt trên chóp lưỡi. Mỗi khi nhìn những con tàu trôi trên dòng sông này em lại nghĩ đến Ren của em đang lênh đênh trên một đại dương nào đó, cố gắng hoàn thành thật tốt công việc của mình, và biết đâu anh ấy cũng đang nhìn về phương đông và nghĩ về em? Em chưa bao giờ cô đơn từ khi có Ren dù anh ấy có đang ở bất kỳ đâu, và em nghĩ anh ấy cũng vậy. Sức mạnh tình yêu là ở đó đấy anh ạ. Sức mạnh tình yêu thật kỳ diệu, dù có ở cách xa nhau bao nhiêu đi chăng nữa, người ta vẫn luôn có thể bên cạnh nhau mỗi khi họ nghĩ về nhau. Em và Ren cũng vậy đấy!”

Phan nhớ lại những lời Nghi kể với anh khi cô dẫn anh ra đây lần đầu. Nghi vẫn thường ra đây ngồi mỗi khi cô có chuyện buồn hoặc áp lực về công việc. Dần dà, Phan cũng chọn chỗ này như thể một góc riêng để anh có thể kiếm một khoảng lặng cho riêng mình mỗi khi có chuyện.

Sài Gòn thật kỳ lạ, người ta luôn có thể sở hữu một góc riêng mình ở đâu đó trong lòng thành phố. Ngay sát bên những trung tâm thương mại ồn ào, những náo nhiệt tưởng như chẳng bao giờ ngủ vẫn có những khoảng không yên tĩnh như thể trong rừng thẳm. Nơi mà tiếng còi tàu xe ồn ã chẳng bao giờ có thể ảnh hưởng được đến những kẻ xa rời trần tục. Công viên ven sông Sài Gòn này cũng vậy. Chỉ cách đường Tôn Đức Thắng rầm rập xe container tải trọng lớn khoảng ba mét về phía sông là một không gian hoàn toàn khác hẳn. Tiếng sóng vỗ ì oạp vào bờ át đi cả tiếng xe cộ ồn ã và xua đi hết mọi lo toan thường nhật khiến nơi đây trở thành thánh địa cho những kẻ đi tìm chốn yên bình. Phan vẫn đang ngồi yên trên ghế đá, những dòng chữ trong mail Nghi gửi trưa nay mải miết chạy trong đầu anh như thể một đoàn quân đang tập trận.

“Em yêu Ren, bằng thứ tình yêu tôn thờ của fan dành cho thần tượng, bằng đức tin của con chiên dành cho Chúa trời và sự hàm ơn của kẻ mang ơn dành cho cứu tinh của đời mình. Với em, Ren không chỉ là người yêu, là lẽ sống, là triết lý, là tôn giáo... mà anh ấy là tất cả những gì ít ỏi duy nhất em tự tin rằng mình sở hữu trong cuộc đời.

Ren là một trong những điều đẹp nhất mà em cất giữ và trân trọng, dù nói một cách nào đó, Ren luôn mang hình hài của sự tổn thương không thể cứu rỗi. Những ngày em cô độc nhất, sợ hãi nhất, đắm chìm trong những ký ức đau buồn nhất, thì Ren đã luôn lặng lẽ ở bên em. Không động viên, không an ủi, chỉ là lặng lẽ ở bên để em biết rằng em luôn có một ai đó ở bên cạnh. Những đêm muộn, cả hai ngồi cạnh nhau, Ren

hay hát cho em nghe, giọng Ren ấm, say, nồng nàn và da diết. Ren hay hát cho em nghe bài Trở về mái nhà xưa. Và những lúc như thế em lại nghiêng đầu dựa vào Ren, hát thì thầm bằng cái giọng buồn bã của đứa trẻ bị bỏ rơi.” Ôi lãng du quay về điêu tàn”... Ren cất giữ của em rất nhiều những bí mật, những ước mơ đã tắt lụi của một cô bé u sầu mười sáu tuổi. Tất cả những điều đã chết hoàn toàn, khi ba mẹ em đột ngột mất đi. Em là một cô gái dễ bị tổn thương nhưng khó vỡ, nhạy cảm nhưng hoang dại, thờ ơ nhưng mạnh mẽ. Tuy thế, với Ren, em cũng chỉ là một cô gái phải đơn độc trưởng thành và gánh vác trên vai thứ trách nhiệm nhiều hơn số tuổi của mình. Vì thế, không chỉ có em trân trọng Ren, mà anh ấy cũng trân trọng và giữ gìn em như một báu vật dễ vỡ.

Kể từ ngày Ren xuất hiện trong cuộc sống của mình, em đã tập làm quen với việc thay đổi bản thân mình để thích nghi thói quen, sở thích của Ren một cách hoàn toàn tự nguyện. Mỗi khi ở bên cạnh Ren, em tập làm quen với những bản ballad nhẹ nhàng, em học để có thể thì thầm hát cho anh ấy nghe, để có thể cùng bình luận với anh ấy về ca từ đẹp đến nức lòng và rục rĩ, và để có thể vừa nghe vừa bật khóc một mình mỗi khi em cô đơn và nhớ Ren da diết...

Nói vậy để anh hiểu, với em Ren có ý nghĩa như thế nào? Em thuộc về Ren như một lẽ đương nhiên phải thế và em hoàn toàn mãn nguyện với điều đó.

Chỉ trừ...

Ba năm sau ngày định mệnh giúp em và Ren gặp nhau đó, chúng em đã làm tình với nhau và ngay sau đó nhận ra mình đã sai lầm. Em biết mình chưa hề sẵn sàng, và có lẽ không bao giờ có thể thoải mái sẵn sàng sau cái đêm mưa đáng quên đó, nhưng em không có thói quen từ chối Ren bất kỳ điều gì. Hay đúng hơn là em không cho phép mình được từ chối khi Ren muốn. Sai lầm nối tiếp sai lầm, đó là lần đầu tiên của Ren và anh ấy quá nôn nóng, lóng ngóng khiến em bị đau. Em đã hét lên, đẩy Ren ra bằng tất cả sức lực mà em có rồi ôm mặt khóc. Ren hoảng hồn, anh ấy lao đến ôm em vào lòng và nói những lời an ủi, nhưng anh ấy nào có biết rằng không phải chút đau đớn thể xác hiện tại mà chính nỗi đau tâm hồn xưa cũ ủa về đã đánh em ngã gục. Từ đó, em không bao giờ còn có thể “ ướm ” được nữa, không bao giờ còn có thể làm tình được nữa.

Tại em thử nhiều cách khác nhau, thậm chí dùng đến thuốc nhưng đều không được. Nhưng anh biết không, có một điều lạ lùng là em chẳng hề lấy đó làm buồn cho bản thân mình. Em chỉ thương cho Ren và có chăng là đôi chút áy náy vì không thể hoàn toàn thuộc về anh ấy như em mong muốn.

Em vẫn tin rằng mình không thể làm tình với bất kỳ ai nữa. Nhưng rồi một lần nữa, em đã lầm. (Có vẻ như em luôn sai lầm) Vì chính anh, hoặc vì rượu, cuối cùng chúng ta cũng làm chuyện đó. Em không nhớ lúc đó em uống bao nhiêu rượu, có lẽ anh cũng không nhớ mình đã làm gì đâu nhỉ? Chính em cũng không nhớ gì, cho đến sáng hôm sau thức dậy...

Em biết chắc, chúng ta đã chẳng làm gì nhau, chỉ vì nỗi đau mất mát quá lớn, cộng với rượu đã thủ tiêu mọi cảm giác khác của em. Anh nhỉ? Đó mới chính là thủ phạm...

20 “Hạnh phúc đôi khi là những điều thật giản đơn”.

Chỉ mất hơn mười phút thì chiếc A340 đạt được độ cao cần thiết và bắt đầu lao về phương Bắc, lăm lăm bay đi trong màn đêm đen đặc như mực tàu. Mặc dù màn hình LCD trước mặt thông báo rằng chiếc máy bay thân rộng có bốn động cơ của hãng Airbus đang lao đi với vận tốc lên đến gần 1000km/h nhưng Phan vẫn thấy dường như nó còn quá chậm chạp. Bản hòa tấu của những ngón tay gõ liên hồi lên thành ghế không khiến cho tâm trạng Phan khá hơn chút nào.

Mùi thức ăn tỏa ra thơm nức từ chiếc hộp thực phẩm mà cô tiếp viên xinh xắn vừa mang tới đã đánh thức vẻ háu đói của dạ dày. Nó nhắc Phan nhớ rằng, từ trưa tới giờ anh chưa ăn gì. Lúc chiều, sau khi nhận được điện thoại của Việt, Phan vội vàng lao về nhà cất đồ, gọi cho ông bạn là phóng viên của tờ tạp chí hàng không để nhờ đặt vé và gọi taxi ra sân bay ngay mà quên bém chuyện ăn uống. Làm nghề của Phan đôi khi cũng có những lợi thế nhất định, bằng những mối quan hệ của mình, người ta có thể có được rất nhiều đặc quyền, đặc lợi không ngờ tới. Phan gọi cho anh chàng phóng viên của tờ tạp chí hàng không, anh ta chuyển tiếp nội dung cuộc gọi cho một ông sếp lớn trong ngành hàng không mà anh ta quen biết, thế là

chỉ trong vòng ba mươi phút, chỗ của Phan đã được đặt trước. Thậm chí anh chỉ cần mang chứng minh thư tới để check in là đủ. Nhưng cho dù Phan có là gì của ông sếp lớn hãng hàng không đó đi nữa, thì anh cũng chịu, không thể bắt con chim sắt bay nhanh hơn được. Mặc dù đó mới là điều mà anh mong ước lúc này. Phan uể oải đặt hộp cơm lên mặt bàn, dù rất đói nhưng anh chẳng có chút tâm trạng nào để làm vui lòng anh bạn dạ dày của mình cả.

Phan nhìn sang bên cạnh, cô gái trẻ ngồi bên cạnh anh đang nghiêng hẳn người sang phải và thoải mái dựa đầu vào vai bạn trai để tìm kiếm giấc ngủ. Hãnh diện vì được tin tưởng và chở che cho bạn gái, gương mặt cậu bạn trai sáng ngời và cố gắng giữ vai thật vững để bạn gái có thể yên giấc. Bất gặp ánh mắt của Phan, anh chàng khẽ mỉm cười đáp lại cái gật đầu cúi chào của Phan rồi tiếp tục tập trung vào cuốn tạp chí hàng không mà anh đang đọc dở. Phan cũng khẽ mỉm cười, hạnh phúc đôi khi chỉ là những điều thật giản đơn. Dù đã cố gắng kìm chế, nhưng trong lòng anh vẫn thoáng đôi chút ghen tị với sự yên bình, hạnh phúc của cả hai người xa lạ.

Phải mất hai tiếng nữa Phan mới có mặt ở sân bay Nội Bài và mất thêm ít nhất gần hai giờ đi taxi nữa thì anh mới có thể có mặt ở bệnh viện được. Giờ này chắc hẳn bệnh viện đã đóng cửa rồi, nhưng Phan sẽ phá cửa, sẽ đột nhập, sẽ trèo rào,... sẽ làm bất cứ điều gì để có thể vào trong.

Bệnh viện, Phan rất ghét bệnh viện. Mặc dù anh từng là cựu sinh viên trường Y. Đã từ rất lâu rồi, Phan tránh hết mức có thể việc phải ngửi thấy mùi Chloramin B và đối diện với những chiếc áo blouse trắng. Bệnh viện, hai từ đó gợi lại trong Phan những ký ức mà anh đã cố quên đi nhưng không được. Bệnh viện, cũng trong một đêm như đêm nay, anh đã mất đi người anh yêu nhất để rồi sau đó, anh sống trong những chuỗi ngày của u sầu và hối hận khôn nguôi.

Phan nhắm mắt lại, anh cố dỗ mình vào giấc ngủ để quên đi những dòng ký ức cứ chực chờ bùng nổ như thể hơi gas trong chai nước ngọt bị xóc thật mạnh. Nhưng cuối cùng, Phan biết là anh đã thật bại. Nhất là sau khi anh chàng trẻ tuổi bên cạnh khẽ rướn người bật đèn đọc sách của mình lên. “Tôi không làm phiền anh chứ?” Nhận thấy ánh mắt của Phan vừa hé mở, anh chàng trẻ tuổi dễ mến áy náy như thể hành động vừa rồi của mình đã làm Phan thức giấc. “Tôi không sao”. Phan mỉm cười.

* * *

- Sao em không đi cùng anh? Chính em là người đã lên kế hoạch cho chuyến đi này cơ mà? Giờ thì mọi thứ đã chuẩn bị xong hết và em thì quyết định ở lại?

Phan nằm nghiêng trên giường, gối tay lên đầu và ngắm nhìn Dung chuẩn bị đồ cho chuyến đi Sapa. Chuyến đi lẽ ra là của hai đứa, nhưng giờ thì chỉ có mình anh bởi Dung quyết định không đi nữa.

- Chẳng phải em đã giải thích hết với anh rồi hay sao? Em xin lỗi.

- Đôi khi những lời nói xin lỗi khiến anh bức mình. Thay vì xin lỗi, sao em không cố làm điều em đã hứa?

- Em thề là em rất buồn khi không thể đi cùng anh. Nhưng em không thể đi được. Em có việc và em buộc phải ở lại Hà Nội.

Em xin lỗi.

- Sao em cứ cố tỏ ra bướng bỉnh với anh như vậy nhỉ? “Em có chút việc gấp” là lý do mà ai cũng có thể đưa ra mà không hề biết rằng nó chẳng bao giờ đủ để thuyết phục bất kỳ ai.

- Phan. Không phải là em không muốn đi. Anh biết là em rất muốn đi với anh mà. Có điều...

- Có điều gì chứ? Lý do, lý do, lý do, anh ghét những lý do. Em có thể cho anh một vài lý do vì sao anh vẫn tiếp tục đi Sapa mà không có em nào?

- Là bởi anh đã hứa với anh Huy chuyến đi Sapa này từ lâu. Là bởi vì anh luôn mơ ước được đến tận những nơi xa xôi để khám bệnh cho người nghèo. Là bởi anh thích chụp những ảnh và Sapa mùa này rất đẹp. Là bởi...

- Là bởi anh không thể làm gì khác khi em cứ khẳng khẳng bắt anh phải đi một mình?

- Em đã xin lỗi rồi mà Phan? Chúng ta đã nói chuyện này từ sáng tới giờ đấy.

- Có phải anh đang yêu một cô gái có sở thích nói lời xin lỗi không? Liệu có phải em đang có ý định xin lỗi vì lỡ nói lời xin lỗi anh lúc nãy không?- Phan trở nên gay gắt.- Anh chẳng thỏa mãn với bất kỳ câu giải thích nào của em cả. Không một câu nào cả.- Phan cố tỏ ra bướng bỉnh.

- Phan này! – Dung ngược mặt lên, cô mỉm cười trước sự bướng bỉnh của trẻ con của anh nhưng ánh mắt cô thoáng buồn. –Nếu em làm gì có lỗi với anh thì anh luôn sẵn lòng tha lỗi cho em chứ?

- Đừng ngốc như vậy!- Phan thở dài, anh không bao giờ có thể giận cô quá năm phút.- Sao anh có thể giận em cơ chứ? Anh yêu em còn không hết mà.

Dung mỉm cười, Phan không thể biết rằng đó là nụ cười cuối cùng của cô mà anh còn có thể nhìn thấy.

* * *

- Thầy xin lỗi. Cô ấy nhập viện quá trễ và thấy chẳng làm gì khác được. Cô ấy mất quá nhiều máu.

Bác sĩ Nguyễn Nam nhìn Phan buồn bã, sự cảm thông với nỗi đau của cậu học trò cứng khiến ông không hề tỏ ra giận dữ khi Phan tự ý lao vào phòng mổ của ông mà không được phép. Phan đang chống hai tay lên bàn mổ, phía trước mặt anh, chiếc giường mổ vẫn còn sáng đèn, hắt một quầng sáng trắng lên mặt giường còn bết máu. Bệnh nhân vừa được mổ xong, anh đã lao vào nên giường vẫn còn chưa dọn dẹp và dính đầy máu. Màu máu như càng thêm tươi thắm dưới ánh đèn mổ sáng trắng hắt ngược lên gương mặt hốc hác, đau khổ của Phan làm bức tranh thêm phần u ám. Mái tóc Phan bết đầy đất cát, thân hình run run trong bộ đồ cứu khẩn sau một chuyến hành trình dài bằng ô tô từ Sapa về Hà Nội.

Bác sĩ Nguyễn lắc đầu thở dài.

- Con đi về nghỉ ngơi đi. Thầy xin lỗi. Thầy đã làm tất cả những gì có thể...

- Không! Thấy chưa làm hết sức mình. Đó là một ca mổ rất đơn giản cơ mà?

- Nó chỉ đơn giản khi cô ấy nhập viện sớm hơn. Cô ấy bị băng huyết vì nạo thai ở một cơ sở nạo thai chui. Tay bác sĩ ở đó cũng

từng là học trò của thầy. Thầy xin lỗi.

- Con sẽ giết hắn.- Phan gắng giọng, cảm anh bạnh ra vì hàm răng cắn chặt vào nhau run run.

- Con hãy để pháp luật làm điều đó. Việc con cần làm bây giờ là trở về nhà. Con đã quá mệt mỏi rồi. Nếu con có đi thăm cô ấy, hãy thấp giùm thầy một nắm hương. Tội nghiệp, cô ấy còn quá trẻ.

* * *

Ngày...

Mình đã bị chậm một tuần rồi, hy vọng mọi chuyện không tệ như mình nghĩ. Ừ! Thì mình đã làm chuyện ấy, chỉ một lần duy

nhất khi anh ấy say rượu. Mình thuộc về anh ấy và trước sau gì chuyện đó cũng sẽ xảy ra. Có điều mình mong rằng nó sẽ xảy ra ở đêm tân hôn hơn. Mình không hề hối hận nhưng mình rất lo. Mình có nên nói với anh ấy không nhỉ.

* * *

Ngày...

Hôm nay mình đã định nói với Phan nhưng không được. Nhìn niềm vui ánh lên trong mắt anh ấy khi thông báo với mình rằng anh ấy lại đủ điểm giành được học bổng kỳ này mình lại không nở. Phan đã từng nói với mình về ước mơ được lên miền núi khám chữa bệnh cho người dân ở đấy và giờ anh đang trên đường thực hiện ước mơ đó. Nếu Phan biết được mình có bầu thì sao? Anh ấy sẽ bỏ học, sẽ làm mọi thứ để lo cho mình. Còn mình? Mình muốn trở thành một nhà báo giỏi, mình muốn được viết tất cả những gì mình thấy, mình nghe, mình cảm nhận được. Nhưng nếu mình để lại cái bầu này, cả mình, cả Phan sẽ mất tất cả. Mình nên làm gì?

* * *

Ngày...

Phan của em!

Em xin lỗi vì đã để anh đi Sapa một mình. Giá mà anh biết được rằng em đã mong được đi cùng anh biết bao nhiêu? Nhưng em không thể. Em xin lỗi anh một lần nữa đây, em lại xin lỗi anh một lần nữa quyết định này của em đây. Nhưng em không thể giữ đứa bé lại, anh chưa sẵn sàng để bước ra đời còn em chưa sẵn sàng để làm mẹ.

Em biết anh sẽ giận em lắm và sẽ không bao giờ đồng ý nếu anh biết những việc em sẽ làm vào ngày mai. Đó là lý do vì sao em sẽ làm chuyện này một mình.

* * *

Ngày...

Sáng nay nắng đẹp quá. Chắc Phan đã tới Sapa rồi. Có lẽ anh đang chụp hình, hoặc đang chuẩn bị cho buổi khám bệnh đầu tiên trong cuộc đời mình. Chắc chắn Phan sẽ học được nhiều điều ở một bác sĩ giỏi như anh Huy, những điều mà bất kỳ một cậu sinh viên Y năm 2 nào cũng chưa thể biết được. Mình biết Phan quá nóng lòng với công việc làm bác sĩ của mình nhưng anh đang hạnh phúc với điều đó.

Cố lên nhé anh yêu!

Chúc anh may mắn, Phan của em. Và chúc cả em may mắn nữa chứ...

Xin lỗi anh, Phan của em.

Mẹ xin lỗi, con yêu!!!

* * *

Phan thả cuốn nhật ký xuống bàn, rượu chảy tràn trên mặt bàn, ướt nhem cả từng trang giấy trắng. Những trang giấy vốn đã có nhiều chỗ bị nhòe đi vì nước mắt của Dung rơi xuống.

“Mình đã bị chậm một tuần rồi...”

“Phan muốn trở thành bác sĩ, còn mình mơ ước được là một nhà báo giỏi.”

“ Nếu mình để lại cái bầu này, cả mình, cả Phan sẽ mất tất cả.”

“ Anh chưa sẵn sàng để bước ra đời còn em chưa sẵn sàng để làm mẹ”.

“Chúc anh may mắn, Phan của em. Và chúc cả em may mắn nữa chứ...”

“ Xin lỗi anh, Phan của em.”

“Mẹ xin lỗi, con yêu!!!”

Chẳng ai có thể đong đếm được nỗi đau khi những giọt nước mắt rơi. Chỉ có điều, khi đàn ông khóc, nỗi đau đó phải là nỗi đau đớn tột cùng!!!

* * *

“ Cảm ơn quý khách đã sử dụng dịch vụ của hãng hàng không Việt Nam Airline. Chuyến bay của chúng tôi vừa đưa quý khách tới sân bay Nội Bài- Hà Nội. Bây giờ là 22h 45 phút giờ địa phương và nhiệt độ bên ngoài đang là 18 độ C. Xin chân thành cảm ơn và mong được gặp lại quý khách.”

Tiếng loa thông báo kéo Phan ra khỏi dòng hồi tưởng, anh vội rời khỏi ghế ngồi, một tay vừa bấm nút mở điện thoại một tay vội tháo dây an toàn. Phan cố lao ra thật nhanh về phía cửa ra vào. Vừa chạy vừa thốt lên những lời xin lỗi, vừa cố luồn lách ra cửa thật nhanh. Bây giờ đã quá khuya rồi và anh không thể bỏ phí một giây phút nào nữa. Câu hỏi vì sao Ngọc mất tích cả tuần nay, vì sao cô đột ngột xuất hiện và phải nằm trong phòng cấp cứu khiến đầu anh như muốn nổ tung.

18. Chương 21 (Hết)

21“ Nói là anh nhớ em đi!”

“ Cô ấy sao rồi? Ổn cả chứ? Sao cậu lại đến đây trong khi lẽ ra cậu phải ở bên cạnh cô ấy ? Giờ này cậu phải ở trong bệnh viện mới phải chứ?” Phan mở cửa xe, anh dành cho Việt một loạt câu hỏi thay cho lời chào và lời cảm ơn vì đã đến tận sân bay đón mình. Lúc mở điện thoại ra và nhận được tin nhắn của Việt, Phan đã không thể tin vào mắt mình, “ Cậu ta đang nghĩ cái quái gì vậy?”.

- Chào mừng cậu trở về nhà.

Việt không trả lời câu hỏi của bạn. Về mặt có phần rất vui vẻ và vô tư lự của Việt khiến Phan cáu tiết.

- Nếu cậu không thôi cái vẻ mặt nhăn nhó ấy đi tớ sẽ đâm vỡ mặt cậu ra đấy. Cậu làm cái quái gì ở đây trong khi đáng ra cậu phải ở trong bệnh viện?

- Đón cậu!.- Việt nhún vai.- Rõ quá mà.

- Rồi ai sẽ chịu trách nhiệm trông coi cô ấy? Cô ấy đang bệnh.

- Cậu yên tâm, điều hay ho nhất trên đời này là người ta luôn có thể tìm ra một người phải chịu trách nhiệm. Hơn nữa, việc đón cậu cần kíp hơn, vì bệnh của cậu mới đáng lo.

- Cậu huyền thuyên cái gì đấy? Còn không lo chạy xe về cho mau?

- Này! Nếu cậu ngừng lải nhải đi thì có phải tớ đã cho xe chạy từ cách đây năm phút rồi không?

Cậu cứ ngồi một đồng ở đây ỉ ôi mãi thì ai mà lái cho được?

- Sao cậu mãi không sửa được thói quen trả lời một câu hỏi bằng cách sử dụng một câu hỏi ngược lại thế nhỉ?

- Tớ đã làm thế à?

- Tớ đã nói là tớ sẽ đâm vỡ mặt cậu ra nếu cậu cứ tiếp tục thế chưa ấy nhỉ? Cậu có tăng tốc lên nữa không thì bảo?

- Cậu đã nói và cậu sẽ không bao giờ có cơ hội làm như vậy. Tớ chỉ muốn hỏi, rằng cậu có thấy là nếu tớ thò hai tay ra bên cửa sổ thì chiếc xe này hẳn là có thể bay lên trời rồi không? Với tốc độ này mà nó vẫn bám trên mặt đất được bởi nó thiếu mất cái người ta gọi là đôi cánh thôi đấy.

- Cô ấy sao rồi?-Phan không để ý đến lời nói của Việt, anh hỏi lại với niềm hi vọng ánh lên trong mắt.

- Cô ấy đang ở nhà cậu.

- Bệnh viện đã cho cô ấy ra viện rồi à? Phan mừng rỡ. Cô ấy khỏi bệnh rồi, đúng không?

- Bệnh viện trả cô ấy về.

- Cái gì?

Phan bàng hoàng. Không thể như thế được. Câu nói của Việt đồng nghĩa với một lời báo tử dành cho Ngọc. Điều đó không thể xảy ra với Ngọc được. Anh không tin. Việt là người hay đùa giỡn và có thể lần này chỉ là một trò đùa vô duyên nữa của cậu ta mà thôi. Phan quay sang nhìn Việt, tha thiết mong nhìn thấy một tia nhìn tinh nghịch trong mắt Việt như mỗi lần anh đùa giỡn trước đây nhưng vô vọng. Việt vẫn nhìn ra xa xăm phía trước, buồn bã.

- Cậu đang đùa đúng không?

Phan chồm qua phía bạn, nắm lấy cổ áo Việt lắc mạnh. Giọng anh sôi lên, gắng gượng vớt vát một chút hy vọng rằng Việt đang đùa giỡn với mình nhưng quả thực niềm tin trong anh đổ vỡ hết. Điều đó thể hiện ngay ở cú buông tay khỏi cổ áo Việt một cách đầy cam chịu của Phan. Việt nhìn bạn, áy náy.

- Tớ xin lỗi.

- Ừm!

Đó là tất cả những gì Phan có thể nói. Thậm chí đến cả một cử chỉ đau buồn anh cũng không thể nào biểu hiện ra được.

* * *

Đến bây giờ, khi ngồi gục đầu lên người Ngọc đang nằm trên giường, Phan vẫn không thể hiểu được rốt cục điều gì đã thực

sự xảy ra? Việt nói với anh rằng khi Việt đi đón anh, trông cô còn khá khỏe mạnh và bắt Việt phải hứa giữ bí mật về việc cô đang ở đây để Phan được bất ngờ. Vậy mà... Phan không thể nào tin được rằng Ngọc ra đi mà không đợi gặp anh lần cuối.

“ Cô ấy bị mất máu quá nhiều do thủng thành tử cung sau khi nạo thai chui ở một phòng khám tư. Cô ấy đến bệnh viện quá muộn nên các bác sĩ không kịp làm gì cả. Tớ xin lỗi!”. Việt khẽ đặt tay lên vai bạn, cố tìm cách an ủi Phan nhưng chính cánh tay của anh cũng rung lên không ngớt vì xúc động. Phan gạt tay bạn ra, những kí ức cũ ùa về, giày xéo trong tâm trí anh. Phan không thể tin được rằng điều đó lại xảy ra với anh một lần nữa? Phải, nỗi đau này lại xảy ra với anh... một lần nữa...

* * *

“Xin lỗi anh, Phan yêu của em.”

“Mẹ xin lỗi, con yêu!!!”

“Thầy xin lỗi, thầy đã làm tất cả. Nhưng cô ấy mất máu quá nhiều.”

“Anh có biết rằng đôi khi người ta biết rõ đối phương đang ở đâu nhưng vẫn lạc mất nhau không?”

“Cô ấy mất máu quá nhiều do thủng thành tử cung sau khi nạo thai chui ở một phòng khám tư.”

“Anh đã bí mật cài một con chip điện tử vào người em và nếu em đi đâu nó sẽ báo cho anh biết.”

* * *

Lúc này thì chẳng cần con chip nào Phan vẫn có thể biết Ngọc đang ở đâu, có điều anh mất cô thật rồi, mất thật sự. Ký ức về cô cứ như một dòng nham thạch chậm rãi, lạnh lẽo nhưng bỏng rát chảy trong tâm trí Phan. Phan chưa từng tin vào luật nhân quả nhưng giờ đây thực tế buộc anh phải nhìn lại.

Tại sao hết Dung rồi đến Ngọc đều rời khỏi cuộc sống của anh bằng cách đó chứ. Tại sao Ngọc lại có thể rơi vào tình trạng đó? Trong suốt thời gian ở với anh, Ngọc chưa từng tỏ ra thân thiết với một người con trai nào khác. Chẳng lẽ chỉ mấy tháng xa nhau, cô đã có một người đàn ông khác?

Một người đàn ông khác? Phan giật mình, đã bao giờ Ngọc thuộc về anh đâu? Không! Đúng hơn là đã bao giờ anh để Ngọc thuộc về anh đâu? Chẳng phải chính anh luôn tìm cách xây nên một bức tường ngăn cách giữa hai người sao? Vậy anh lấy tư cách gì để nghĩ, để ghen với “ một người đàn ông khác” của cô ấy đây?

- Cậu đang tự trách bản thân mình, cậu sắp bắt đầu những câu giả định cũ rích như “ giá như... thì...” quen thuộc của cậu

đúng không? Cậu đang nghĩ chính cậu đã đẩy cô ấy đến kết cục này và cậu sẽ nói rằng giá như cậu đừng bỏ cô ấy lại một mình thì mọi chuyện sẽ khác... Tớ nói có sai không Phan?- Việt kéo Phan trở lại với thực tế bằng một lời buộc tội nghiêm trọng nhưng Phan vẫn im lặng. Anh cũng không buồn phản ứng trước sự bất lịch một cách bất thường của Việt. Bình thường Việt không bao giờ làm vậy, nhất là trong thời điểm đau buồn này. Nhưng Việt không quan tâm tới phản ứng của Phan, anh cần tiếp tục lời buộc tội của mình, ngày càng nặng nề hơn.

- Và giờ thì cậu có thể hài lòng với cái giả định chết tiệt đầy của cậu rồi đó Phan. Bởi đúng là vì chính cậu, chính cậu với nỗi ám ảnh, ân hận khôn kiếp của cậu. Chính cậu với cái bí mật ngu ngốc mà cậu luôn giữ kín. Chính cậu với sự tự ti ngu ngốc. Chính cậu với cái thói vô trách nhiệm và chạy trốn bản thân đã giết chết Ngọc. Vậy mà bây giờ cậu chỉ biết ngồi đây mà than khóc thôi à Phan? Giờ thì cậu chỉ biết ngồi đây tự trách cứ bản thân thôi à Phan? Giờ thì cậu chỉ biết ngồi đó, trơ mắt ếch ra mà nhìn

cô ấy ra đi trong đau khổ thôi à Phan?

- ...

- Thật ra thì cậu chưa từng yêu ai cả, chưa từng yêu Dung, chưa từng yêu Ngọc. Cậu chỉ là một thằng khốn ích kỉ, thậm chí còn chẳng biết yêu chính bản thân mình. Cậu chỉ là một thằng khốn chỉ biết trốn chạy mà thôi.

- Cậu cảm phiền lại đi.- Cậu nói của Việt chọc thẳng nhát dao vào tim Phan. Nhát dao khiến cảm xúc trong anh tuôn trào như thác đổ.- Tớ chẳng trốn chạy cái gì cả. Cậu biết gì chuyện của tớ mà phán xét chứ?

- Ô vậy à?- Việt cười khẩy, rồi anh tuôn ra một tràng dài không ngừng nghỉ, như thể nếu ngừng lại, những câu nói sẽ trở thành băng đá khiến anh đông cứng lại.- Cậu không còn câu nào khác để nói à?” Cậu thì biết cái quái gì?”- Việt kéo dài giọng

mai mĩa.- Tớ chán ngấy cái câu phản kháng cũ rích ấy rồi. Cậu làm sao có thể chữa lành một nỗi đau khi cậu cứ giấu kín để ủ cho nó mưng mủ lên mãi? Cậu nghĩ cậu cao thượng lắm à? Cậu nghĩ cậu làm thế là có thể chuộc lại lỗi lầm với Dung hay sao? Cậu lầm rồi. Cậu càng làm vậy, càng chứng tỏ cậu chẳng yêu Dung như cậu nghĩ đâu. Bởi vì yêu một người thực ra rất đơn giản, cậu phải biết yêu chính bản thân mình trước. Làm sao Dung có thể yên lòng nơi tuổi vàng khi cậu tự hủy hoại chính mình? Cậu là một thằng khốn hèn nhát chỉ biết chạy trốn, tớ nói không đúng à? Cậu chạy trốn quá khứ với Dung, cậu yêu Ngọc nhưng không dám thừa nhận. Đến chính bản thân mình mà cậu cũng không dám đối diện thì cậu chẳng phải là một thằng hèn vô dụng chỉ biết chạy trốn thôi sao?

- Đúng! – Phan hét lên, rồi gục mặt xuống giường, cảm xúc anh cố kìm nén đã òa vỡ, tuôn ra như suối. - Cậu nói đúng rồi đấy. Tớ chỉ là một thằng hèn, tớ là một thằng vô dụng, tớ chỉ biết chạy trốn bản thân mình. Tớ yêu Ngọc nhưng tớ không dám đến với cô ấy khiến cô ấy đến nông nỗi này. Tất cả là lỗi tại tớ, cậu hài lòng chưa?

- Giờ thì cậu đã chịu thừa nhận rồi à? Việt cười ha hả trong sự ngạc nhiên của Phan, anh không hiểu tại sao Việt lại có thể thô lỗ đến vậy?- Cậu đã chịu thừa nhận là cậu yêu Ngọc rồi sao?

- Phải!- Giọng Phan dịu lại đầy cam chịu.- Tớ yêu Ngọc, tớ yêu Ngọc, tớ yêu cô ấy đấy!- Phan đau đớn hét vào mặt Việt.- Tớ nói câu ấy ngàn lần nữa thì thay đổi được điều gì đâu cơ chứ? Đẳng nào thì tớ cũng đã mất cô ấy, một lần nữa, chính bằng sự ích kỷ của mình tớ đã làm mất cô ấy.

- Sao lại không chứ? – Việt chưa thôi cười- Thay đổi nhiều thứ lắm. Phải không Ngọc? Em đã nghe rõ chưa?

- Hả? Cậu.. Hai người...

- Hydrochlorothiazide! Khi tiêm thứ này vào người, nhịp tim của cậu sẽ hạ xuống giống như đã chết. Cậu chỉ học đến Y2 thôi nên tớ dễ dàng cho cậu vào tròng với lý do cô ấy thủng tử cung do nạo thai.- Việt cười phá lên.- Nếu cô ấy bị như vậy thật, thì cô ấy phải chết ở bệnh viện rồi chứ đâu đợi được trả về nhà? Cậu đúng là một thằng ngốc. Mà thôi, cậu cứ là một thằng ngốc như thế thì tốt hơn đấy. Thế nào? Em đã nghe hết những gì gã ngốc này thú nhận rồi chứ Ngọc?

- Nghĩa là em và cậu ta diễn ra hết những trò này để lừa anh?- Niềm vui nhanh chóng chuyển qua thành sự phẫn nộ. Phan quay qua Ngọc chất vấn.

- Em... Ngọc bối rối.

- Cậu trách cô ấy làm gì?- Việt đỡ lời- Mọi chuyện là do tớ, tớ bắt cô ấy phải làm theo mọi kế hoạch của tớ. Cậu muốn biết vì sao mọi bí mật của cậu lại bị bật mí hết cả ra như thế không?

- Vì sao?

- Nghi! Cô ấy gọi cho tớ vào một buổi chiều mưa. Cô ấy nói cô ta có số của tớ từ danh bạ điện thoại của cậu. Cô ta sẽ đi xa, lang thang khắp nơi và sống cuộc sống chờ đợi mùa xuân tình yêu của mình. Cô ấy nói không thể yên tâm khi để một gã say khướt như cậu bơ vơ giữa dòng đời.- Việt nhấn mạnh cụm từ “ bơ vơ giữa dòng đời” bằng giọng điệu hài hước, rồi anh chốt lại.- Là như thế đấy, cậu đã say... Không chỉ say rượu mà say cả đời nữa, cậu chẳng ý thức được mình đã, đang và sẽ làm gì ...

- Tớ...

- Cậu cũng không cần phải giải thích gì với tớ cả, nhúc óc lắm. Cậu chỉ cần dành sức đó mà uống với tớ một trận cho thật đã thôi. Cậu đã chạy trốn tớ quá lâu rồi. Thôi, tớ té đây. Hai người nói chuyện nhé!

- Này, cậu đi đâu?

- Cậu quan tâm tới tớ cơ đấy, vinh hạnh thật. Chẳng phải hai người đang mong tôi biến nhanh nhanh cho khuất mắt hay sao? Thôi thôi, tôi té đây! Hai người cứ nói chuyện nhé.

Những tưởng không khí sẽ thoải mái hơn khi Việt đi khỏi, nhưng không phải, trò chơi thi xem ai là người im lặng lâu nhất vẫn đang tiếp diễn và dường như không thể ngừng lại, cả hai vẫn không biết phải làm thế nào để bắt đầu. Phan ngồi lặng lẽ trên mép giường, ngay cạnh Ngọc nhưng anh đang cố gồng lên để cưỡng lại ý muốn nhìn sâu vào mắt và ôm cô vào lòng, vuốt lên tóc cô, đặt lên môi cô một nụ hôn. Phan không bao giờ quên được cảm giác của mình khi thấy cô nằm đó, im lìm, lạnh lẽo và vô hồn. Người ta vẫn nói rằng chỉ khi mất đi người ta mới biết quý những gì mình đã có. Ngày xưa, Phan đã nếm trải cảm giác đó một lần với Dung. Hôm nay, anh như phát điên khi thấy mình phải nếm trải nó một lần nữa. Cảm giác anh không bao giờ muốn phải chịu một lần nào nữa trong đời. Nhưng anh vẫn không biết phải giải thích thế nào với Ngọc về sự chạy trốn quá khứ, trốn chạy chính cô và tình yêu của cô như thế nào. Có lẽ Phan vẫn sẽ ngồi đó mãi nếu Ngọc không khẽ đặt tay lên vai anh. Phan quay lại.

- Anh...

- Thôi!- Cô đưa tay lên che miệng anh lại, nhẹ nhàng thủ thủ.- Nói là anh nhớ em đi. Chỉ cần anh nói rằng trong những ngày qua . Anh nhớ em là đủ rồi.

Đến lượt Phan ngăn Ngọc lại, nhưng không phải bằng tay mà là bằng một nụ hôn dài như vô tận. Anh nắm tay cô, chặt như thể nếu anh buông tay ra cô sẽ biến mất.

- Trong vô số những điều kì diệu của cuộc sống, điều kì diệu nhất là anh đã tìm thấy em. Anh chưa từng hiểu ra điều đó cho đến khi anh thấy mình mất em mãi mãi dù em nằm ngay cạnh. Cái chết của Dung là một sự kết thúc đối với anh, nhưng cái chết của em, dù chỉ là một cái chết giả, lại làm anh hồi sinh. Niềm ân hận, đau đớn vì lỗi lầm anh gây ra cho Dung khiến anh luôn lẩn tránh em, lẩn tránh tình yêu của mình và sống như một kẻ trốn chạy hèn nhát. Nhưng tình yêu của em khiến anh lại có thể bước ra ánh sáng Mặt trời... Anh sẽ không nói nhớ em đến nhường nào đâu, bởi vì anh không tìm được lời nào để diễn tả nó. Và anh chỉ có thể nói, rằng: Anh yêu em!

Không phải là dường như, mà sự thật là tình yêu có quyền năng hồi sinh tất cả.

Sài Gòn

Tháng 9/2010.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-la-anh-nho-em-di>